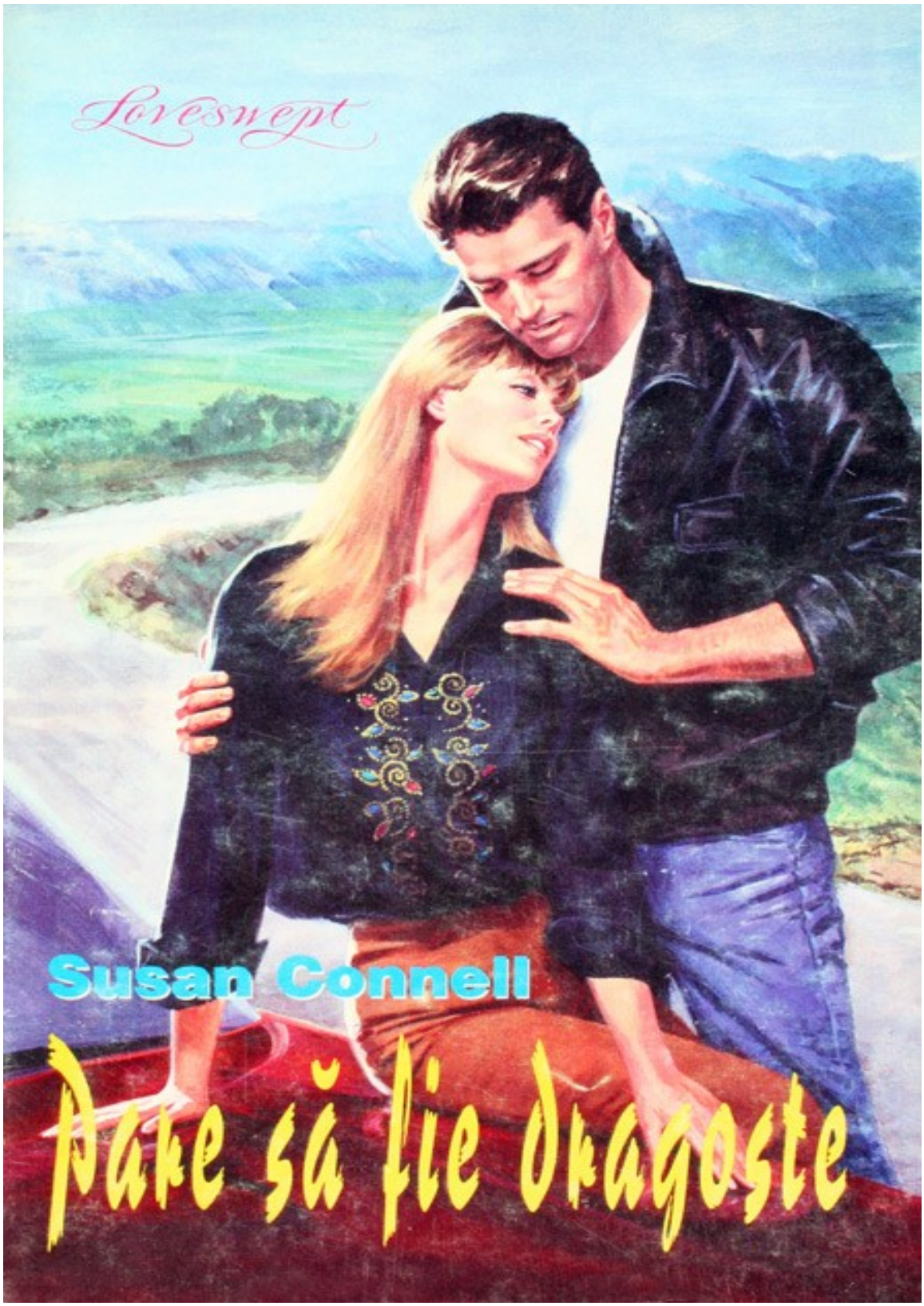
Loveswept
Susan Connell
Poate să fie dragoste

Looks Like Love by Susan Connell e copyright 1994 by Susan Connell

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii MHRON.
Copyright grafica Editura MIRON.

LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a
Division of Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.
Registered în U.S. Patent and Trademark
Off icq and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published în cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.
C copyright 1994 by Editura MIRON

Susan Connell

Bare să fie dragoste

Unu

Jill Stuart se uită, un moment, fix în ochii lui Max, apoi orizontul îi fură privirea. Mai avea cel mult cinci minute, până când soarele primăvăratic ar fi răsărit deasupra comunităţii izolate de pe coasta de vest a Floridei. „Când şi-o fi pierdut controlul?” Coborî privirea asupra veşmintelor ei sumare, apoi răsuflă calmă. Dacă ar fi acţionat repede şi cu atenţie, acest fiasco s-ar fi sfârşit

înainte ca cineva s-o fi urmărit îmbrăcată în haine de ipapte.

Gândurile i-au fost întrerupte de un lătrat nerăbdător. Tresărind, îşi puse mâna la piept şi făcu un pas înapoi. Terrierul mic şi alb îi rodea şi trăgea de kimonoul de mătase, dându-se înapoi.

Azi nu era o zi pentru aşa ceva. Mai ales că nu avea chef să-l întâmpine pe micul Andy. Nici de funeralii banale şi, mai ales, nici de şeful ei, domnul Merriweather, a cărui specialitate era vizitele surpriză.

— Haide Max! Hai să mergem acasă. Îţi fac cinste.

Scuturându-şi codiţa ca un metronom, Max sărea vesel pe labele din faţă. Apoi se aşează cu botul pe labe şi îşi ridică sprâncenele, continuând să se uite la ea. Jill îi studia mişcările, simţind că situaţia trebuie să se schimbe şi, astfel, tensiunea exprimată de încruntarea sprâncenelor ei se destinse. Începea să-şi recapete controlul. Totul avea să fie bine.

Avea chef să se joace. Mergea tiptil înainte, spre Max, vorbind în acelaşi timp autoritar dar şi promiţător.

— Ai dreptate! Vom juca un joc. Vom…

Codiţa lui îşi încetini balansul, sări brusc în patru labe şi se dădu înapoi. Jill încetini şi se lăsă uşurel pe iarba udă de rouă. În orice secundă îl putea prinde. În orice secundă.

Soarele care începuse să răsară, o surprinse căzută din nou pe gânduri. Se luminase de ziuă şi ea era încă în hainele de noapte, cuprinsă total de gânduri. Atenţia îi aţipise din nou. Închise ochii, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

„Te rog, vino acasă Max. Îţi voi da tot ce doreşti. Tot ce…”

Căţelul se opri, se uită la ea răsucindu-şi capul şi privind-o cu o curiozitate crescândă. La fel o privea şi bărbatul de la fereastră.

Cu cafeaua aburind într-o mână şi cu un telefon portabil în

alta, Drew Webster îşi turtea nasul de sticla geamului.

„Cine era, se gândea el, blonda Venus care stătea în genunchi în curtea unchiului său? Şi de ce oare îl implora pe Max să vină acasă cu ea?”

Lăsă telefonul şi îşi răsuci capul, până când urechea i se lipi de geam. „Şi de ce era oare, încă în pijama?”

— Drew? E important… se auzi vocea din telefonul portabil.

— Cazinoul ăla din Atlantic City vrea să-ţi vorbească de propunerea lor în legătură cu atriumul. Le-am spus. Că o să-i căutăm noi. Drew? Eşti acolo?

Atriumurile erau ultimul gând al lui Drew, care îşi lipise obrazul de geam pentru a vedea mai bine, hipnotizat de tabloul de afară.

Nu se mişca niciun muşchi al trupului ei neted şi perfect proporţionat. Singurul lucru în mişcare era soarele, ale cărui raze dansau prin părul ei blond-argintiu. El zâmbi – „Deci Venus avea părul blond-argintiu”.

Răsucindu-şi din nou capul, el observă că pantalonaşii ei roz-pal şi cămaşa brodată cu dantelă, contrastau plăcut cu roşul-aprins al cerului. Deodată, Venus se răsuci, încercând să ajungă cu mâinile la ceva sau cineva de sub fereastră. Capul lui ieşi în afară din ce în ce mai mult şi deşi încerca să o vadă mai bine, doamna în roz se îndepărtă încet, până când nu se mai văzu decât foarte puţin.

— Te sun eu, Jeff.

Fără a-şi lua privirea de la scena de afară, Drew puse jos telefonul. Îşi aranjă nodul de la cravată şi îşi trecu degetele prin păr. Această zeiţă a dragostei era ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi că l-ar găsi în curtea din spate a casei unchiului său.

— Max, nu mă mai joc, auzi vocea ei, în timp ce deschise uşa.

Ea mângâia iarba cu mâna. Încetişor, el traversă curtea către locul unde ea stătea întinsă pe burtă.

Se apropiase atât cât să observe că părul îi ajungea mai jos de omoplaţi şi că avea o aluniţă drăgălaşă deasupra bordurii de dantelă. Profilul i se zărea puţin, dar nu atât cât să îi vadă chipul. Acum era satisfăcut privind curbele perfecte al trupului ei şi linia perfectă a picioarelor şi a braţelor.

Dumnezeule, era feminitatea însăşi, din cap până-n picioare. Pielea aceea însorită nu avea decât un cusur: lenjeria sexy de mătase, care o acoperea.

— Te rog, nu fugi! spuse Jill, iar capul îi căzu pe braţe. Lucrurile, pur şi simplu îi ieşiseră de sub control. Ar trebui să fie în biroul ei, să se pregătească de vizita domnului Merriweather. Şi, oare, cine o fi pus-o să promită că îl va lua pe micul Andy la minigolf?

În apropiere auzi o uşă închizându-se.

Câteva secunde mai târziu, o pereche de pantofi eleganţi din piele apăruseră în câmpul ei vizual.

— Niciodată să nu te milogeşti, o sfătui vocea masculină de deasupra ei.

— Ce?

— Am spus să nu te milogeşti niciodată. De altfel, el nu poate valora într-atât, încât să te tăvăleşti prin mizeria asta.

— Nu pot să-l pierd. Sst! Fără să se deranjeze să-l privească pe sfătuitorul său heinvitat, ea mergea tiptil în patru labe prin grădină, până se opri. Sărind apoi în picioare, îşi puse mâinile în şolduri, cu furie.

— E, acum ai făcut-o! L-ai speriat şi eu n-o să-l mai prind niciodată.

Ea auzi vocea bărbatului, pe jumătate amuzată, pe jumătate

nesigură.

— Să-l prinzi? Păi de ce ar fugi el vreodată de tine?

Jill îi răspunse, în timp ce îşi scutura praful de pe mâini şi de pe picioare:

— Este un joc care îi place foarte mult, spuse ea, întinzându-şi gâtul spre terenul de joacă. Oricine ar fi fost acest om, nu-şi dorea decât să plece în linişte. Nu se mai putea concentra.

Luă kimonoul de jos, îl scutură puţin şi-l împături. Tocmai când dădea să se întoarcă pentru confruntarea cu străinul, o minge albă, alergând furioasă, îi fură privirea.

„Un joc care îi place foarte mult”, se gândi bărbatul, apoi spuse cu o voce surprinsă:

— Un căţel?

Max reapăruse de după un palmier, ţopăind fericit şi plin de energie, după care o rupse din nou la fugă.

Jill îşi agită braţele energic prin aer:

— Nu în canal, Max, strigă ea şi o luă la fugă după el.

Alergând prin curţile din spate ale orăşelului Court, Jill recunoştea semnele vecinătăţii, pe cale de trezire. Porniseră stropitoarele automate, iar ziarele începuseră să fie distribuite.

În curând, aveau să o vadă alergând prin curţile lor în neglijee, scăpată de sub control. Începuse să-şi imagineze scrisorile de reclamaţie scrise către compania „Merriweather Development” de către vecinii indignaţi de acest eveniment. Totuşi, trebuia să-şi scoată consecinţele din minte, pentru că Max tocmai dădea ocol foişorului şi ar fi putut ajunge în canal în orice moment.

Jill se opri trăgându-şi răsuflarea, încercând să-şi adune gândurile pentru un nou plan strategic de a prinde câinele.

— Oare fiecare dimineaţă o fi aşa de vioaie pe aici?

Nu a plecat încă? Bineînţeles că nu, şopti ea.

— Credeam că Cinnamon Key are legi mai dure.

Întorcându-se către el, era gata să-i explice că Cinnamon Key avea, într-adevăr, legi dure, pentru că ea însăşi le scrisese.

Dar ceea ce văzu, făcu ca limba să i se lipească de cerul gurii şi să nu poată articula un cuvânt. Prima impresie a fost că el nu ar fi aparţinut acelui loc. Părea că ignoră faptul că afară era o căldură de 32 de grade şi arăta nemaipomenit în costumul de afaceri, din trei piese, şi cu cravata cu imprimeu italian. Avea un zâmbet care te făcea să ai încredere în el şi care exprima bunătate.

Părul cu firul gros, de culoarea ciocolatei, era. Pieptănat pe spate, iar o şuviţă îi căzuse peste ochii de topaz. Privirea lui era magnetică, atât de magnetică, încât ea nu mai putea articula nimic.

„Cine o fi tipul ăsta?” Pur şi simplu nu-şi mai putea lua ochii de la el.

În sfârşit, privirea ei reuşi să îi cerceteze chipul. Era ceva ştrengăresc în contrastul dintre obrazul lui neras şi restul feţei. Părea de vreo treizeci de ani.

Un clopoţel de alarmă sună în mintea ei. Nu! Nu putea fi un asociat al domnului Merriweather. Deodată, conştientă de neglijeeul ei, strânse mai bine aripile kimonoului, aranjându-se până la revere.

Totuşi, el nu părea genul tipilor care îl însoţeau de obicei pe domnul Merriweather, dar, oricum, trebuia să-l întrebe.

— Nu eşti de la „Merriweather Developmant”, nu-i aşa?

— Numai dacă nu vrei tu să fie aşa…

Stilul lui direct de a flirta era dezarmant, dar ea se forţă să accepte răspunsul doar ca o amânare a celui adevărat. Dându-şi la o parte, cu mâna, o şuviţă de păr care-i căzuse pe frunte, ea spuse tare:

— Trebuie să-l prind pe Max. Cât o fi ceasul?

— Oh, da. Max.

În timp ce-şi ridica manşeta pentru a verifica ora, bărbatul încerca să-şi ascundă amuzamentul pe care îl simţea faţă de această mini-dramă. Apoi, vârându-şi ambele mâini în buzunare se rezemă de foişor.

— Aproape 6.30. Te deranjează dacă mă uit şi eu?

Licărirea ochilor lui era îndrăzneaţă, dar o şi tachina în acelaşi timp. Când ea apucă o margine a kimonoului ca să-şi acopere genunchiul, privirea lui îi urmări mâna, apoi se plimbă încet până la glezne şi înapoi pe trup.

Putea să îi citească aprecierile în ochi. Şi de asemenea în zâmbetul său. Nervii ei fremătau de o încordare plăcută. Ceva delicios plutea între ei. Ceva bogat şi real, parfumat de aerul dimineţii.

Ochii săi surâzători o cercetau în continuare. Tocmai când se pregătea să îi răspundă la zâmbet, Max lătră, ea tresări, iar momentul se destrămă.

Oare îşi pierdea minţile? Stătea în neglijee flirtând cu un străin, când ea ar fi trebuit să-l prindă pe Max.

— Sunt sigură că găseşti toate acestea foarte amuzante. Dar nu va mai fi deloc amuzant când Max va ajunge la canal, spuse ea, mergând apăsat.

— Şi-a uitat colacul de salvare?

— Aligatorii! ţipă ea peste umăr.

Bărbatul deveni atent.

— Aligatori? Ce aligatori?

— Rezervaţia naturală care a fost în Cinnamon Key a revenit în aceste locuri şi aligatorii înoată întotdeauna în partea noastră de canal şi… Max!

Micuţul căţel alb înconjură foişorul şi fugi printre ei, lăfrând

la fiecare pas. Era ca un balon de jucărie, umflat prea tare. Şi părea că se distrează extraordinar de bine.

Drew îşi dădu seama de situaţie, care era aproape haotică.

— Ia-o la dreapta! ţipă el.

În câteva secunde îi tăie calea căţelului, trimiţându-l direct către doamna în roz. Felul în care ea l-a prins şi l-a îngrămădit era un peisaj încântător. În timp ce se zbătea, ea, fericita creatură, degetele bronzate cu unghii roz lăcuite, formau un contrast interesant cu blăniţa albă de pe spatele câinelui. Vârfurile degetelor ei înfipte în blana albă îl făceau pe Drew să se gândească la zăpadă şi la sărbătorile de Crăciun. Începu să-şi imagineze mâna ei odihnindu-se pe pieptul lui îmbrăcat cu un pulover de schi. Apoi mâna coborând încet…

Trezindu-se din reverie, o auzi:

— Eşti un căţel rău, Max.

Orice efect al observaţiilor dispăru când îi permise căţelului să îi lingă barba. Ochii ei albaştri, evident destinşi acum, priviră spre el:

— Mulţumesc. Îmi pare rău, dar nu m-am prezentat. Sunt Jill Stuart, director de vânzări şi rezident de legătură aici în Cinnamon Key.

— Drew Webster. Eşti probabil persoana cu care doream să mă întâlnesc. Sunt aici pentru a-l vizita pe unchiul meu. Poate că îl cunoşti. Este Ralph Webster.

Sprâncenele ei blonde şi bine conturate se ridicară amuzate:

— Eşti nepotul lui Ralph? Tu eşti micuţul Andy?

El îşi împreună palmele, apoi le deschise şi ridică din umeri:

— Ce aş putea spune? Vezi dacă am mâncat tot când eram mic?

Şi într-adevăr o făcuse. Umerii săi largi şi zâmbetul jucăuş

emanau un grad de senzualitate care nu se potrivea vârstei de şapte ani, la care se aştepta ea.

— Când mi-a spus că nepotul lui, Andy, vine în vizită, m-am oferit voluntar să-i lin de urât. Trebuia să te duc să jucăm golf în după-amiaza asta. Te aştepta mai târziu.

El veni înspre ea. Înălţimea lui de 1,88 metri, blocă orice câmp vizual al staturii ei de 1,65 metri. Dintr-o privire fugară hotărî să nu fructifice deocamdată remarca ei în legătură cu faptul că se hotărâse să îl însoţească. Mai devreme sau mai târziu îi va aduce aminte de promisiunea făcută unchiului Ralph.

— Mi-am terminat afacerile din Atlanta mai devreme decât m-am aşteptat. Norocul meu că am prins avionul companiei unui prieten, la ora 4 a.m. Mai apucă să adauge:

— N-am avut timp nici să…

Ea puse o mână pe pieptul lui:

— Nu te mişca!

— Poftim?

Se uită la mâna ei şi în acelaşi timp îi veni în minte imaginea de acum câteva minute. Unghiile lăcuite în roz contrastau plăcut cu presiunea fermă, făcută asupra cămăşii şi cravatei.

— Oh, nu!

Apucându-l cu degetele de nodul cravatei, ea îl trase pe lângă şopronul magaziei.

— Îmi pare rău, spuse, dându-i drumul.

— Era să mă vadă domnul Hernandez.

Prinzându-şi cu dinţii buza de jos, ea se furişă pe după colţul clădirii, ţinându-şi respiraţia. Apoi se sprijini de perete şi răsuflă uşurată.

— O.K., s-a dus. Ce spuneai?

Stând aproape, Drew îşi sprijini mâna de perete, în

apropierea capului ei.

— Spuneam că unchiul Ralph mi-a lăsat cheia şi un bileţel pentru portar. Se pare că este în Miarni, cu un prieten, şi lipseşte toată după-amiaza. Deci…

— Deci? întrebă ea, în timp ce figura lui serioasă se schimba într-un zâmbet provocator.

— Deci ai de gând să-mi ţii de urât?

I se oprise respiraţia şi îi veniră în minte tot felul de imagini delicioase. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, sprâncenele lui se ridicară mirate.

Trecu pe sub braţul lui. Când privi peste umăr, ea deja se îndepărta, spunând:

— Eşti băiat mare, domnule Webster. Şi eu am de lucru. Mulţumesc din nou că m-ai ajutat în privinţa lui Max.

— Te conduc?

— Nu.

Acum ea se grăbea.

— Vreau să spun, nu trebuia să te deranjezi.

— Aşteaptă. Cu meciul de golf cum rămâne?

— Spune-i lui Ralph că am anulat rezervarea la „Lumea lui Rex”.

— „Lumea lui Rex”?

— Mi-a spus că ar fi bine să-i duc pe Andy la minigoif.

— Atunci nu-l dezamăgi pe micuţul Andy, strigă el. Adoră minigolful.

Ea îşi puse degetul pe buze să îl liniştească.

— Eu nu. Şi, într-adevăr, trebuie să-l duc pe Max acasă şi să mă apuc de treabă.

— Jill?

— Da?

I se păru că trece o veşnicie, până când să audă răspunsul.

— Ce ţi-ar plăcdă să faci astăzi?

Simţea din nou senzualitatea provocatoare din vocea lui, care înşela inocenţa cuvintelor şi care îi dădea fiori în stomac.

— Să-mi păstrez slujba, spuse ea fugind după o casă, de unde ieşise un om ca să atârne de şopron o colivie de păsări.

— Lucrez aici, Drew. Ţinuta mea la ora asta este jenantă.

El chicoti, după care cu un ton serios, zise:

— Biroul tău este în clădirea de la poarta principală?

— Da. Pe Cinnamon Circle, la numărul 21.

— Aş vrea să vin mai târziu să discutăm despre ceva. Unchiul Ralph este îngrijorat de o problemă, el…

— O problemă? S-a întâmplat ceva cu Ralph? Nu este bolnav, nu?

— Nu. Este o chestiune de siguranţă.

O chestiune de siguranţă? Asta îi punea capac la toate. Ce fel de chestiune de siguranţă?

— Bună, Jill. Îmi plac hainele tale noi.

Alt vecin o descoperise. Rotindu-şi ochii, ea îl luă pe Max în braţe.

— Max a ieşit afară, explică.

Întorcându-şi privirea la Drew, simţi cum i se contractă stomacul. Şi nu de foame. Sau de situaţia în care se afla. El îi zâmbea. Nu era un zâmbet infatuat, sau care să îi creeze o senzaţie de jenă. Era genul de zâmbet care te ruga să vezi umorul inerent al momentului şi să iei parte la el. Ea îşi muşcă buza de jos, ca să nu. Izbucnească într-un hohot de râs. Deci, el se bucura din nou de toată atenţia ei. De absolut toată atenţia ei.

— Eşti o doamnă foarte populară pe aici, spuse el, apropiindu-se.

— Spune-mi, trebuie să-mi iau un bilet şi să aştept până îmi vine rândul?

Vocea lui era adâncă şi masculină, cuprinzând-o cu căldură şi mângâiere. Fiecare fibră a fiinţei ei vibra la intimitatea momentului. În aerul umed plutea ceva mistic şi strălucea doar lumina din ochii lui verzi-cenuşii.

Ceva se întâmpla cu ea, ceva cald şi viu şi… Max începu să se zbată în braţele ei. Ea tresări şi se uită la căţel. Salvată din fantezia înconjurătoare, ea simţi cum începe să se înroşească.

— Ce fel de chestiune de siguranţă? repetă, în timp ce Drew era absorbit de ea.

— El crede că unul din vecinii lui este jefuit sistematic.

Jill fu atât de uimită, încât obrazul îi încremeni. A reuşit să îi înmoaie oasele şi apoi să o îngheţe, ambele într-un minut. Îşi scutură capul, luptând împotriva ideii nebuneşti că ar putea exista asemenea crimă în Cinnamon Key.

— Dar mi s-ar fi raportat aşa ceva. Sunt sigură că aici este-o greşeală.

El negă ferm din cap.

— Nu, după cum spune unchiul Ralph. Be pare că s-a întâmplat de câteva ori în ultimele trei luni.

Ea îşi scutură din nou capul.

— Nu poate fi adevărat. Ralph ar fi putut răstălmăci ceva.

Bineînţeles că nu era adevărat, însă, oricum, o trecu un fior rece. Simpla idee a unei asemenea crime în Cinnamon Key era îndeajuns pentru a face pe cineva să tremure. Ori, oare cauza era apropierea lui Drew Webster?

— Îl cunosc pe unchiul Ralph şi nu este genul de om care ar interpreta ceva greşit. Este unul din cei mai echilibraţi oameni de pe aici.

Îşi trecu degetele prin părul des şi drept, dându-l de pe frunte pe spate.

— Ascultă, am venit aici, pentru că ţin foarte mult la el. Nu suport să-l văd abătut, mai ales la vârsta lui. Jill, are 72 de ani, şi nu aş vrea ca el să fie următorul.

— Bineînţeles că nu ai vrea. Nici eu nu vreau.

Dar nu-mi vine să cred că pe aici există vreun val progresiv de furtuni. Degetele mele simt pulsul acestei comunităţi. Aceşti oameni îmi sunt ca o familie.

El întinse mâna să mânââie blana lui Max. Căţelul îl muşcă jucăuş. Cu degetul mare prins în botul lui Max, Drew zise:

— Atunci poţi înţelege îngrijorarea pentru unchiul meu.

Privirea fixă şi expresia serioasă îi zdruncinară încrederea. Poate, doar poate, el îşi dădea seama de ceva ce scăpase atenţiei ei.

— Da, îţi apreciez îngrijorarea. Dar cine zicea Ralph, că ar fi victima?

— Nu mi-a spus.

Când degetele îi atinseră încheietura mâinii, el le lăsă acolo. Contactul permanent îi trimitea fiori prin tot trupul, dezorientind-o.

— Cât timp rămâi în vizită la Ralph?

— Cred că pot rămâne o săptămână sau mai mult… dacă sunt încurajat.

O săptămână. O întreagă săptămână delicioasă cu Drew Webster, la câteva case mai încolo. Ce idee provocatoare! Se uită la locul unde degetele lui îi mângâiau încheietura.

— Jill, urăsc să mă gândesc că cineva ar fi în pericol pe aici. Vreau să ajut.

Pericol?

Ajutor? Atitudinea prietenoasă, împreună cu senzualitatea lui

plină de hotărâre, o făceau să transpire. Însăşi Tentaţia în persoană n-ar fi putut să arate sau să o facă să se simtă mai bine. Apoi acea veche panică îşi făcu prezenţa în stomac, ceva asemănător unei flăcări care urcă în interiorul ei. Senzaţiile înfloritoare explodară dintr-odată, arătând adevărul atât de evident. Chiar acum, pericolul era Drew Webster. Indiferent d & ceea ce simţea pentru el, nu îşi putea permite luxul de a vedea unde duce această atracţie. A mai fost dezamăgită de oameni până acum şi nu voia să-şi asume riscul din nou. Cu mult timp în urmă, învăţase să nu mai aibă nevoie de nimeni, pentru nimic; învăţase să depindă doar de ea însăşi. Strângându-l şi mai bine pe Max în braţe, se îndepărtă. Nu ştia cum avea s-o facă, dar avea de gând să verifice povestea cu jaful şi să îl ocolească pe Drew în acelaşi timp.

— Nu este nevoie să rămâi toată săptămâna. Nu este nimeni în pericol pe aici şi dacă va fi cineva, mă voi ocupa eu de toate problemele din Cinnamon Key. Asta este slujba mea.

O luă la fugă de parcă ochii i s-ar fi îngustat şi obrazul i s-ar fi contorsionat. Din partea cealaltă a curţii, încă mai simţea privirea lui fixând-o. Încercând să-şi controleze impulsul de a fugi, traversă strada către casa Barbarei Brody. Erau alte lucruri de făcut, în afară de Drew Webster. Ca de exemplu, să-l ducă pe Max acasă.

Barbara o întâmpină la uşa verandei, care scârţâia.

— Jill.

Femeia în vârstă, înşira un colier din perle.

— Unde l-ai găsit pe Max?

— Eram pe balcon şi beam cafeaua de dimineaţă când l-am zărit fugind către ghereta portarului.

— Nu ştiam că a ieşit afară, spuse doamna Brody, înnodându-şi opera pe după deget.

Luându-l pe Max de la Jill, îşi lipi obrazul de simpaticul căţel.

— Ştiu ce pacoste poate fi maniacul ăsta mic, odată ce scapă afară şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că mi l-ai adus înapoi. M-am sculat astăzi de dimineaţă să curăţ nişte bijuterii şi am uitat complet de el.

În timp ce Barbara îl copleşea pe Max cu o atenţie jenantă, Jill se uită spre casa lui Ralph Webster.

— Mi-a luat ceva mai mult timp decât m-aş fi aşteptat.

— Nu intri să bei o cafea, draga mea? Probabil nu ai apucat să o termini pe a ta.

Max o privi din braţele doamnei Brody şi lătră.

— Mulţumesc pentru ofertă, dar trebuie să mă îmbrac pentru a pleca la lucru.

Se duse către uşă, dar se opri înainte de a pune mâna pe clanţă.

— Doamnă Brody, cât de bine îl cunoaşteţi pe Ralph Webster?

— Destul de bine. Este membru al clubului meu de bridge şi am cinat împreună de câteva ori.

Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut, ar fi fost să o alarmeze pe femeia în vârstă. Văduvă de puţin timp, Barbara Brody, încerca din greu să îşi refacă stilul de viaţă. Dar speculaţii neîntemeiate despre vreo problemă din vecini i-ar cauza femeii îngrijorări de care nu avea nevoie. Totuşi, Jill simţea că este datoare comunităţii, de a o pune în gardă în legătură cu ceea ce îi spusese Drew Webster.

— S-a tocmai l-am cunoscut pe nepotul lui şi mă întrebam dacă ţi-a spus vreodată ceva despre el.

Expresia exagerată a Barbarei era extrem de mobilă.

— Andy? L-ai întâlnit pe Andy, îmbrăcată în neglijee?

— Nu este deloc micuţul Andy. Probabil are vreo 30 de ani şi îi place să i se spună Drew. Ce spunea Ralph despre el?

— Nu prea multe. Numai că este din Nord şi că nu îl vede

prea des. Vorbesc la telefon cel puţin o dată pe săptămână. Se pare că băiatul este foarte implicat în extinderea afacerilor.

Barbara mângâie năsucul câinelui cu buricele degetelor.

— Dacă te interesează, îţi mai spun, Jill, că este divorţat. Fără copii.

— Mulţi oameni sunt divorţaţi, Barbara, spuse Jill, puţin cam repede.

Lăsându-şi capul într-o parte, Barbara se uită la ea.

— Deci ce crezi despre el?

— Este foarte ataşat de unchiul său.

Jill îşi fixă ochii asupra perlelor, în timp ce încerca să găsească o cale de a aduce vorba de aşa-zisele jafuri.

— Vrea să fie sigur că Ralph este în siguranţă aici în Cinnamon Key. Nu este amuzant? Vreau să spun, cine nu s-ar simţi în siguranţă în Cinnamon

Key?

În timp ce Barbara îşi aranja conciul de păr de la spate, perlele din degetele ei clincăneau încetişor.

— Nu pot să-mi dau seama.

— Nu ai văzut pe nimeni şi nimic susppet pe aici prin vecinătate, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu draga mea. Nimic ce ar putea părea suspect nu se întâmplă pe aici. Dar dacă voi vedea, te voi suna imediat şi te vei ocupa de asta.

Răsuflând uşurată, Jill adaugă:

— Întotdeauna ai avut grijă ca totul să fie bine.

Max lătră, de parcă ar fi aprobat afirmaţia şi cele două femei râseră.

— E-n regulă Max, spuse Jill, gâdilând năsucul căţelului. Mă ocup de toate problemele, din Cinnamon Key. Doar asta mi-e

slujba.

Drew se tot învârtea pe lângă magazinul colecţionarilor de scoici şi se uita la ea, care era în biroul de vizavi. Jill îl făcuse să aştepte de peste o oră şi dacă nu l-ar fi impresionat înfăţişarea plăcută pe care o avea, ar fi plecat de mult.

Îl atrăgea felul în care pantofii uşori, de culoarea tutunului, îi făceau mai pronunţate curbele şoldurilor şi felul în care îşi ţinea cu mâna rochia crem, în momentul în care se aşeza. Cu bijuterii simple, de aur, şi cu o jachetă lungă, apariţia ei era plină de inteligenţă şi de încredere în sine, perfect controlată. Amintindu-şi felul în care arătase de dimineaţă, Drew simţi că răspunsul fizic este activ şi se foi în scaun. Ah, da! l-a prins din nou privirea. Se uită mai bine şi i se păru că o pată de culoare apăruse pe obrajii ei, o secundă mai târziu. Apoi, privirea îi reveni la cuplul care stătea în faţa biroului ei. Înclinându-şi capul, ea încerca să pară totalmente absorbită de ceea ce spunea bărbatul. Trucul ei aproape că mergea, dar o nouă privire către Drew o trădă. El se felicită; prezenţa lui o neliniştea din ce în ce mai mult. Revenind la ideea de a rămâne acolo, se aşeză din nou în scaun. Merita să aştepte.

În acelaşi timp, femeia plictisită de lângă el, îmbrăcată cu un costum prea larg, îşi verifică forma unghiilor lăcuite şi le admiră, în timp ce bărbatul ei tăia, în continuâre, frunză la câini.

— Jill, Iubito, mie şi soţului meu nu ne plac palmierii. Locul de care suntem interesaţi are vreo şase sau mai mulţi palmieri pitici, mizerabili.

Bărbatul îşi puse ferm mâinile pe masă:

— Tăiaţi palmierii, scăpaţi de tufişurile alea şi poate ne vom gândi să cumpărăm locul.

— Domnule Randall, două elemente principale ale comunităţii

noastre sunt palmierii şi vegetaţia tropicală bogată. Locuitorii noştri îşi închiriază terenurile de la Merriweather Development, iar aceste două elemente nu sunt negociabile. Poate aş putea să vă sugerez să mergeţi la comunitatea Arubei Sunrise. Deţine terenurile principale şi din câte am văzut, nu are absolut niciun fel de vegetaţie.

Jill puse o planşă între ei.

— Aş fi încântată să vă arăt terenurile pe harta aceasta.

Drew scutură din cap de parcă s-ar fi uitat şi ar fi ascultat. Gum Dumnezeu o fi reuşind să rămână calmă, era peste puterea lui de înţelegere. Comportamentul ei era admirabil, mai ales că îl completa cu o voce mătăsoasă şi cu maniere fermecătoare. Când o văzu ridicându-se şi conducându-i, el mai adăugă pe listă şi o încredere neînduplecată.

Jill închise uşa după cuplul insuportabil. Oricât de dificil i s-ar fi părut să scape de ei, era şi mai îngrijorată de faptul că Drew Webster nu se lăsase şi rămase în birou. Faptul că era ignorat de o oră nu părea să-l fi deranjat câtuşi de puţin. Se întreba oare cât de tenace va fi şi în legătură cu acele „jafuri”? Rău pentru el că nu-şi dădea seama că îşi pierde timpul. Dacă existau probleme de verificat în Cinnamon Key, ea va fi aceea care va face aceste verificări. Nu Drew Webster. Trase adânc aer în piept şi se întoarse să îl înfrunte. El se ridică şi, în timp ce venea, îşi aminti încă o dată cât de înalt era. Şi cât de bine arăta. Observă în treacăt şortul cafeniu şi tricoul verde pădure, închis cu trei năsturaşi. Iar pantofii aceia sport scumpi, parcă îi mai văzuse undeva… După cât de degajat era, părea că se simte bine în hainele lejere şi că nu pune preţ pe efectul lor.

— Iartă-mă că te-am lăsat să aştepţi. Drew este numele tău, da?

Se uită la ea încruntat şi uşor dezamăgit:

— Prietenii de joacă îmi spun Andy.

Reţinându-şi un zâmbet, Jill se întoarse la birou, unde era în siguranţă. Nu putea să-şi permită luxul de a-i aprecia umorul. Avea o carieră de continuat, fără a mai menţiona felul de viaţă de care era destul de satisfăcută. Nu avea nevoie de invazia lui Drew Webster. Ridicându-şi mâneca rochiei, se uită la ceas.

— Unchiul tău nu s-a întors încă?

Cum Drew nu îi răspundea, ea ridică privirea. El aşteptase să îi fie acordată toată atenţia, iar acum că o avea era destul de mulţumit.

— Nu. Ca fapt divers, a sunat cu puţin timp în urmă. El şi prietenul său au avut probleme cu maşina. Se vor întoarce seara târziu.

Jill dădu uşor din cap. Ralph Webster era unul din cei mai capabili oameni pe care îi cunoştea. Dorea să vorbească cu el cât mai curând în legătură cu jaful.

— Sunt sigură că va fi bine.

Drew venea spre birou, în timp ce ea răsfoia o grămadă de cataloage cu date tehnice şi descrieri. Probabil că sesizase unda de scepticism din vorbele ei, pe care, ea, crezuse că a reuşit să o ascundă.

— Unchiul Ralph a mers pe cămile de-a lungul Africii de Nord şi a traversat Anzii cu jeepul. Aşa că o problemă la motor, în Miami, n-o să-l doboare.

Ar mai fi spus ceva, dar ea îl întrerupse:

— Nu-i nevoie să-ţi pierzi ziua, Drew. Poftim aceste hărţi de terenuri, plus cataloagele unor atracţii turistice populare din sudul Floridei.

I le întinse. El luă hărţile, se uită cu un gest plin de Gurtoazie

şi le puse înapoi pe birou.

— Nu, mulţumesc.

Prefăcându-se ocupată de mânecile rochiei, gândurile îi zburară la Peter. I-ar fi plăcut să vadă cum acest bărbat hotărât îi acordă surorii sale atât de mult timp. Luând o foaie de pe birou se surprinse imaginându-şi ce-ar fi zis Peter despre Drew.

— „Pune mâna pe el, surioară. Cum poţi da cu piciorul unui asemenea tip?” Apoi i-ar fi studiat obrazul şi ar fi râs, în modul lui specific. De câte ori se gândea cum Peter învăţa pentru a ajunge doctor, inima i se umplea de mândrie. Privirea i se îndreptă spre Drew şi se surprinse cum scrâşnea din dinţi. Oare cât de mult se va ţine după ea? se întrebă. După un moment, el se întinse peste birou, îi luă hârtia şi o întoarse pe toate părţile, apoi i-o dădu înapoi şi se aşeză.

La radio era o melodie cu un ritm lent de samba. Drew se aşeză picior peste picior şi îşi mişca glezna, în ritm.

Cu un suspin din interior ea se întreba cum avea să menţină acest paravan de distanţă atâta timp, cât el insista să otr-ateze ca pe o Veneră amuzantă. Ar fi trebuit să îl ignore pentru a scăpa de el, dar asta era imposibil atâta timp, cât totul la el era atât de direct.

Chiar acea licărire din ochi. Era greu să nu îl placi şi imposibil de ignorat. Jill puse hârtia pe birou. Trebuia să îl ia mai dur.

— Ascultă, am o mulţime de treburi de făcut, şi…

— Te enervez, nu-i aşa?

Nu se ascundea nici măcar după o perdea de fum, gândi ea. Săgeata lui îşi atinsese ţinta. Simţi cum îi transpiră palmele, în timp ce ridică din umeri şi se aşeză.

— Dar, bineînţeles că nu mă enervezi.

El arătă cu degetul spre ea şi spuse de după umăr:

— Atunci, poate că acei fericiţi cumpărători de casă. Te-ai purtat cu ei ca o profesionistă adevărată. Eu aş fi încetat cu amabilităţile încă din momentul în care au început cu palmierii.

Era un compliment direct, iar ea se decise să îl accepte. Multă lume nu observa această parte a slujbei ei şi majoritatea nu înţelegea manevrele delicate, necesare.

— Tratez cu tot felul de oameni în munca asta. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi plecat. Oricum, nu cred că se vor mai întoarce.

— Oare ai fost obiectivă cu mine când m-ai lăsat să aştept aproape o oră? spuse el, ridicând din sprâncene şi luându-şi o figură amuzantă, în timp ce glezna i se mişca în ritmul sambei.

Zâmbetul îi îngheţă pe faţă. A dus-o! Cu mintea lui pricepută şi cu zâmbetul sexy, a dus-o iar. Ei, nu o să scape el aşa de uşor. Apucă bine cu mâinile de marginea biroului şi râse în aşa fel, încât i se păru şi ei artificial.

— E ridicol. Nu am încercat să scap de tine.

— Sunt bucuros să aud asta. Lăsând piciorul pe podea îl întinse în faţă.

— Acum hai să discutăm despre telefonul pe care mi l-a dat unchiul Ralph în legătură cu aceste jafuri.

Ea îşi scutură capul, iar părul tăiat scurt i se ondulă într-un fel foarte sexy. Îl aranjă şi îndreptându-şi spatele, zise:

— Cred că e vorba de o greşeală. Acest vecin al lui Ralph probabil că a împrumutat câteva lucruri unui prieten, a uitat de ele, şi apoi i-a spus unchiului tău că nu mai poate să le găsească.

Apoi adăugă sperând că Drew nu o va lua ca bunăvoinţă:

— Şi, poate că Ralph a exagerat spunându-ţi asta, pentru a-l face pe nepotul favorit să vină în vizită. Nu crezi că este o posibilitate, Drew?

Nu a mai aşteptat răspunsul. Strângând câteva dosare, le duse în dulapul din spatele biroului. Faptul că le-a pus în sertarul cu desene, ar fi trebuit să-i trezească suspiciunea, se gândi ea.

Mâna lui îi prinse încheietura când voia să deschidă sertarul:

— Nu, eu n-aş spune că asta este o ipoteză puternică. Unchiul meu nu este un om singur, care să recurgă la minciuni pentru a mă vedea. Dacă el spune că aici este o problemă, atunci îl cred. Ai spus de dimineaţă că ai grijă de toate. De ce nu te ocupi şi de asta?

— Pentru că nimeni nu mi-a spus nimic de vreun jaf.

— Păi îţi spun eu acum. În primul rând, aş vrea să ştiu care este sistemul de securitate pe aici.

Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ea era să se uite în ochii lui. Aşa că îi fixă mâinile cu privirea, observând că are fire negrede păr. Dacă îi strângea încheietura mai tare ar fi putut să o doară, dar din fericire nu era cazul. Buricul degetului mare presa încetişor acolo unde se simţea pulsul, în timp ce restul mâinii o acoperea pe a ei, încălzind-o. Nu se aştepta să simtă bătături în palma lui, iar dacă momentul ar fi fost mai prietenesc, l-ar fi întrebat de unde le are. Era doar unul incredibil de intim. Închise ochii.

— Securitatea noastră este perfect adecvată.

După un moment, Drew îi eliberă încheietura, iar ea închise sertarul de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic important între ei. Dar ceva se întâmplase în acele câteva momente şi simţind în continuare căldura mâinii lui, îi venea greu să îşi adune gândurile. Propria-i voce, mătăsoasă, mângâietoare şi, pe undeva, provocatoare, o surprinse când spuse:

— Ar trebui să te bucuri de vremea frumoasă de afară, în loc să…

Îşi strânseră mâinile. Ar fi fost doar un gest de curtoazie, o

mişcare de încheiere a unei situaţii jenante, cu excepţia unui singur lucru. Pentru prima oară de când s-au întâlnit, figura lui era serioasă. De fapt, expresia lui era rece şi formală.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, domnişoară Stuart. Nu o să vă mai deranjez.

Când se întoarse să plece, un sentiment greu o apăsă.

— Aşteaptă. Ce ai de gând să faci?

— Ce pot să fac? Am de gând să aflu ce se întâmplă. Când voi afla, voi anunţa Poliţia.

— Poliţia?

Ca un prieten capricios, ea trecu de partea lui Drew. Se grăbi să dea ocol biroului, rugându-se să nu-şi dea seama de panica ce o simţea explodându-i prin piele. Se forţă să vorbească pe un ton normal:

— N-ar fi mai bine ca până la urmă să vorbeşti cu unchiul tău, înainte de a aduce poliţia aici? Mi-ar plăcea şi mie să discut cu Ralph.

— Ba asta am de gând. Între timp am să fac câteva investigaţii pe cont propriu. Sunt sigur că voi găsi oameni bucuroşi să stea de vorbă cu mine, spuse el, îndreptându-se din nou spre uşă.

— Drew, aş dori să nu faci asta. Nu vreau să se alarmeze nimeni degeaba.

— Nu ăsta era scopul meu, Jill.

— Dar mi-e teamă că asta se va întâmpla.

Se ridică de la birou şi merse înspre macheta oraşului Cinnamon Key. Erau nişte căsuţe în miniatură, cu străduţe şi canale întortocheate şi cu palmieri, care emanau o siguranţă perfectă şi multă linişte. Drew verii după ea la machetă.

— Vezi, comunitatea noastră este compusă în majoritate din

oameni de peste 50 de ani şi mai în vârstă. Mulţi sunt la pensie şi mulţi dintre ei îşi petrec majoritatea timpului, cu acţiuni caritabile sau voluntare, pentru şcoli şi spitale. Toţi au muncit din greu pentru a ajunge în această perioadă a vieţii lor, când să fie liniştiţi şi să mai aibă încă activităţi productive. Nu poţi distruge totul într-o clipă, atâta timp cât nu cunoşti adevărul despre această poveste. Încă nu ştiu dacă s-a comis vreo mârşăvie până acum. Drew, sunt foarte sceptică în legătură cu toate acestea, pentru că nimeni dintre locuitori nu mi-a spus nimic.

El îşi strânse buzele pentru o clipă, apoi păru că se răzgândeşte în privinţa planului.

Jill continuă grăbită:

— Ascultă, tu nu mă cunoşti şi nu îmi datorezi nimic, dar îmi vei face slujba mult mai grea, dacă începi să împrăştii zvonuri neîntemeiate. Aceşti oameni nu sunt predispuşi panicii, dar cred că ar trebui să aduni toate faptele, înainte de a spune ceva. Până să începi toate astea n-ai vrea să mă laşi să vorbesc cu unchiul tău? N-ai vrea să-mi mai laşi o zi?

El spuse:

— O.K. Oricum îmi petrec restul săptămânii aici.

O zi în plus nu contează.

În timp ce o studia din cap până în picioare, zâmbetul îi revenise. Era un zâmbet generos, care accepta armistiţiul şi compromisurile, şi ea era surprinsă de cât de mult îi lipsise acesta în ultimele câteva minute.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Respiraţia ei se îngreuna, iar palmele erau umede din nou. Când el se întoarse la macheta oraşului, tensiunea dezorientată continuă. Nu putea să-şi ia ochii de la el, aşa cum nu-şi putea el lua

ochii de la machetă. Trebuia să fie o cale să îl facă să se concentreze asupra problemei furtului, care nu putea fi ratată din cauza unui flirt. Învârtind stiloul în palme, ea tuşi încetişor.

— Deci, tu cu ce te ocupi?

— De ce nu am lua cina împreună diseară? îţi voi spune atunci.

Privirea lui trecu peste machetă şi se opri direct pe chipul ei. Era pe cale să revină la felul său direct de a fi. Ochii lui cu gene lungi iradiau mult farmec, iar hotărârea ei începu să fie zdruncinată. Dacă nu era atentă, era pe cale de a accepta o întâlnire cu el. Numai la gândul acesta, inima începu să-i bată nebuneşte. Viaţa ei era măcar sigură şi previzibilă şi, pe undeva, ştia că dacă Drew Webster va intra în ea, s-ar fi putut întâmpla orice. Îşi privi vârfurile pantofilor:

— Nu pot. Am altceva în plan.

El păşi mai aproape. Destul de aproape, ca replica lui îndrăzneaţă să pară un ordin:

— Anulează.

Jill râse încetişor, dar tot cu privirea lipită de pantofi.

— Nu pot să scap de asta.

— Ba, bineînţeles că poţi.

— Am promis să mă duc.

— Atunci, ia-mă şi pe mine.

Orice ar fi spus, nu ar fi avut de ales. Era cel mai neruşinat flirt din viaţa ei. Îşi înclină capul spre un umăr şi analiză ideea tentantă. Dacă cineva ar fi trebuit să facă faţă programului din seara aceea, acela ar fi fost Drew. Luându-l cu ea, îl va putea supraveghea.

— Cu o condiţie.

— Care?

— Să nu mai aducem vorba în seara asta de furt.

— De acord.

— Atunci ne întâlnim la mine, la 5 p.m.

Privind în tavan, zise:

— Stau lângă magazin. Urci pe scările din spatele locului de parcare. Şi nu te deranja să-ţi schimbi hainele. E perfect ce porţi acum.

Fix la ora cinci, Drew viră într-un scrâşnet de cauciucuri pe lângă singura clădire din Cinnamon Key, care avea două magazine, pe strada Cinnamon Circle, la nr. 21. Jill Stuart, cea eficientă şi permanent în competiţie, părea ultima persoană din lume care să încurajeze o întâlnire în trei. Îl luase prin surprindere. Apoi, se ciupi de obraz şi se gândi că, de fapt, când s-au întâlnit, ea era în neglijeu, şi ce ar putea fi mai surprinzător decât asta? Scrâşnetele continuară până dădu colţul pentru a intra în parcare. Acolo, întâlni câţiva oameni cu biciclete, care stăteau de vorbă în grup. Unii dintre ei îi făcură cu mâna şi când ajunse în capul scărilor, făcu şi el la fel.

Jill era pe verandă şi închidea uşa, tocmai când el era la jumătatea drumului.

— Ai venit la timp.

Coborând scările, ea arăta grozav îmbrăcată cu şortul cu imprimeuri tropicale şi cu tricoul de tabără. Ochelarii de soare, cu ramă albă, se potriveau perfect figurii ei; avea o unealtă de grădinărit într-o mână şi sub celălalt braţ o cutie de pantofi. Când ajunse în faţa lui, simţi o aromă de trandafiri şi de zmeură.

— Urmează-mă.

Inspirându-i mirosul cu nesaţ, şopti:

— Oriunde.

Legând cu o sfoară cutia de spatele bicicletei, începu o serie

de prezentări:

— Pe domnul Henley îl vei cunoaşte puţin, mai târziu, concluzionă ea, în timp ce încerca să introducă lopăţica pe sub sfoara strânsă.

— Asta vom face la cină? întrebă el bine intenţionat. O să săpăm gropi?

— Mi-e teamă că nu. Puse ochii pe o bicicletă sprijinită de clădire.

— Asta e pentru tine.

El o luă şi uitându-se primprejur, obseivă că toate bicicletele au la spate, legate cutii.

— Atunci facem o supercutie?

— Nu.

— Trebuie oare să-ţi pun toate cele 20 de întrebări din chestionar sau îmi spui şi mie unde mergem?

Verificându-şi ceasul de la mână, zise:

— La o înmormântare.

— Înmormântare? îmbrăcaţi aşa?

Ea ridică din umeri şi câţiva oameni râseră.

— Cu toţii purtăm ochelari cu lentile negre. Şi tu la fel.

— Asta e o glumă. Nu-i aşa?

— Te înşeli, Din nefericire, Susie, papagalul domnului Henley, a murit ieri. Era un adevărat personaj. Obişnuia să o aducă pe la toate întrunirile de la club.

El ridică mâna:

— Nu mai spune.

I se putea distinge o licărire de amuzament în ochi.

— Susie nu vorbea niciodată. Dar putea cânta temele din The Brady Bunch şi The Addams Family.

O femeie mai adăugă pentru vizitator:

— Învăţase să fredoneze şi tema din Jeopardi.

— Ai dreptate, Jesse.

Urcând pe bicicletă se întoarse către Drew:

— Vom face tot ceea ce trebuie, vom împărţi seminţe pentru păsările şi apoi vom merge cu toţii să cinăm. Sunteţi gata?

Cinci minute mai târziu, Jill împreună cu grupul opriră bicicletele la câteva sute de metri, în interiorul rezervaţiei naturale a oraşului.

— Nu ştiam că se pot închiria parcele în interiorul acestor sanctuare, comentă Drew, în timp ce o ajută să desfacă sfoara cu care erau legate cutia şi Jopăţica.

— Nu se poate. Este ilegal. Ai grijă cu cutia. Până să spună Drew ceva, ea se întoarse către omul care venea spre ei.

— Bună ziua, domnule Henley. Eşti de mult pe-aici?

Ochii îi erau înroşiţi, dar vocea era calmă.

— De puţin timp. Cum merge?

Ea se îndepărtă de Drew, lăsându-l cu cutia în mână. După cât de grea era, trebuia să fie câteva kilograme de mei în şa. Un gest frumos din partea lui Jill, dar care nu l-a surprins. Ea părea că ţine cu adevărat la aceşti oameni.

— Bine. Am avut grijă ca totul să fie cum ai vrut tu.

Bătrânul nu ştia cum să-i mai mulţumească.

— Era un animal foarte sociabil, nu-i aşa, Jill?

Dădură mâinile. Apoi uitându-se la toţi, zise:

— Nu voi uita niciodată cum am cunoscut-o. Era pe 4 iulie, la un picnic în foişor. Prima mea săptămână de lucru, acum aproape trei ani. Susie tocmai cânta tema din The Addams Family; s-a înclinat pe mine şi apoi m-a ciupit.

Câţiva oameni râseră împreună cu domnul Henley.

— Domnule Henley, acesta este Drew Webster, nepotul lui

Ralph. Ralph este încă în Miami. Am crezut că funeraliile lui Susie îi vor înveseli timpul mai mult decât dacă ar fi stat singur. Nu te superi, nu-i aşa?

Veselie? A pronunţat ea cuvântul „veselie11? El ştia de asemenea funeralii bizare, dar acestea implicau copii, băi, peştişori de aur. Cu siguranţă că Jill, după cum spun politicienii, nu se făcuse înţeleasă. Drew puse cutia sub braţ şi strânse mâna domnului Henley.

— Îmi pare rău pentru pasăre.

Dumnezeule ce fals suna! Se uită împrejurul lui, aşteptându-se din cine ştie ce motiv să vadă figuri sobre. Grupul intră într-o parcelă înconjurată de boscheţi de mangrove şi struguri de mare; sobrietatea era ultimul lucru pe care îl aveau în minte. Următoarele câteva minute au fost cele mai ciudate din cei 33 de ani ai lui Drew. În timp ce sticlele cu băuturi răcoritoare se deschideau, domnul Henley rămase o clipă pe gânduri. Clipind din ochi, bătrânul fixă un loc ca o ridicătură lină.

— Cred că ar fi bine aici, nu Jill?

Domnul Henley merse către unul din răcitoare, iar Drew aştepta ca bătrânul să scoată pasărea. Când se uită la Jill, o Undă de compasiune porni dinspre el. Datorită felului direct şi cald în care se uita la el, era evident că Jill aproba atitudinea respectoasă. Îi arătă lui Drew să vină mai încoace, dar când voia să pună cutia jos, ochii ei erau dezaprobatori. Acum ce-o mai fi făcut? gândi.

— N-o lăsa aici, Drew.

„Pe ea?” Drew se uită la domnul Henley. Acesta tocmai lua din containerul Stirofarm un răcoritor şi toastă. Drew se uită lautia de la picioarele sale. Deci el cărase corpul. Legănându-e încet, aduse cutia, şi lopata lui Jill într-un fel care spunea: „Ţi-o plătesc eu”, în timp ce invitaţii de la funeralii toastau pentru personalitatea în

contumacie a păsării. După câteva minute de săpat, groapa era tot prea mică.

— Pot s-o fac eu, spuse ea, dar lopata îi fu luată din mână. În timp ce el săpa, Jill comenta situaţia:

— Ar fi săpat-o domnul Henley, dar artrita îl cam supără în ultimul timp. Este văduv. Voluntar, îşi petrece timpul la librărie, catalogând cărţile donate. Susie era o companie plăcută. I se părea că timpul trece mai repede.

Drew măsură cutia şi continuă să sape.

— De ce o îngroapă pe Susie aici?

— Discutând mai dă mult, mi-a spus că se întreba dacă Susie s-a gândit vreodată la libertate. Când m-a sunat să-mi spună că a murit, el a spus că vrea s-o îngroape aici, simbolic. Mi-a spus, de asemenea, că vrea să-i sărbătorească viaţa şi spiritul, fără să stăruim asupra faptului că a murit. De-asta bem răcoritoare. Am fost noaptea trecută şi am luat-o pe Susie în cutia ei, acoperită. Am pus-o într-un săculeţ şi…

El simţea ceva între uimire şi uluire, şi ştia că Jill îi citea asta pe figură. Oare oamenii aceştia îşi dădeau seama ce norocoşi erau că aveau dragostea şi devotaţiunea acestei femei? El renunţase de mult la speranţa că ar putea avea aşa ceva. Până să spună ceva, Jill interveni repede:

— Dacă nu înţelegi cât de important este asta pentru el, nu te condamn. Te rog. Vdoar, să nu rizi.

— Oh, tu, soartă! murmură Drew.

Mai târziu, la cafeneaua Flamingo, petrecerea începu cu seriozitate. Era. O flecăreală continuă despre reminescenţele spirituale ale papagalului, despre preţul benzinei, despre ce mai aveau nevoie ca să finalizeze terenul de tenis şi despre coperţile de care avea nevoie domnul Bantley pentru bibliotecă.

Toată lumea din băruleţ se uita la gălăgiosul grup.

Simţindu-se bine şi fiind vizibil încântat, Drew discuta despre frumuseţea arhitecturii peisagistice, după ce un bărbat se plânsese de faptul că nu are destul de multă apă pentru a-şi uda pajiştea din faţa casei.

Se sprijini de un perete şi se uită peste masă. Jill admira, în gura mare, poza cu nepoţelul cuiva. Se vedea că spune exact ceea ce trebuie, pentru că bunica era totalmente de acord cu ea. Când Jill îşi ridică capul pentru a râde, privirile li se întâlniră. Tot ce se petrecuse între ei se întâmplă într-o clipă. O privire directă şi caldă, conştientizarea faptului că totul era OK. „Da, mă distrez al naibii de bine şi îţi mulţumesc că m-ai luat cu tine”, ar fi vrut el să spună.

Ea se întoarse şi un moment rămase şocată de modul violent în care îşi dădu seama de atracţia dintre ei.

Ajungând la uşa apartamentului, puse jos lopăţica şi făcu cu mâna de rămas-bun tuturor. Uitându-se pe stradă după animatul grup, îi spuse lui Drew.

— Ai fost nemaipomenit în seara asta. Nu ştiu cum să îţi mulţumesc.

El făcu un pas înainte.

— Invitându-mă înăuntru la o cafea.

Deschizând uşa, ea îi făcu semn să intre înăuntru.

— Nu-mi vine să cred, spuse Drew intrând şi uitându-se cum ea aprindea o lampă.

Mângâind abajurul veiozei, Jill zâmbi mândră.

— E o veioză drăguţă, nu-i aşa? Eu însămi am adunat scoicile de pe aici şi din Sanibel. A fost amuzant să le aşez.

— Jill, nu-mi vine să cred că ai lăsat uşa des curată. Oricine ar fi putut intra. Şi unde e căţeluşlil ăla al tău? Deja ar fi trebuit să-mi

roadă glezna.

— De Max spui?

— Da.

— Oh, dar nu era căţelul meu. Fugise azi-dimineaţă de la o vecină, iar eu l-am prins, înainte de a i se întâmpla ceva.

Drew, lăsându-şi mâinile pe lângă corp, se decise s-o lase baltă, deocamdată. Nu putea face nimic în privinţa faptului că lăsase uşa deschisă. Dar putea să schimbe atmosfera, care la început fusese destul de promiţătoare. Vor avea timp să vorbească despre asta mai târziu.

— Simte-te ca acasă. Sunt gata într-un moment.

Deşi se simţise, bine până acum, era foarte fericit că, în sfârşit, putea fi singur cu ea. Într-un moment de triumf pur masculin, se aşeză pe canapeaua acoperită cu o cuvertură, oftă adânc şi se uită împrejurul său. Două uşi arcuite şi două coloane albe separau bucătăria de camera de zi, inspirând un aer Mediteraneean locuinţei.

Câteva piese din lemn înconjurau covorul de culoarea apei de mare. Pe măsuţa din faţa sofalei erau câteva reviste, un roman, pe coperta căruia doi îndrăgostiţi se îmbrăţişau într-o poziţie sugestivă, şi o cutie cu soldăţei de jucărie. Uitându-se mai atent văzu că soldăţeii aveau uniforme din Războiul civil, şi din Nord şi din Sud. Aşa că petrecu următoarele câteva minute aliniindu-i pentru bătălie.

— Ai plecat? strigă ea din bucătărie.

— Nu. Tocmai îmi recapitulam strategia pentru întâlnirea noastră următoare.

— Ce spui?

— Spuneam că ai o locuinţă grozavă.

Uitându-se către bucătărie îi reţinu atenţia o fotografie cu Jill,

în braţele unui adolescent. Tocmai când voia s-o întrebe cine este băiatul acela chipeş, o văzu apărând în uşă, cu o ceaşcă de cafea în mână. I se păru că observă un moment o licărire ciudată în ochii ei, dar aceasta dispăru imediat.

— Încă n-ai apucat să-mi spui cu ce te ocupi, Drew. De ce nu vii aici, să te aşezi?

— Dacă ai fi stat lângă mine, în timpul cinei, ai fi aflat că sunt arhitect peisagistic, în New Jersey, îi spuse în timp ce o urma în bucătărie. Pe firma de pe uşa birourilor mele de design scrie: Webster-

Servicii de Arhitectură Peisagistică şi de Amenajare a Parcurilor şi Grădinilor. Mă ocup de desig nul atriumurilor, parcurilor, grădinilor, chestii de genul ăsta.

Se aşeză pe un scaun, lăsându-se pe spate şi în timp ce sorbea încetişor din cafea îi studia fiecare detaliu. Ea îşi dăduse jos papucii şi trebăluia prin bucătărie. Observă că unghiile degetelor de la picioare erau lăcuite roz-sidefat şi că avea două diamante mici în urechi. Luă ochelarii de soare pe care ea îi pusese pe măsuţă. Încă mai păstrau căldura capului ei. Îi lăsă jos şi continuă să se uite la ea., Avea o străkjcire proprie, indiferent dacă s-ar fi aflat într-o cameră întunecată sau luminoasă.

— Şi cum merg afacerile cu arhitectura peisagistică în New Jersey? întrebă ea, în timp ce punea apăliartă în filtrul de cafea.

Drew stătea pe gânduri, imaginându-se într-o cameră întunecată împreună cu Jill. Punându-şi ochelarii pe vârful nasului, ridică capul, iar sprâncenele îi ecau-ridicate a mirare.

— Îmi işgre rău. Ce ziceai de afaceri?

— Pe-aici toţi sunt înnebuniţi după grădinile şi curţile lor, spuse ea, întinzându-i un fruct copt. Oamenii de pe acolo sunt tot atât de interesaţi de ale lor?

— Absolut. Îşi dădu jos ochelarii de pe nas şi-i puse pe masă. Oamenii nu mai călătoresc atât de mult şi din cauza asta împrejurimile le-au devenit mult mai preţioase. Grădinile particulare au devenit favoritele mele, deşi grosul afacerilor noastre rămân tot peisajele comerciale.

— Ale noastre? Atunci tu nu lucrezi singur?

— Am 24 de angajaţi. Trei dintre noi avem diploma Societăţii Americane de Arhitectură Peisagistică. Anul trecut am mai deschis încă alte trei birouri. Unui în Delaware şi două în Pennsylvania.

Afacerile au mers atât de bine, încât căutăm şi alte state unde să deschidem birouri.

Îşi vârî prăjitura în gură şi o mestecă temeinic.

— Adevărul este că de câţiva ani am lăsat afacerile să-mi conducă viaţa. Unchiul Ralph s-a retras din Departament şi a venit aici, iar eu abia reuşesc să-l mai văd. Este singura familie care mi-a mai rămas şi am fost al naibii de egoist cu timpul meu. Aproape că mă bucur că a apărut afacerea cu furtul, ca să mai pot petrece ceva timp împreună cu el.

Jill se uită fix la el.

— Zahăr? Lapte?

— Neagră e bine.

Îi dădu ambele căni, ea luă coşul cu prăjituri şi îi făcu semn cu degetul s-o urmeze…

— Hai să luăm toate astea pe balcon. E o privelişte frumoasă asupra Golfului, de aici, şi, de obicei, la ora asta adie briza.

Închise aproape toate luminile înăuntru, apoi, deschise uşa şi-l invită să treacă. După ce aranjă scaunele şi masa de pe balcon, se lovi cu capul de un lampadar japonez. Erau pe jumătate ascunşi de atârnătoarea aia ca o pânză, care avea pe margini scoici lipite.

— Foarte, hm, colorat, comentă el, strâmbându-se la lanternă.

Erau ieftine şi oribile, şi niciun designer care se respecta nu le-ar fi îngăduit prin apropiere. Poate fusese vreo petrecere de copii, deşi nu era sigur de aşa ceva în comunitatea asta retrasă. Aşa că, se gândi că lanterna de plastic este dovada unei prietenii strânse care…

— Asta a rămas de la o petrecere pe care am dat-o… cu mult timp în urmă.

— Pefrecere? întrebă el, lăsând jos cafeaua.

Ea nu-i răspunse imediat. Puse jos coşul cu prăjituri şi. Îşi rezemă coatele pe balustradă. Imagini colorate de lumina lanternei se reflectau pe coatele ei. Briza venea dinspre apă, şi vizavi de stradă foşneau palmierii. În timp ce îşi bea cafeaua, se uita la ea. Jill inspira aroma cafelei, apoi încercă băutura cu vârful limbii, înainte de a bea.

Fără îndojală, era cea mai splendidă creatură pe care o văzuse vreodată. Era un bărbat bogat; ar fi vrut să o aibă numai pentru el.

— Nu ştiu de ce mai ţin atârnată lanterna. Petrecerea aceea a fost cu Mult timp în urmă, în altă parte.

— E bine să păstrăm suveniruri ale timpurilor fericite.

Privirea lui se întâlni cu a ei, iar clipa plutea între ei, plăcută şi reconfortantă. După câtva timp, ea readuse vorba despre Golf.

— Este o privelişte încântătoare, nu-i aşa?

— Cea mai încântătoare, spuse el, continuând să o fixeze.

Era destul de aproape, ca să simtă parfumul de trandafiri şi zmeură. Destul de aproape, ca să o atingă. Destul de aproape, pentru că o voia şi mai aproape. Mult mai aproape.

Ea îl privi, tăindu-i tot elanul.

— Vorbeam despre ceva, spuse ea, uitându-se apoi către apă şi. Palmierii întunecaţi.

— Eu nu.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Drew zise:

— Viaţa în Cinnamon Key te mulţumeşte, nu-i aşa?

— Da! adăugând apoi:

— E-adevărat Drew. Suntem o adevărată comunitate aici. Avem grijă unui de celălalt şi ne împărtăşim multe.

Dându-şi capul pe spate, Drew spuse:

— Din câte observ eu, pare că viaţa ta este făcută să ai grijă de alţii. Îl ajuţi pe domnul Henley să înmormânteze o pasăre. Azi-dimineaţă îl vânai pe Max. Ţii oamenii răi departe de acest loc. Ce satisfacţii trebuie să ai când vii seara acasă!

Lăsă cafeaua jos şi se întoarse spre ea. Degetele ei strângeau balustrada, dar braţele se îndepărtaseră. Mâinile i se strângeau şi desfăceau ritmic:

— Aşa este, Jill?

— Da, sunt foarte mulţumită de viaţa mea.

Se întinse, îi întoarse faţa spre ei, spunând:

— Un singur lucru nu înţeleg.

— Care este acesta? întrebă ea, muşcându-şi buzele, nervoasă.

— Toată această grijă, totala implicare.

Veni şi mai aproape.

— Toată această dăruire. Dar de tine cine are grijă, \Jill? Cine observă nevoile tale?

Buzele i se desfăcură, dar nu răspunse. De fapt, lui nici nu-i mai păsa de răspuns, pentru că acum nu mai dorea să îl audă.

O întinse şi o acoperi cu sărutări. Atingând-o, pur şi simplu, se intoxică, iar intenţiile sale sensibile se transformară într-un ocean de senzaţii. Trandafiri, zmeură şi gura ei dulce.

Îşi coborî capul, cu un sentiment de afecţiune dulce, şi o

strânse în braţe din ce în ce mai tare, continuând s-o sărute nestingherit.

Frunţile li se apropiară.

— Cine te-a mai sărutat, aşa, Jill?

Îi ridică obrazul, iar ea închise ochii. Oare se gândea la alt bărbat? Oare îl dorea acum? Voia să ştie. Sărutând-o din nou, braţele ei îl înconjurară, părând că buzele ei îl vor absorbi. Anticipase căldura mătăsoasă din interior, dar n-ar fi crezut că îl va face să se simtă aşa. Fiecare sunet de plăcere din gâtul ei îi dădea senzaţia de flăcări în corp. Lipindu-se de el, arzându-i fiecare centimetru de piele, simţi nevoia să ia o gură de aer, atât cât să o întrebe din nou:

— Cine?

Jill deschise ochii şi îl fixă cu privirea:

— Nimeni, şopti.

Acest răspuns ar fi trebuit să fie un triumf total al ego-ului masculin, dar nu era deloc aşa. Cuvântul avea o multitudine de înţelesuri. Dorinţă. Confesiune. Singurătate. Dulce aşteptare. Iar el se simţea ca un ticălos, pentru că a întrebat-o.

Îi dădu drumul din braţe şi îşi trecu o mână prin păr.

— Poate am fost prea…

Momentul penibil se destrămă, când o voce familiară se auzi din balconul de deasupra.

— Andy, eşti acolo cu Jill?

Ei râse în gura mare, de felul absurd în care fuseseră prinşi de unchiul său, ca doi adolescenţi.

— Da, unchiule Ralph. Vin acum acasă.

Jill se aplecă peste balustradă şi zise:

— Cum a fost călătoria, Ralph? Ai închiriat o maşină, nu-i aşa?

El zise:

— Extraordinară, Jill. Tot drumul a fost conform legii lui Murphy. S-a întâmplat tot ce se putea mai rău.

Jill se întoarse către Drew:

— Voi vorbi mâine cu unchiul tău despre afacerea cu furtul. După voce pare că are nevoie de odihnă.

Drew îi luă mâna într-a lui.

— Mă conduci până la uşă?

În timp ce îl ducea de pe balcon în apartament, ea zise:

— Mă bucur că s-au întors sănătoşi.

Parfumul cafelei plutea în apartament. Păşind, el observă calmul interiorului, al sofalei, al pantofilor aruncaţi la uşa bucătăriei, şi soldăţeii de jucărie, gata de atac. Numai Jill nu se încadra în această scenă relaxantă. O enervase pe balcon şi simţea că încă nu-şi revenise. Când ajunseră la uşă, se dădu într-o parte şi se sprijini de perete.

— Sper că le-a mers totul bine la Miami, Drew. Poate ţi se va părea ciudat, dar mi-e bine, ştiind că s-au întors în Cinnamon Key.

— Unchiul Ralph şi prietenul său?

— Şi toţi ceilalţi. Mă simt bine când sunt aici. Mă simt în siguranţă.

O studie puţin, tăcut, înainte de a vorbi.

— Îi voi spune unchiului Ralph că vrei să vorbeşti cu el. Promite-mi că vei încuia uşa, după ce plec.

Ea scutură din cap.

— Dar nu o fac niciodată şi nu văd de ce aş începe acum.

Deschizând uşa, el analiză încuietoarea.

— Pentru că cineva jefuieşte prin apropiere.

— Asta trebuie dovedit. Va trebui să-mi dai un motiv plauzibil.

Privind exasperat în tavan, râse încetişor.

— Atunci ce spui de asta?

Se apropie de ea, sărutând-o. Jill scoase din nou sunetul acela din gât când el îi dădu drumul.

— Pentru că fiind eu în apropiere, ar fi mai bine să încui uşa…

El era tare acolo unde ea nu avea puteri, îi dăruia tot, exact când ea dorea şi era deja plecat când deschise ochii. Cu buzele palpitând de sărutul lui, se dezlipi de perete şi merse către balcon, oftând exasperată. Drew pleca săptămâna asta, iar apoi ea nu va mai fi îngrijorată de atracţia şi reacţia pur fizică. O.K., poate că farmecul direct şi puterea lui de înţelegere i-au trezit interesul mai mult decât fizic. Păşind pe balcon, luă o ceaşcă de cafea de pe măsuţă. Pe cine păcălea ea? îşi aminti şoaptele lui, care îi răscoliseră sentimentele. „Cine are grijă de tine? Cine te sărută aşa?”

Lăsându-se cu coatele pe balustradă, privea cum merge spre casa unchiului său.

— Nimeni, şopti ea. Nici acum. Şi niciodată.

Toate legăturile pe care le avusese până acum, adunate la un loc, nu au tulburat-o ca sărutările lui Drew. Sorbind din cafea, zâmbi, în ciuda naturii ei pragmatice. Erau timpuri când credea că va veni Făt-Frumos ca să o salveze. Un tip grozav, cu simţul umorului, cu suflet sensibil şi cu puterea de a face să se simtă ocrotită. Asta nu s-a întâmplat cât timp l-a crescut pe fratele ei, Peter, care urma colegiul. Aura lui de responsabilitate şi mulţumire de sine i-a ţinut pe toţi la o parte şi i-a îndepărtat pe cei ce doreau atenţia pe care i-o acorda lui Peter. Toate începuturile promiţătoare ale unei relaţii, sfârşeau pline de Regrete. Îşi dezlipi buzele de pe cana de cafea din care băuse Drew. Punând-o pe balustradă, se gândi că Peter era la Facultatea de Medicină şi ea avea o slujbă nemaipomenită, care îi permitea să îi plătească studiile şi să aibă un nivel adecvat de viaţă. Problema furtului era ca o pietricică în

drum. O va rezolva; nu avea nevoie şi nu dorea ca cineva să se amestece. Şi, mai ales, nu avea nevoie de cineva care să o facă să se îndoiască de satisfacţia vieţii. Mai ales Drew Webster. „Prietenii de joacă îmi spuneau Andy”, zicea el. Gândindu-se pentru ultima oară la el, îşi rodea unghia şi îşi aducea aminte. Putea oricând să râdă de el însuşi. În acel moment al cinei, când i-au tachinat toţi, după ce au surprins felul cum se uitau unul la celălalt, el s-a strâmbat comic şi a ridicat din umeri. Ea a râs în hohote, după care şi-a acoperit gura cu mâna.

Aceste reacţii faţă de Drew erau ridicole. Va fi plecat într-o săptămână, iar viaţa ei îşi va continua cursul în Cinnamon Key. Oricum, regretele nu erau genul ei, îşi spuse, în timp ce aduna cănile şi coşul cu prăjiturele, intrând în bucătărie.

Verificându-şi ceasul pentru a treia oară, Jill continuă să se plimbe în josul şi în susul aleii. Acum, că avea timp să analizeze povestea lui Drew despre jaf, pur şi simplu nu mai putea să se gândească la altceva. Era posibil ca Ralph să cunoască ceva aşa sinistru, ca de exemplu, un furt, care avea loc de trei luni, şi ea să nu fi auzit nimic? Până la urmă nu putea să pretindă că n-ar fi posibil. Ridicându-şi mâneca, se uită din nou la ceas. Orice era posibil, dar un singur lucru era sigur – salvând companiei Merriweather Development câţiva dolari de cheltuit pe hârtie de computer, prin faptul că mersese şapte kilometri prin Macomber, se dovedi o falsă economie. Se uită din nou la cartonaşul cu „închis11 al oficiului Ink – Spot şi, încet, socoti timpul pe care îl pierduse. Le mai dădea celor de la Ink Spot un alt termen de zece minute, să deschidă şi apoi va pleca din nou în Cinnamon Key şi după aceea la unchiul lui Drew, cu o tonă de întrebări.

Ştergându-şi un firicel de transpiraţie de pe sprânceană, ea aruncă o privire la cartonul din vitrina casei de amanet Dilby. „Aer

Condiţionat11. După felul ruginit în care atârna fereastra din faţă, se îndoia că ar fi fost suficient să îi oprească transpiraţia, care îi curgea pe coloană. Totuşi o plimbare prin casa de amanet poate i-ar fi alungat unele gânduri. Tresărind când clopoţelul electric îi anunţă intrarea, păşi repede în magazin şi închise uşa.

— Mneaţa. Vin într-un minut, spuse omul de după paravan.

Când să îi facă semn că l-ar fi auzit, omul, cu trabucul în gură, deja îşi îndreptase atenţia către calculator, rezumându-se în a conversa cu clientul său. Cum Jill se uita la un dispozitiv pentru chitare care atârna de tavan, nu putea să nu audă conversaţia celor doi.

— Îmi pare rău, doamnă, dar cereţi prea mult.

— Bineînţeles că te-ai putea răzgândi, domnule Dilby. Facem afaceri de câteva luni. Doar uită-te la perlele astea. Sunt perfecte, după cum vezi. Soţul meu mi le-a cumpărat tocmai din Majorca. Vocea Barbarei Brody nu se mai putea controla.

— Nu aş fi aici dacă nu aş avea nevoie de bani.

Barbara Brody? Jill să întoarse.

— Barbara? Ce cauţi aici? şopti ea. Dar Barbara Brody răspunsese deja la întrebare – „Nu aş fi aici dacă nu aş avea nevoie de bani”.

Cu respiraţia tăiată, femeia în vârstă, se întoarse la ea, apoi îşi căută în grabă ochelarii de soare, atârnaţi cu un lanţ de gât, şi şi-i puse pe nas.

— Oh, nu. Barbarei Brody îi tremură bărbia când se întoarse spre domnul Dilby. Un moment destul de lung şi jenant, nimeni nu vorbi. Domnul Dilby rupse tăcerea:

— O. K., doamnă Brody, îţi dau opt sute.

Jill simţea jena femeii. Din partea ei ar fi vrut să plece cât mai repede şi să o scutească pe Barbara de altceva. Dar umerii

Barbarei căzură şi zise cu voce înceată şi subţire ca hârtia:

— Mulţumesc, e bine domnule Dilby.

În timp ce domnul Dilby îi dădea un bon şi socotea la casă, Barbara introduse perlele în săculeţul lor de catifea şi le puse pe tejghea.

— Mă voi întoarce după ele, spuse ea, luând bonul şi banii, şi punându-le în geanta de umăr.

— Barbara?

— Mergând spre ea, o atinse încetişor. Ea continuă încet.

— Barbara, n-ai vrea să mergi cu mine, până vizavi, să bem o cafea?

La început, Barbara, negă scuturând din cap; apoi păru că se răzgândeşte şi spuse letargic:

— Da.

Câteva minute mai târziu, Barbara Brody îşi luă ochelarii de pe nas şi şi-i puse pe frunte.

— Nu poate fi aşa de rău, nu-i aşa? întrebă Jill.

— Ba aşa este. M-am săturat de asta. M-am săturat de ruşine. Lacrimi subţiri îi curgeau încet pe faţă.

— Jill, nu-mi pot achita notele de plată.

Viziuni de tot felul, de la funeralii neplăcute până la rechinii de debitori, alergau prin mintea lui Jill. Cum se putea aşa ceva unui locuitor din Cinnamon Key? Unuia dintre locuitorii ei? Poate avea probleme de sănătate, dar trăiau destul de confortabil în locuinţeje lor retrase: Jill luă un şerveţel de pe suport şi i-l dădu.

— De când se întâmplă asta?

Barbara îşi suflă nasul şi îşi tamponă obrajii. Lucrurile au mers din ce în ce mai rău de când a murit Raymond.

— Dar sunt sigură că Raymond ţi-a lăsat o asigurare.

— Minimum, Jill. Afară de certificate de depozit, tot ce am

este Asistenţa Socială. Când Raymond a renunţat la practica medicală, a descoperit jocurile de noroc şi nu s-a mai putut controla. A jucat totul în continuare.

Bătrâna închise ochii.

— A făcut împrumuturi de care nu mi-a zis niciodată nimic.

— Înţeleg, zise Jill. Şi într-adevăr înţelegea. Tatăl ei făcuse exact acelaşi lucru, lăsând-o pe mama sa şi pe copii, fără mijloace de existenţă. Urâtul episod i-a schimbat pentru totdeauna.

— Şi copiii tăi, Barbara? Ei nu te pot ajuta? întrebă ea, amintindu-şi cum şi-a ajutat familia.

— Nu pot să le cer ajutorul. Au şi ei propriile facturi. /Şi, le-aş strica amintirile despre tatăl lor. Apoi reuşi să zâmbească puţin.

— Voi termina unul dintre Cd-urile mele, cel târziu, luna viitoare şi totul va fi bine.

— Nu poţi să încasezi în avans şi să plăteşti penalizarea? Nu se poate compara cu ce pierzi aici la Dilby.

— Mă gândeam să fac târgul, dar după ce am trecut prin toate umilinţele astea, mi-am dat seama că nu mai pot suporta altele. Parcă văd mila din ochii celor de la bancă, când şi-ar fi dat seama, şi bârfele tuturor. Dacă povestea ajunge în Cinnamon Key, o să mor de ruşine.

— Înţeleg, zise Jill cu blândeţe. Barbara, Ray mond s-a dus de opt luni. Ţi-ai amanetat posesiunile în tot acest timp?

— Doar în ultimele trei luni.

Trei luni! Un semnal de alarmă o trezi pe Jill, în timp ce bătrâna continuă:

— Magazinul Dilby deţine majoritatea lucrurilor mele, inclusiv pictura aceea mică pe care am cumpărat-o acum câţiva ani din Spania. Zâmbind, se opri şi strânse ochelarii.

— Ştii, lui Ralph Webster întotdeauna îi plăcea pictura asta.

Săptămâna trecută i-a observat lipsa de pe perete şi a întrebat de ea. Vocea începuse să i se îngroaşe.

— I-am spus că ar fi bine să îl pun în altă parte. E o figură! Trecuse doar să vadă ce mai fac. Ridicându-şi bărbia, îşi înghiţi câteva lacrimi.

— Ştii, n-am putut să-i spun adevărul despre situaţia mea financiară. Am şi eu mândria mea.

Jill luă o pauză, înainte de a continua.

— Crezi că Ralph a observat dispariţia altor lucruri din casa ta?

Barbara se uită în gol, înainte de a răspunde.

— Dacă mă gândesc mai bine, da. Cred că da. Odată m-a întrebat de figurinele de jad din cabinetul meu chinezesc. Cred că a fost prostesc din partea mea, dar m-a apucat tremuratul din cauza întrebării şi i-am spus că nu-mi amintesc să fi avut figurine de jad în cabinetul chinezesc. Bănuiesc că el crede că mi-am pierdut minţile, după moartea lui Raymond.

Jill îşi puse mâna pe frunte.

— Oh, Dumnezeule, murmură ea. Asta trebuie să fie explicaţia.

— Pentru ce?

— Îţi aduci aminte când ţi-am spus că nepotul lui Ralph îl vizitează pe unchiul său?

— Oh, da. Micuţul Andy.

— Drew spunea că Ralph crede că unul dintre vecinii săi este jefuit. Eliberarea o deschisese ca o briză uşoară. Întinse mâinile desfăcute către Barbara.

— Ştiam eu că trebuie să existe o explicaţie. Cum putea oare cineva să creadă că Cinnamon

Key este jefuit? Acum pot să-i spun.

Barbara Brody aproape că se ridică de pe scaun, iar în ochii ei luci frica.

— Nu! Nu poţi face asta.

Jill îşi luă mâinile.

— Îmi pare atât de rău. Bineînţeles că nu o fac.

— Lumea vorbeşte, Jill. Nu vreau să fiu tratată cu milă. Şi, îţi jur, toate acestea se vor termina luna viitoare. Îi dădură din nou lacrimile.

— Copiii şi nepoţii mei locuiesc în California. Soţul meu este mort. Tot ce mi-a rămas este Max şi viaţa în Cinnamon Key.

Jill nu avea habar cum să rezolve situaţia cu Drew, dar în acest moment starea Barbarei Brody era vecină cu isteria.

— E în regulă. Într-adevăr, secretul tău e în siguranţă la mine Barbara.

Clipind din ochi, Barbara şopti:

— Cum rămâne cu ceea ce crede Ralph Webster? Eu nici măcar nu ştiam că aş fi jefuită? Crezi că va spune unui vecin de-al meu?

— Nu cred că Ralph este problema, Barbara.

Barbara reveni la locul ei, ţuguindu-şi buzele.

— Oh, dragă. E micuţul Andy, nu-i aşa? Ce vom face în legătură cu el?

Proptindu-şi coatele pe măsuţă, Jill zise:

— Spune-mi tot ce ai amanetat şi vom inventa o poveste, în caz că Ralph sau oricine altcineva întreabă. Şi nu-ţi fă griji, Barbara. Am eu grijă de micuţul Andy.

— Două zile mai târziu, Jill împăturea-haine în spălătoria din spatele clubului. Maşinile fuseseră o urgenţă pentru locuitori, şi era bucuroasă că reuşise să le instaleze, îşi făcu un scop din a veni aici să-şi spele rufele, pentru că putea sta de vorbă cu locuitorii.

— Deci asta faci în ziua ta liberă, zise Drew tare.

Ea tocmai scotea un cearceaf. La auzul vocii, îngheţă. Îşi ţinu răsuflarea; îl simţea la câţiva paşi în spatele ei.

Materialul înflorat zbură ca un balon în aer, înainte ca ea să poată reacţiona. Prinzându-l din zbor, Drew apucă de colţurile cearceafului şi îl adună cu atenţie.

Simţind că inima i-o luase razna, Jill se întrebă care o fi cauza. „Cumva apropierea lui îi dădea asemenea fiori? Sau poate faptul că nu-i văzuse de două zile?”

— Ce, ce ziceai?

Zâmbind încetişor, Drew îşi îngropă faţa în materialul proaspăt-spălat.

— Cui îi pasă? Cearceafurile tale miros grozav.

Până să reacţioneze în vreun fel, el îşi ridică faţa şi rânji.

— Uite, lasă-mă să te ajut să strângi.

Prinzând celelalte două colţuri, se dădu înapoi, până la masă. Ea îşi muşcă obrazul, în timp ce aştepta să înceteze vibraţiile acelea care îi făceau gâtul şi genunchii să tremure. Când se lămuri că nu se putea opri, se decise să facă cel mai byn lucru. Să pretindă că el nu avea niciun efect asupra ei.

— Mulţumesc, spuse ea veselă.

Cum el continua să o tachineze cu rânjetul acela, se decise să mai lase din veselie şi să fie mai demnă. Nu era uşor de rezolvat, mai ales că ea era îmbrăcată pentru piscină şi numai cu o tunică transparentă peste costumul de baie. Blazerul şi pantalonii lui beige n-ar fi părut cine ştie ce în alte circumstanţe. În spaţiul mic al spălătoriei, şi îmbrăcată în felul în care era, el se uită în jos intimidat. Ea îşi fixă privirea pe cearceaf.

— Am fost ieri pe la Ralph, dar nu era nimeni acasă. Credeam că ai plecat înapoi, în New Jersey.

— Fără să vin, să-mi iau rămas-bun de la tine? Nici nu m-aş fi gândit. El apucă de colţurile cearceafului, iar ea îl urmă, împăturindu-l încă o dată.

— Unchiul Ralph m-a rugat ieri-dimineaţă să merg cu el la Miami. Magazinul m-a sunat că maşina este gata. Am trecut pe la tine să-ţi spun că plec, dar pe biletul de pe uşă scria că eşti plecată…

Lăsând cearceaful într-o parte, ea putu să vadă mai bine cu ce este îmbrăcat.

— Am făcut câteva cumpărături şi am vorbit despre furt. Păşind în faţă, colţurile fiecărui cearceai se uniră.

— Credeam că ai dori să afli ce am aflat.

— Oh, iar asta, mormăi ea.

Terminând de împăturit, apucă colţurile cearceafului, prinzând-o de mâini pentru câteva secunde.

— Da, iarăşi asta. Numele ei e Barbara Brody. E văduvă de puţin timp, şi…

Ea îl lăsă să îi ia cearceaful.

— Deci, Ralph crede că Barbara e jefuită.

— Unchiul meu este convins de asta. Drew enumeră, cu fidelitate, o listă completă a articolelor amanetate, în timp ce strângea cearceaful.

— Toate acestea valorau câteva mii de dolari în mărfuri vandabile.

În acei moment, un domn în vârstă, cu un coş de haine în braţe, împinse uşa în lături. Puse rufele şi „două cutii de detergent în maşină. Apăsă butonul de pornire şi veni spre Jill.

— Vin mai târziu să verific hainele astea, Jill.

Îngrozindu-se la vederea cantităţii de detergent pe care o folosise, ea se uită la Drew.

— O să le supraveghez eu. Ben, el este nepotul lui Ralph Webster, Drew. Drew, Ben Winger. El editează foaia de ştiri a localităţii. Cât timp cei doi îşi strângeau mâinile, ea îşi recapitulă răspunsul pe care avea să-l dea lui Drew.

Când dimineaţa dintre ei şi Ben se mări, se sprijini de o maşină.

— Toate aceste presupuse lucruri dispăruteale Barbarei par a fi amintiri. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să le fi trimis vreunui copil în California şi să fi uitat?

— Nu i-a spus asta unchiului Ralph. Când a întrebat-o de lucruri, Barbara i-a dat răspunsuri vagi, ca şi cum n-ar fi fost treaba ei. Ralph e de acord că i-a fost destul de greu să se obişnuiasă cu văduvia, dar cum ar fi putut să uite ce a făcut cu pianul.

Pianul? Din cauza surprizei, Jill simţi o minge de aer în stomac. Barbara nu a spus că şi-ar fi vândut pianul.

— Ai auzit ce-am spus adineauri, Jill?

— Oh, da! Da, am auzit. Ea se întoarse pentru a examina maşina.

Era destul de greu să stea lângă Drew, dar să îl mai şi privească în ochi atâta timp cât amesteca minciunile, era imposibil. În timp ce se uita în interior prin uşiţa de Sticlă, se agăţă de primul gând care-i veni în minte.

— Dacă îmi aduc bine aminte, domnul Brody cânta la pian, nu Barbara. Şi, oricum, unui din vecini observa dacă pianul ar fi fost luat.

Sprâncenele lui Drew se ridicară, dar ea continuă nervoasă.

— Poate că Barbara l-a cedat în contul Armatei Salvării. Privindu-l pe Drew cu coada ochiului văzu că i se înclină o sprânceană de îndoială, şi se felicită pentru totul cu care dăduse

explicaţia. Dar dacă Barbara a vândut pianul? Asemenea lucru era destul de convingător, iar el era-prea deştept pentru a nu-l lua în seamă. O privi fix în ochi.

— Armata Salvării? Poate că da. Poate că nu…

Arătând cu bărbia spre spălător, veni mai aproape.

— O mai fi ceva acolo?

Nu a ştiut şi nu va şti niciodată să mintă. Şi de ce nu mai ţine în braţe cearceaful ei de, pat… şi îl mângâie atât de senzual… încălzindu-l sugestiv? îşi strânse buzele, încercând să se calmeze. Întorcându-se, se uită la maşină. Mai avea două feţe de pernă înăuntru. Acolo să rămână. Nu le va atinge şi pe astea.

— O vom întreba pe doamna Brody de pian, în seara asta, adăugă el.

În seara asta? încă nu avusese ocazia să stea de vorbă cu Ralph, iar el voia să meargă diseară la Barbara. Îi va fi greu bietei femei să-şi ascundă sentimentele doar cu Jill de faţă. Ce se va întâmpla când cei doi Webster o vor lua la întrebări? Jill se dădu înapoi din faţa spălătorului atât de repede, încât se lovi la cap.

— Aouch!

— Eşti în regulă?

— Da, sunt în regulă. Câte trebuie să facă pentru a fi demnă?

Trebuiasă-şi ia şi scalpul?

— Ce ziceai de seara asta?

— Te vom invita pe tine şi pe doamna Brody la cină. Se dădu într-o parte pentru a trece două femei.

— Bună ziua, doamnelor.

Cele două femei răspunseră. Una se întoarse către Jill.

— O roată a unui spălător s-a oprit complet. Nu mai putem s-o oprim. Oare să anunţăm serviciul de întreţinere?

Până să spună Jill ceva, Drew interveni:

— Mă voi uita eu, doamnelor.

— Mulţumesc, spuse una din ele.

— Drew nu trebuie să…

El ridică mâna, încercând să-şi reţină un zâmbet.

— Ştiu, ştiu. Poţi să ai grijă şi de asta.

— Da.

Încrucişându-şi braţele peste cearceaful împăturit şi ţinându-l la piept, începu să pipăie materialul cu degetele. Sfârcurile ei se întăreau, în timp ce urmărea felul subtil în care manipula colţurile. Era sigură că gestul era premeditat şi simţi cum i se usucă limba. Îşi imagină că stă întinsă pe acei cearceaf, iar degetele lui o mângâie cu aceeaşi precizie cu care o făcea acum.

— N-ar trebui să-ţi faci probleme pentru maşini de spălat stricate. Azi e ziua ta liberă.

Inima îi bătea la fel ca a unui pui de pasăre care încearcă să zboare şi care cade de pe marginea coliviei, pe un teren nedefinit. Cu gândurile zburând, se uita la degetele lui, până când realismul cuvintelor o coborârâ pe pământ.

— De unde ştiai că azi e ziua mea liberă?

— Am făput nişte investigaţii.

Intrigată de răspuns desfăcu buzele şi ridică bărbia…

— Şi ce ai întrebat despre mine?

— Am fost discret. Apropo, diseară avem mâncare cubaneză. De fapt, acum unchiul Ralph este în bucătărie preparând mâncare cubaneză şi o tartă cu fructe. Doamna Brody, a acceptat deja invitaţia. Putem conta şi pe tine?

Bineînţeles că puteau conta. Cum ar fi putut spune nu? Amândoi bărbaţii ar fi vrut să-i pună Barbarei întrebări, iar Jill nu avea de gând s-o lase pe femeia atât de fragilă emoţional să îi înfrunte singură. Chiar dacă unul din ei se comporta ca un vecin

grijuliu, iar celălalt era atât de... Se uită la Rrew. Era de necrezut cât de chipeş arăta. Erau singuri în camera zgomotoasă. El veni mai aproape, îi şopti numele, apoi nu mai ştiu nimic.

Deodată, un – val de clăbuci ţâşni din maşina de spălat, se întinse pe podea şi peste picioarele lor. Maşina hurducăi violent şi începu să facă un zgomot puternic care nu se mai oprea.

— Ben Winger a supraîncărcat-o. Apasă repede pe butonul de oprire, ţipă ea, în timp ce încerca să oprească maşina. Se crease o busculadă în care fiecare încerca să se ţină pe pb cioare.

— Am dat-o în bară! zise Drew, înainte de a se prăbuşi amândoi.

Întinse mâna în cădere pentru a o feri de vreo lovitură. Coapsă lângă coapsă, cu sânii lipiţi de pieptul lui, nu ar fi putut fi mai aproape decât dacă ar fi fost cusuţi. Când le mai reveni suflul, ea începu o mică bătălie pentru a mai mări spaţiul dintre ei. Halatul transparent i se ridicase până la mijloc, permiţând contactul ei cu podeaua. Cu cât încerca mai mult să se desprindă din îmbrăţişare, cu atât mai mult trupurile lor se lipeau.

— Lasă-mă să te ajut sau vei cădea din nou.

— Trebuie să opresc maşina.

Când reduşi să se ridice într-un genunchi, alunecă din nou. Faţa ei roşie era la câţiva milimetri de a lui. Râul de săpun continua să-i curgă pe umeri. Împingându-l din nou, nu făcu. Decât să alunece iarăşi, dar de data asta aterizându-i direct în braţe. Cu gura plină de clăbuci înjură la urechea lui.

— Dacă ne găseşte cineva în halul ăsta?

El râdea prea tare, ca să mai poată răspunde.

— Drew, ai idee de cum arată asta? şopti ea disperată.

Când îşi mai trase răsuflarea, spuse, ridicându-se în coate.

— Ca Deborah Kerr şi Burt Lancaster, pe plajă.

— Drew!

— Ai dreptate, zise el, întinzând-o pe spate şi lipindu-şi genunchii de ai ei. Mi se pare că Burt era deasupra. Ţie nu?

— Cred că este mai degrabă ca în „O iubesc pe Lucy”, spuse ea printre ghionturi. Lovindu-l cu şoldurile, într-o încercare de a ieşi de sub el, spuse politicos:

— Dă-te jos de pe mine, te rog.

El încercă. Încercă din greu, dar mişcările ei provocatoare nu-l făcură decât să alunece câţiva metri pe podea. Când se loviră de maşina de spălat, şoldurile lui stăteau perfect între coapsele ei desfăcute.

— Oops! Drew se lupta din greu să-şi menţină expresia serioasă, dar nu putea să facă nimic împotriva hohotului de râs care îi zguduia trupul.

— Nu e de râs, spuse ea, plesnindu-l peste umăr. Dar era. Îşi muşcă buzele să nu pufnească în râs, fiindcă apa continua să curgă într-un ritm alarmant.

— Nu este! insistă. Când Drew ridică privirea să se uite la ea, figura lui îi topi orice urmă de împotrivire.

— Jill, şopti el, apăsându-i trupul fremătător cu şoldurile.

— Oh, Drew. Înainte de a se gândi să-l oprească, gura lui o acoperi pe a ei, într-un sărut fără răsuflare. Apa picurând, bâzâitul iritant şi erecţia lui pe care o simţea între coapse îi dădeau Senzaţii ireale, aducând-o în pragul nebuniei. Când piciorul ei îi înconjură coapsele, el gemu de plăcere şi, însetat, o sărută adânc. Între picioarele ei pulsa plăcerea, provocându-i o tensiune delicioasă şi aproape insuportabilă. Luându-l cu braţele de gâtâi încolăci coapsele şi cu celălalt picior. Mâinile îi alunecară ridicând-o defund, iar trupurile li se mişcau ritmic, devenind unul şi acelaşi. Restul universului îi înconjură de nori şi de sunete guturale. Dar nu

mai conta nimic, cu excepţia bărbatului care o poseda. Absolut nimic. Bâzâitul încetă.

Ea deschise încet ochii. Dezlipindu-şi buzele de ale ei, Drew se uită în jur, crezând că se află pe planeta Marte.

Maşinile încetară cascadele de clăbuci şi balta îşi schimbă direcţia, luând-o spre picioarele lor. Drew o privi contrariat.

— Te rog, dă-te de pe mine.

— Bine, zise, el, rotindu-se de pe trupul ei şi sculându-se în picioare. O ajută şi pe ea să se ridice. – Eşti în regulă?

— Voi fi dacă îmi promiţi că nu vei mai vorbi niciodată despre asta, reuşi ea să spună, îmbujorată de jenă.

— Te-ar deranja dacă m-aş gândi numai la asta?

Ea se uită în lături, pentru a evita privirea lui dureroasă.

— Niciun cuvânt, îl avertiză.

Tocmai încercau să se cureţe, când uşa se deschise. Ben Winger intră înăuntru şi se opri.

— Am pus prea mult detergent, nu?

— Puţin cam mult, răspunse Jill cu toată demnitatea de care era în stare în faţa hohotului de râs al lui Drew.

Jena lui era evidentă, în ciuda zâmbetului.

„Pot s-o fac”. Şopti asta, în timp ce suna la uşa lui Ralph Webster, repetând de parcă ar fi încercat să se hipnotizeze. Chiar dacă nu apucase să stea de vorbă cu Barbara despre pian, conversaţia va fi uşor de mânuit. Va avea ea grijă de asta.

„Zău că da, bombăni, încercând curajoasă să ignore tremurul de panică pe care îl simţea până în stomac. Bătând ritmic cu degetele în tocul uşii, revedea situaţia, în timp ce aştepta. Spălătoria era, undeva, în trecut, iar acum pe lista de priorităţi erau lucruri mult mai importante în capul listei era Drew. Sunând din nou la uşă, încerca să-şi pună ordine în gândire. Nu avea de

gând să-l ademenească, să îl atingă sau să se apropie de el în vreun fel. Şi, bineînţeles, nu se va mai gândi la ce s-a întâmplat pe podeaua spălătoriei.

„O să reuşesc. O să reuşesc”, spunea încetişor, când uşa se deschise.

Se aştepta să-l vadă pe Ralph. În loc de asta, se uita la un tip care îi dădea tremurături. Înaltul, tentantul şi, oh, atât de sociabilul Drew Webster veni spre ea.

— Văd că arăţi bine şi uscată, după o baie de clăbuci.

Ar fi trebuit să-şi repete cuvintele de mai multe ori. Acum era prea târziu. Cu complimentele lui îi spulberă tot calmul interior, iar gândurile îi zburau numai către spălătorie. Pentru câteva momente şi-a permis să şi-l imagineze rostogolindu-se cu ea pe podea, sărutând-o, mângâind-o.

Se uită în altă parte. „Dacă i-a permis?” Pe naiba că nu! S-a agăţat de trupul musculos şi masculin, cu îmbrăţişările ei alunecoase şi ude, încurajând împreunarea desfrânată. Căldura care îi sufoca trupul se ridică înspre obraji.

Pare să fie dragoste

— Sunt pentru mine? întrebă Drew, uitându-se la florile de culoarea păsărilor paradisului pe care le avea în mână.

Privi mirată buchetele orange şi violet, de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară.

— Ce? Oh, astea sunt pentru Ralph.

— Sunt dezamăgit, Jill. Păşind în exterior, desfăcu hârtia verde cu care erau învelite tulpinile florilor.

— Credeam că astea ar putea fi apogeul.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai făcut ieri knock-out.

Uitându-se la el printre gene, îi văzu privirea ce parcă spunea

– Te-am dus”.

Căldura îi cuprinse şi urechile, făcând-o să se întrebe dacă erau posibile arderile spontane. Nu avea de gând să uite de incident. Nemernicul. Bineînţeles, dacă era sinceră, trebuia să recunoască umorul din replică. Înainte de a-şi fi pierdut ultima putere de a zâmbi, Ralph apăru în uşă.

— Las-o să intre, Drew. Arată de parcă ar fi în pragul unei insolâţii.

Părul grizonat al lui Ralph era pieptănat pe spate, cămaşa albastră era asortată la culoarea ochilor şi când o sărută pe obraz, putu să simtă mirosul de colonie Old Spice. Primirea lui călduroasă i-l scoase din minte pe Drew.

— Barbara nu e cu tine?

Felul în care arunca ocheade pe drum, să vadă dacă nu venea Barbara, o făcu pe Jill să se uite ciudat la el. Studiindu-l pe Ralph, simţea cum i se măresc ochii de curiozitate. Bineînţeles, Ralph nu era îngrijorat de siguranţa femeii atât timp cât afară era lumină, iar. Casa ei era exact în faţa casei lui. Oricare ar fi fost explicaţia, ea era mulţumită că nu mai avea faţa şi urechile roşii.

— Am trecut să o iau, Ralph, dar probabil îl plimbă pe Max. Urmându-l pe „Drew înăuntru, ea inspiră adânc.

— În numele cerului, ce miroase atât de bine?

— Mâncare de fasole neagră cu oţet. Îi place Barbarei, zise el, aruncând o ultimă privire înainte de a închide uşa.

— Totul e bine pe aici, Ralph, zise ea. Apoi îi trecu un gând prin minte. Avusese chiar atâtea pe cap în ultimul timp, încât nu observase?

Oare este posibil ca Ralph Webster să aibă alte interese faţă de Barbara, afară de cele de vecin?

Plutea prin aer o nouă poveste romantică în Cinnamon Key?

— Îţi mulţumesc pentru flori, Jill! Se întoarse către nepotul său.

— Nu-i aşa că ne-a adus nişte frumuseţi?

Telefonul sună în timp ce Drew bombănea:

— Nu mi le-a adus mie.

Privirea lui Ralph se Plimbă de la Drew la Jill şi înapoi la Drew.

— Asta-i bună. Fii o gazdă primitoare, Andy, spuse el, punându-i florile în braţe.

— Pune astea în apă, cât răspund eu la telefon. Vezi că e o vază în bucătărie. Mergând spre hol, adăugă:

— Şi să nu mai spui ceva care să o facă pe Jill să roşească din nou.

— Ce-i cu ea? îl întrebă el pe unchi. Ţinând florile aproape de piept, se uită la Jill.

— Şi dacă mă face ea să roşesc?

În conştiinţa ei apărură, brusc, scenele de luptă umedă şi alunecoasă, de pe podeaua spălătoriei. Loviturile uşoare, ghionturile, căderile şi toate acele senzaţii ameţitoare le simţea în trup. După privirea lui diavolească îşi dădu seama că îi citea gândurile. Trebuia să schimbe subiectul, măcar de-ar muri încercând.

— Îmi pare rău că am întârziat, dar…

— Nu ai întârziat. Făcu un pas spre ea.

Jill se uită la flori.

— N-ar trebui să…?

— Imediat. Mai făcu un pas.

Ea se uită peste umărul lui.

— Poate ar trebui să…

Poate. Îşi apropie capul de al ei. Buzele lui fremătau şi nu mai

avea răsuflare. Se lipi de perete.

Sprijinindu-se cu o mână de uşă, îşi apropie faţa de a ei. Simţind că nu mai rezistă, veni mai aproape, frecându-se cu coapsele de ea. Acele coapse dure care se potriveau perfect între ale ei. Închise ochii pentru un moment, lăsându-şi trupul să-şi amintească şi să răspundă.

Căldura pulsa între coapsele ei. Mâna lui îi găsi sânul şi, frământându-l cu afecţiune, îi mângâia încetişor sfârcul.

— Îmi plăce cum eşti făcută. Îmi aduci aminte de batoanele acelea dulci de zahăr. Numai bună de linş.

De câte ori erau singuri, de câte ori se apropia de ea, simţea excitaţii necunoscute până atunci şi nu mai putea judeca.

— Drew. Dacă continuăm aşa… încerca să îi prindă faţa în mâini să îi spună… ceva. Îi va spune imediat. Acum buzele îi erau ocupate să le deschidă pe ale lui.

Dar el o tachina cu sărutări fugare pe toată faţa. Ea se agăţă de el cu frenezie. Avea răsuflarea întretăiată.

— Drew, poate veni cineva.

— Ce idee încântătoare, şopti el deasupra buzelor el.

— N-am vrut să spun… începu ea, alunecând repede din îmbrăţişare. Luând o distanţă apreciabilă, îşi trecu degetele prin păr.

— Unde ţine Ralph vazele? întrebă ea.

— Pe chiuvetă, cred. Pe ale mele acolo le ţin.

Luă florile de la el şi plecă în bucătărie, trântind uşa.

Înainte de a încerca să controleze situaţia, trebuia să se controleze pe ea. Şi asta nu însemna să fugă. O fi casa unchiului său, dar asta era lumea ei şi chiar dacă voia s-o invadeze, încă se mai putea apăra. Luă celofanul de pe tulpina florilor şi spuse:

— Hai să punem florile astea în apă până nu se usucă…

— Să se usuce? Ar fi o ruşine, spuse el în drum spre chiuvetă, pentru că urăsc tot ce se usucă din cauza neglijenţei. Deschise uşa cabinetului din capătul holului şi se aplecă să caute ceva.

Avea cel mai perfect corp pe care îl văzuse vrâodată, cu fund rotund, cu umeri laţi şi talia subţire. Ar fi putut să fie manechin de lenjerie intimă.

Îşi apăsă ochii cu degetele şi aşteptă câteva clipe să-i treacă valul temporar al nebuniei.

Sărutările, flirtul şi ocheadele pe care le arunca feselor lui trebuiau să înceteze, dacă avea de gând să treacă cu bine de seara asta.

Drew ieşi din bucătărie cu o cană goală, de culoarea uleiului de măsline, în mână.

— Asta trebuie să facem, spuse, punând cana într-un colţ. Ia să vedem asta. Luă florile şi le privi. Fără să fie atent, luă un cuţit din setul de pe perete şi tăie cozile tulpinilor. Până să zică Jill ceva, le crestă câţiva centimetri. Privind-o pe furiş, lăsă florile jos şi puse apă în cană.

— Arăţi îngrozită.

— Întotdeauna faci lucruri de genul ăsta?

— Ce fel de lucruri? Punând florile în vas, le aranjă în formă de evantai.

— Nici măcar nu ai măsurat să vezi cât de mult să tai. Pur şi simplu le-ai… spuse ea agitându-şi mâna… măcelărit!

Atent la flori, îşi muşcă buzele şi făcu un semn cu capul.

Când sunt foarte sigur că anumite lucruri îmi vor reuşi, da, aşa fac.

Dacă aceste acţiuni ar fi fost specifice comportamentului lui, era într-un bucluc mai mare decât ar fi crezut. Drew Webster juca după propriile lui reguli şi orice ar fi spus ea, nu ar fi schimbat

nimic. Odată ce ar fi luat o hotărâre, concluzionă ea dezamăgită, nimic nu l-ar mai fi putut opri.

Simţea o grimasă pe figură şi nu se deranjă să şi-o reţină.

— Ei? întrebă el plin de o nerăbdare comică.

Ea văzu ceea ce era evident.

— Arată nemaipomenit.

Aruncă tulpinile tăiate la gunoi şi spuse cercetând-o din uşa bucătăriei:

— Şi tu la fel…

Datorită tensiunii existente între ei, bucătăria părea mai mică. De undeva din spatele casei se auzea ritmuri de muzică mambo care se întrerupea din când în când. Nu se apropiase deloc de ea în acest timp. Nu conta. Nimic afară de dorinţa arzătoare ce se citea în ochii lui. Iar ea avea de gând să îl înfrunte.

— Ce se întâmplă între noi, e numai sex, izbucni ea.

— Ba nu este.

Înfruntarea continuă, până când Jill lăsă capul în

Susan Connell jos şi merse către cuptor. Întorcându-i spatele, luă o lingură şi începu să mănânce din fasole cu pofta unui turist flămând. Înainte de a vorbi, mai adăugă un punct, pe lista de priorităţi.

— Drew, ar trebui să discutăm despre problema furtului.

— Vom discuta. În seara asta vom ajunge în Mijlocul problemei, zise el, curăţând o banană şi aruncându-i cojile.

— Sper că nu ai de gând să o. Bombardezi pe Barbara cu o mulţime de întrebări. Încă încearcă să se obişnuiască să trăiască singură. Scuturând lingura de marginea cratiţei, o clăti şi o puse la loc.

— Greşeală.

— Ce? Puse capacuj pe oală zgomotos. Ce înseamnă,

greşeală?

— Înseamnă ce-am spus. Trebuie să ajungem în miezul problemei. Mai devreme sau mai târziu va trebui să stabilim câteva fapte primare. De ce nu aici, înconjurată de prieteni. Rezemându-şi coapsa de o chiuvetă, luă o gură de rom, direct din sticlă…

— De ce nu în seara asta?

Iar începea. O păcălea, fiind întotdeauna cu un pas înaintea ei. Unde era controlul pe care crezuse că şi-l recăpătase?

— Nu poţi să arunci un cuvânt ca „furt” în prezenţa unei femei de 68 de ani care trăieşte singură pentru prima dată în viaţă. Ar trebui să fii mai delicat…

— Şi nu sunt delicat?

— Nu spun asta. Eu… Soneria îi întrerupse fraza. Apoi auzi uşa deschizându-se, câteva lătrături ascuţite şi o voce familiară.

— Iu-hu! E cineva acasă?

Unghiile de la lăbuţele lui Max deja zgâriau gresia din hol, aşa că Jill luă repede vasul de flori. Trebuie să vorbească cu Barbara, înainte ca Drew, delicat sau nu, să o asalteze cu întrebări. Ridicându-şi mâna ca un poliţist de circulaţie, merse înspre cameră cu spatele.

— Stai şi termină ce ai de făcut. Pun eu astea în sufragerie. Înainte să fi apucat să respire, Max făcea giumbuşlucuri în colţ, se tăvălea pe spate până ţâşni în bucătărie. Ţopăind în cele patru picioare şi lătrând ascuţit, făcu o pauză pentru a se ocupa de pantalonii lui Drew.

— Aici erai, zise ea, grăbindu-se să iasă înainte să intre Barbara. Cum Barbara se apropia de uşa bucătăriei, ea o apucă de o mâna şi o trase într-o parte.

— Drew e înăuntru, zise ea.

— Micul Andy, întrebă Barbara fericită.

— Da. Şi te va întreba ce s-a întâmplat cu pianul tău. Spunea că nu i-ai răspuns direct lui Ralph. Unde este?

— Am vândut pianul, zise ea gesticulând şi vorbind exagerat de încet. Nu aveam în intenţie să ascund faptul de Ralph, dar ceva s-a întâmplat în timp ce mă întreba despre asta.

— Ce s-a întâmplat? Te-a bătut mult la cap?

Strângând în mâini lesa căţelului, Barbara neagă din cap.

— Nu ştiu cum să-ţi explic, Jill. Ralph stătea atât de aproape de mine şi mi-a luat mâna şi… ei bine, m-am fâstâcit. Ce mai ştiu este că îi spuneam că nu pot să-mi aduc aminte ce făcusem cu afurisitul de pian. Nu mai puteam gândi.

— Barbara, zise ea cu blândeţe, crezi că vei face faţă cinei din seara asta?

Barbara se uită la Jill de parcă nu-i venea să creadă.

Pentru Dumnezeu, bineînţeles că voi face faţă. Şi ştiu deja ce le voi spune. Le voi spune că pianul îmi amintea permanent de răposatul meu soţ. Şi voi mai spune că mă simţeam prost să spun că am vândut lucrul favorit al lui Raymond.

Îmbrăţişând vaza cu flori, Jill simţi cum i se ridică o greutate de pe umeri.

— Barbara, e o explicaţie perfectă. Şi când va aduce vorba despre restul lucrurilor, vei spune ce am vorbit noi, şi anume că le-ai trimis copiilor. Simţindu-se mai calmă acum, o îmbrăţişă pe bătrână.

— Sper că mi-ai spus tot şi nu voi avea surprize.

Ţuguindu-şi buzele, Barbara se uită într-o parte şi oftă. Părea că i se zdruncină încrederea. Râcâi cu unghia metalul balustradei.

Jill închise ochâi.

— Barbara, mai e ceva ce nu mi-ai spus? Ceva ce ar fi trebuit să ştiu?

— Raymond avea un creditor.

Jill rămase cu gura deschisă. Înainte s-o închidă, Drew apăru în uşa bucătăriei cu Max atârnându-i de un picior.

— Max, căţel rău ce eşti. Dă-i drumul imediat, zise Barbara.

Căţelul îl eliberă şi sări înapoi dând din coadă.

— Deci astea erau cuvintele magice, l-am plimbat un biftec prin faţa ochilor, şi tot nu mi-a dat drumul. Întinzându-i mâna Barbarei, ziser

— Bună ziua. Sunt Drew Webster.

— Eu sunt Barbara Brody.

„Sunt şocată”, gândea Jill. Raymond avea un creditor? Imaginaţia ei zbură către posibilele implicaţii. Doctorul Raymond Brody, omul care i-a scris q scrisoare de referinţă minunată fratelui ei, avea un creditor? Pe la periferia conştiinţei îl auzi pe Drew spunând ceva despre Max. Nimic nu interveni pentru a-i spulbera momentul de panică, până când atenţia îi fu atrasă de Drew care îl scărpina pe Max după urechi…

— Cu tenacitatea pe care o are, cred că este un bun câine de pază.

— Câine de pază? în Cinnamon Key? Pentru ce? întrebă Barbara…

Deci în felul acesta voia să deschidă discuţia despre jaf. Şi nici măcar nu se mutaseră din hol. Înainte ca el să continue, Jill îl luă pe după umeri şi-l trase după ea.

— Mi s-a părut mie sau mai înainte s-a auzit storcătorul de fructe? E cineva însetat?

— Aproape că uitasem. Vom avea daiquiri lichide, în loc să fie îngheţate, dacă nu le servesc în curând. De ce nu vă duceţi voi, în camera de zi? Vin şi eu imediat cu ele.

În timp ce uşa de la bucătărie se închise, Jill se întoarse la

Barbara.

— Soţul tău avea un cămătar. Nu cumva omul ăsta te ameninţă?

Femeia îl fixă pe Max.

— Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun, dar mi-era foarte ruşine de faptul că Raymond s-a împrumutat. M-a sunat ieri şi mi-a spup că ar aprecia dacă i-aş mai plăti…

— Să-i mai plăteşti?

Barbara dădu din cap, în timp ce Jill o, ducea în colţul cel mai îndepărtat al camerei.

— Lui Raymond i se apropia scadenţa unei imense poliţe. Am luat legătura cu un magazin de piane din Naples. Ei au venit imediat şi l-au luat. Mi-au plătit cash, iar eu am ieşit azi în oraş să-i plătesc lui Hector.

— Hector? repetă Jill.

— Cămătarul. Se uită la Jill. Oh, îmi pare atât de rău Jill. Te-am supărat, nu?

Tonul de îngrijorare din vocea Barbarei, şi privirea vinovată o făcură pe Jill să se lupte să-şi recapete controlul. Nu avea sens să-i facă seara şi mai grea Barbarei, decât avea să fie.

— Nu sunt supărată. Vreau să fii fericită şi în siguranţă. Cred că am văzut prea multe filme cu cămătari răi. Cum este Hector ăsta?

— Nu are el o inimă de aur, dar nici nu te ameninţă că-ţi taie picioarele. El, pur şi simplu, îşi vrea banii înapoi.

Nu rupe picioare? Jill luă mâna Barbarei.

— Promite-mi că nu îl vei mai vedea pe Hector ăsta, decât dacă sunt cu tine.

— Dar, Jill…

— Bună, Barbara.

Barbara se întoarse la auzul vocii lui Ralph.

— Bună Ralph, zise ea încetişor.

Jill stătea de-o parte. Cei doi veneau unul spre altul, până se întâlniră în mijlocul camerei.

— Arăţi drăguţă în rozul ăsta pal, Barbara.

— Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc pentru că m-ai invitat la cină.

Mai sigură ca oricând de o nouă idilă, Jill lăsă încetişor florile pe măsuţa de cafea şi plecă spre bucătărie. Rămaseră câteva minute singuri, până când Max, zgâriind uşa de geam, începuse să urle.

— Taci, Max, zise Barbara.

Cum Drew intră în cameră cu o tavă de daiquiri de banane, ea continuă.

— O face cam des în ultimul timp. Urlă şi la umbra lui.

— Eşti sigură că la umbra lui urlă? întrebă Drew, oferindu-i o băutură lui Jill.

— Ce fel de întrebare e asta? Luând un pahar de pe tavă, Jill îi aruncă o privire de avertisment.

— Nu zâmbeşti îndeajuns, zise el pe sub mustăţi.

— Da, chiar, ce fel de întrebare e asta, întrebă Ralph.

Drew traversă camera către locul în care stăteau Barbara şi unchiul lui. În timp ce serveau băuturile, Drew continuă:

— Doar o întrebare. Ca de exemplu ce s-a întâmplat cu pictura spaniolă pe care zicea unchiul că o aveai? El spunea că nu a mai văzut-o în ultimul timp, de câte ori trecea pe la tine.

— Pictura spaniolă, repetă Barbara.

Max reîncepu să urle. Atenţia Barbarei se mută de la Max la Drew şi apoi la Ralph.

— Tabloul spaniol. Cocktail-ul alunecă din degetele ei. Eu… opreşte-te Max. Eu… eu. Max! Termină cu râcâitul. Se uită la Jill,

neajutorată.

— Am uitat ce voiam să spun.

— Mi se pare că spuneai ceva de nişte lucruri trimise copiilor, în California. Jill dădu repede din cap, forţând-o pe Barbara să fie de acord.

— Oh, da. Da, asta am făcut cu lucrurile… acelea.

Într-un acces de isterie maniacă, Max dărâmă paharul cu labele din faţă. Făcând un pas mai aproape de Ralph, Barbara întrebă:

— Crezi că e cineva afară?

— Suntem în regulă, zise Ralph, ridicându-se s-o liniştească pe femeie.

Drew tuşi.

— Apropo de lucruri dispărute, Barbara, ce s-a întâmplat cu pianul?

Luând o înghiţitură din cocktail, Drew lăsă paharul, aşteptând răspunsul. Tăcerea se instalase rapid şi toţi ochii o fixau pe Barbara.

Ignorând fiorii pe care îi simţea pe şira spinării, Jill îi făcu semn Barbarei, ridicând din sprâncene, dar era deja prea târziu. Bătrâna ajunsese dintr-odată în centrul unei atenţii nedorite. Privindu-l urât pe Drew, Jill se uită şi la Barbara. Îşi dădu seama că Barbara credea că privirea dezaprobatoare îi era destinată, după confuzia exprimată pe figura ei. Ca să pună capac, Max începu să latre, făcându-i pe toţi să tresară. Ralph îi dădu Barbarei paharul să i-l pună pe masă şi se îndreptă spre bucătărie, iar când ajunse în dreptul uşii, îi făcu cu degetul lui Drew.

— Poţi să vii un minut?

— Acum?

— Acum, spuse el, deschizând uşa.

— Ia uită-te Barbara, o auzi spunând pe Jill, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, Max latră la elefanţii de ceramică. În grădină lângă arborele de piper brazilian.

Când unchiul îi luă băutura din mână şi o puse cu zgomot pe masă, Drew îşi dădu seama că este. În încurcătură. În cea mai mare încurcătură.

— Nu am mai fost aşa de supărat pe ţine de când ai pierdut cămila aceea în Cairo, în 1973. Dar atunci puteam să te trimit la culcare, fără să-ţi fi dat desertul.

— 1974. Dar ce-am făcut?

— Ai jignit o doamnă.

— L-am pus câteva întrebări doar. Ce e rău în asta?

Ralph dădu din cap.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să pronunţ cuvântul

„Furt în faţa ta. Întotdeauna ai fost fascinat de romanele cu suspans.

— Unchiule, ăsta nu e un roman cu suspans.

Amândoi se întoarseră, când Jill intră în bucătărie.

— Şi înainte să începi şi tu, recunoaşte că am fost sensibil.

— Sensibil ca un buldozer coborând la vale, replică ea, în timp ce închidea uşa.

— Unde e Barbara? întrebă Ralph.

— L-a dus pe Max afară să miroasă elefanţii. Se întoarse la Drew.

— Ai promis că nu o s-o superi. Nu vezi că ai supărat-o?

— Da, izbucni Ralph. Vrei să laşi baltă afacerea cu furtul? Barbara a explicat unde se află tablourile şi lucrurile, nu îmi pasă de pianul ei, dacă – ei nu-i pasă. Aşa că nu mai pune întrebări. Nu ne jucăm de-a misterul aici.

Drew îşi ridică braţele, capitulând.

— Îmi pare rău. Nu mai scot un cuvânt despre asta. Jur că nici nu o să vă daţi seama că verific ceva. Voi fi omul invizibil.

Unchiul său arăta cu braţele spre tavan. Vorbind cu Jill, spuse:

— Întotdeauna are o imaginaţie activa, l-am spus deja că sunt convins că am greşit, crezând că Barbara e jefuită, dar nu m-a ascultat. Spune-i tu Jill.

Deschizând uşa spuse:

— Poate pe tine o să te asculte.

Umerii lui Jill se lăsară câţiva centimetri, în timp ce se răsucea pe călcâie să-l înfrunte.

— Unchiul ţi-a zis că nu crede că este vreun furt pe aici. Barbara nu crede în niciun caz. Iar eu sunt completamente de acord cu ei. Te agăţi de asta, ca Max de pantaloni. De ce?

— De ce nu i-a spus unchiului unde îi sunt lu crurile când a întrebat-o prima oară? Ceva nu este în regulă.

— Ce nu este în regulă, este că tu o. Superi pe Barbara. Şi pfe unchiul tău. Fără să mai spun că o să superi şi vecinii, dacă nu te astâmperi. Deci trebuie să o laşi baltă. Direcţionează-ţi energiile către a te bucura de vizita lui Ralph. Se zburli la el:

— Ce te holbezi aşa?

— Eşti ăl naibii de grăbită să termini cu asta.

— Bineînţeles că sunt, pentru că nu se întâmplă nimic. De ce să stau cu mâinile în sân şi să-mi văd prietenii întristaţi din nimic?

— Ăsta e singurul motiv? întinse mâna după băutură, apropiindu-se de ea.

— Slujba mea înseamnă mai mult decât vânzări. Sunt legătura dintre ofertant şi locuitori. Când există vreo problemă, încerc să o rezolv. Dacă compania Merriweather începe să primească scrisori de la locuitori speriaţi, biroul va dori să afle ce se întâmplă. Iar aici

nu se întâmplă nimic. Punct.

— Jill, nu e treaba mea, dar…

Ochii ei verzi-albaştrii străluceau de furie.

— Tu ai zis-o.

Susan Connell

Dar el nu terminase.

— Dar pui prea mult accent pe viaţa particulară a locuitorilor. Poate prea mult.

— Vrei să îţi spun ce cred?

— Sunt înnebunit, o tachină el, sperând să mai reducă din tensiune. Ignorând intenţiile lui, pufni:

— Cred că priorităţile tale sunt inversate, Drew. Zbori prin ţară ocupându-te de afaceri şi când reuşeşti să-ţi rupi o săptămână pentru a sta cu unchiul, pierzi acest timp preţios ca să vânezi criminali fantomatici. Drew, el nu va mai întineri.

Partea cu criminalii fantomă rămânea în discuţie, dar în rest avea dreptate. Indiferent de cât de viguros şi plin de viaţă era unchiul său, Ralph Webster nu va întineri. Un telefon dat o dată pe săptămână şi o scurtă vizită, nu erau îndeajuns pentru a-i arăta unchiului cât de recunoscător îi era pentru tot ceea ce făcuse pentru el. Se uită lung la Jill. Destul de mult pentru a şti că îi va plăcea noua cadenţă. Destul de mult pentru ca ceasul interior să reînceapă să bată. Destul de mult pentru a şti că îi va plăcea noua cadenţă. Destul de mult pentru a şti că Jill Stuart era potrivită pentru el, iar el pentru ea.

— Mulţumesc.

— Pentru ce? întrebă ea, curioasă.

— Pentru că ai fost sinceră când am avut nevoie. Compania mea poate să se descurce un timp şi fără mine. Se apropie de ea, şoptindu-i aproape la ureche:

— Am bezucoups afaceri nerezolvate aici, Jill.

Buzele i se desfăcură, iar genele îi tremurau.

Simţi răspunsul senzual apăsând-o cu trupul.

— Ce fel de afaceri nerezolvate? reuşi ea să vorbească.

— Majoritatea, personale.

Jucându-se cu o şuviţă ondulată de păr, începu să îi sărute vârful urechii. Când începu să o sugă, ea tremură „lăsându-se cu un oftat în voia senzaţiilor.

— Vrei să spui… să îi dovedeşti unchiului tău cât… ahhh… de important este pentru tine?

— Şi asta.

— Şi ce altceva, Drew?

Înainte ca el să răspundă, ea părea că se luptă cu propriile sentimente. Împingându-l, îl înfruntă, cu nările palpitând.

— Să nu începi iar cu treaba cu furtul.

Făcu un pas, apoi altul. Forţând-o să se dea înapoi, se opri când ea ajunse în colţ.

— Ai spus că nu vrei să mai auzi deloc de acest subiect.

— E-e-adevărat.

— Dar ţi-ar plăcea să ştii ce am mâi planificat, nu-i aşa?

Apropiindu-şi faţa de a ei, şopti:

— Nu ţi-ar plăcea?

Clipi din ochi, în timp ce îi întindea buzele.

— Ce mi-ar plăcea? spuse ea, umezindu-şi buzelş.

— Să ştii ce mai am în plan.

Buzele ei răspundeau în tăcere.

— Ca de exemplu, ce?

— Ca de exemplu să îţi dovedesc că ce este între noi, e mai mult decât atracţie sexuală.

Lăsând-o cu buzele fremătând şi cu capul dat pe spate, se

întoarse să plece spre camera de zi.

— Şi, totuşi, spune-mi, oare ce naiba o fi făcut Barbara cu pianul ăla?

Ieşind pe uşă, o auzi pe Jill venind după el şi bombănind ceva de genul: „pot s-o fac!”

Cinci

— Ia te uită ce ne-am întâlnit!

Inima lui Jill bătea nebuneşte încă de când se răsuci pe chaise-long şi se întoarse. Drew venea spre ea, păşind pe nisipul presărat cu scoici, printre pini australieni şi oleandri. Tricoul verdemerişor şi şortul alb îi dădeau o înfăţişare de căldură, de aer şi îi accentuau fiecare trăsătură pur masculină a trupului. Priveliştea îi declanşă sistemul de autoapărare, simţind că, începând cu gleznele, va intra cu totul în nisip. El se apropie, trăgându-şi răsuflarea de parcă ar fi dansat desculţ şi nebun printre palmieri şi fragmente de scoici sparte.

Luptând împotriva propriului ei surâs, îşi înfipse mâinile lacome la spate, în nisip, apoi le aduse lângă ea, dojenindu-se. De când cu cina lui Raiph, reuşise să menţină tabu-ul faţă de Drew, nemairămânând singură cu ei. Acum o prinsese iar la colţ şi era în cumpănă între două atitudini: de a-l îmbrăţişa sau de a-l alunga violent. Nu ştia care din ele este mai puternică. Ce era în neregulă cu ea? Deja era neliniştită, iar inima îşi dublase ritmul bătăilor.

„Fii atentă! 11, se avertiză. Indiferent de ce zicea Drew, cea mai mare atracţie dintre ei era fizică. Din câte ştia despre el – şi nu ştia multe – ar fi putut avea o iubită care să îl aştepte în New Jersey. A fost frumos, iar ei într-adevăr îşi iubea unchiul, dar dacă se va încurca cu cineva, va trebui să fie un om de care să poată depinde. Destul de ciudat, deşi simţise că Drew este omul în care putea avea încredere. Aproape. Dădu ochii peste cap. Oare acest

sistem fals de securitate nu era împotriva naturii ei? Chiar după cina la care Barbara explică despre vânzarea pianului, Drew nu pronunţase un cuvânt de renunţare ia teoria lui stupidă asupra furtului. Când ajunse la câţiva paşi de ea, se uită la el cu o suspiciune nedisimulată.

— M-ai urmărit? întrebă ea.

O privire scurtă, plină de durere prefăcută, îi marcă chipul. Atât de scurtă, încât se îndoia de autenticitatea ei.

— Am fugit de acasă.

— Şi eu sunt Huck Finn.

— O.K. Unchiul m-a dat afară.

— Nu te cred.

— Ouch.

Sprijinindu-se cu o mână de umărul ei, se lăsă pe vine, jucându-se cu o scoică.

— E-adevărat, zise, luându-i mâna. Mi-a spus că să-mi caut alt rost pe lume.

— Ce? Doar vă distraţi de minune împreună. Ieri v-am văzut râzând pe pajişte.

— Iubesc golful. Dar devin handicapat la formaţia de opt, iar unchiul s-a jurat că nu mai joacă cu mine.

— Mă îndoiesc, spuse ea, rezemându-se de spatele scaunului.

— Alaltăieri, amândoi zâmbeaţi, când mi-aţi făcut cu mâna.

Privi înspre pinii ce înconjurau locuinţa.

— Mergeaţi cu maşina înspre poarta principală, cărând în spate barca lui de pescuit. Ţi-aduci aminte?

— Pescuit? Nu-mi vine să cred că ai adus vorba de pescuit, zise el, schimbând direcţia de conversaţie către un subiect mai lejer. Încă îi mai dau voie unchiului să arunce momelile. Are o tehnică ce nu lasă prada să scape.

Ea se uită la el, strâmbând din nas.

— Oh, nu pot să sufăr asta, mai ales când se zbat peştii.

Fir-ar să fie, era în mâinile lui; se juca cu ea. Pufnind, zise din nou:

— Deci, cum a fost meciul de baseball de ieri de la Fort Myers? Ştiu că Ralph iubeşte mult baseball-ul. – Oh, baseball. Scuturând din cap, îşi afundă călcâiele în nisip.

Când ajunse aproape în pragul aşa-zisei depresii, afundă şi geanta cu inscripţia Save the Manatees în nisip.

— Vorbind de chestii nesuferite, nu pot să sufăr să mestec tutun la un meci de baseball. De fapt urăsc să mestec ţutun, punct.

— Ei, şi atunci îţi mulţumesc că mi-ai mărturisit.

O să-râii notez informaţia în jurnal. De ce nu eşti cu unchiul tău?

— Păi, după el, nu l-am lăsat în pace un minut. L-am înnebunit cu atenţia mea. A zis că să plec măcar seara de-acasă sau mă va omorî.

Afundându-şi mai adânc scaunul în nisip, încercă să nu pufnească în râs. Cu cât se lipea mai mult de inima ei, cu atât părea că s-ar fi răzgândit în privinţa investigaţiilor despre furt. Şi dacă într-adevăr şi-a petrecut în ultima săptămână fiecare minut cu Ralph, înseamnă că n-a avut timp să cerceteze prin vecinătate. Aşa o fi? Poate. Oftă, încruntând sprâncenele. Poate că nu. Şi de ce să renunţe, dacă nu era sigură. Nu era cazul să-şi abandoneze felul prudent de a fi. Poate câteva întrebări şi răspunsuri, ar lămuri lucrurile. Se încrunta iar. Sau le-ar tulbura.

Coborându-şi privirea spre picioarele lui, zâmbi la ce văzu, în ciuda îngrijorării. Bronzul se oprea brusc la glezne, lăsându-i laba piciorului şi degetele albe faţă de rest. Era ceva atrăgător, amuzant, şi chiar vulnerabil în contrastul dintre picioarele ajbe şi

trupul masculin.

Punându-şi mâinile pe genunchi se lăsă pe vine până la nivelul ei.

Şopti de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Prea mult golf. – îşi muşcă limba, încercând să nu râdă. Numai un adolescent s-ar fi amuzat de picioarele cuiva. Nu şi o femeie în toată firea. Pur şi simplu nu conta cât de atrăgător era Drew şi nu ar fi trebuit să se uite stăruitor la nicio parte din trupul lui.

— Şi acum, că micuţul Andy a fost aruncat afară, în plină iarnă, în Florida ce o să facă?

Făcu un pas sau doi înspre apă şi se întoarse înapoi.

— Oh, se va descurcaşi. Micuţul Andy a învăţat tehnicile supravieţuirii cu mulţi ani în urmă.

Lipindu-şi genunchii, se aşează lângă geantă şi se afundă în nisip.

— Cred că este de când cu vara aceea în Madrid.

Madrid? Privind sticla de vin şi mirosind aroma de pâine caldă din geantă, ea zâmbi şi spuse rădicând bărbia:

— V Ştii, întotdeauna mi-am dorit să călătoresc către… nu contează. Trăgând tivul rochiei largi de plajă, o trase peste genunchi şi privi în orizont. Ce făcea? Aceste sentimente – totul era sex. Aşa era! Care altul putea fi motivul senzaţiilor dulci care palpitau înăuntrul ei. Şi era adorabil de păcătos să le simtă până în chiloţei. Nu-i aşa? Strângându-şi buzele, îşi aminti consternată că golul din ea, cel numit Drew Webster, ar dispărea numai dacă nu l-ar umple cu părţi din el. Dacă ar avea minte cât de cât, s-ar ridica şi ar pleca…

Auzi sunetul incomparabil al unei sticle desfundate.

— Bun. E încă rece, îl auzi spunând.

Zind-fandel alb. Preferatul ei. Şi cu cine naiba o fi fost el în Madrid? Luă pixul de jos şi-şi puse notesul în poală.

— Vrei ceva? întrebă el.

— Nu, am venit aici ca să mă bucur de apusul soarelui.

Scoase un pahar din geantă şi i-l întinse.

— Te rog, nu te întrerupe din ceea ce făceai înainte de a veni eu aici. N-aş vrea să te deranjez.

Deja o întrerupsese. De fapt o tot întrerupea de 1.5 minute. Tocmai organiza nunta din foişor a Norei Plimton, când figura lui Drew, apăruse la orizont. Şi totul din cauza acelei dimineţi tâmpite, când îl urmărea pe Max în foişor. Privirile furişe aruncate în direcţia lui Drew, îi provocară cele mai incredibile imagini, cu ei doi în foişor… singuri., noaptea. Sfârcurile i se întăriră; pe măsură ce imaginile deveneau mai clare, l-anteziile o năpădiră, fără maşini de spălat sau oameni în jurul lor. Dacă ar atinge-o în clipa asta… Afundându-şi un călcâi în nisip, îşi puse un picior peste celălalt.

Se forţa să-şi îndrepte atenţia către pagină şi o mâzgălea, aşteptând ca mintea şi trupul să-l ignore pe Drew. Pe pagină apăru un lanţ de triunghiuri, care se transformau în cercuri şi în final în cifre de opt. O margine fără sfârşit de cifre de opt. Mâzgălind apoi totul, se uită din nou la el. Era4ntins pe spate, cu picioarele acelea lungi şi musculoase încordate. Prea multă atenţie! Punea el ceva la cale. Dar ce? Şi de ce i-ar păsa ei? închizând carnetul, se întoarse să îl pună în buzunarul din spatele chaise-longului. El îi privi gâtul. Masându-şi zona amorţită cu o mână, privea, undeva departe, înspre Golf.

— Eşti tensionată?

Cum ea nu răspunse, Drew continuă de parcă ar fi făcut-o:

— Ştiu. Şi pe mine mă apucă exact acolo, arătând spre gât şi umeri, adevărata cauză a stingherelii ei.

„Plecăm!” Cu bărbia în mâini se uita tăcută la el, scrâşnind din dinţi. „Te rog, pleacă!” Fixându-l în continuare, deveni îngrijorată pentru starea gurii ei ce nu-şi regăsea răsuflarea. Apusul de soare îl scălda în umbra sa, ceea ce îl avantaja, transformându-l dintr-un bărbat extrem de atrăgător, într-unul perfect. Iar de unde se afla ea, îl vedea minunat. Când o şuviţă de păr îi flutură pe frunte, în loc să o înlăture, el închise ochii, zâmbind, se pare, la senzualitatea prezenţei ei acolo. Brizele înmiresmate îl îmbăiau cu mişcări subtile, îi agitau mânecile tricoului şi, părul ondulat care îi acoperea antebraţele, picioarele şi partea vizibilă dintre tricou şi gât. Ridicându-şi bărbia un centimetru ea simţi cum trupul tânjeşte după atingerea lui. Nu putea să omită ceea ce era evident: masculinitatea lui stârnea cele mai feminine părţi ale ei, amintindu-i de spaţiul gol dinăuntrul ei care îl aştepta pe Drew. Faţa i se întoarse către orizont şi încerca să se agaţe de încăpăţânare ca un palmier bătut de uragan. Sigur, este trucul cu razele de soare oblice, de aceea arată ca coborât din rai. Aşa o fi? O altă privire înspre el îi spulberă teoria. Niciun bărbat nu a arătat mai bine vreodată. Zâmbea la ea, iar ochii îi străluceau de inocenţă şi bunătate. Şi îi ofereau prietenia.

— Pot să-ţi torn puţin?

Un pahar de Zind-fandel nu ar dovedi nimic; nu ar schimba nimic. Îşi linse colţul buzelor. Nu se va încurca cu el. Îi mulţumi, aplecându-şi capul, în timp ce-şi spunea că se poate descurca într-o conversaţie de câteva minute. Se aşeză pe spate în chaise-long şi se întinse să-şi ia paharul…

— Deci, ce făceai în Madrid?

— Unchiul Ralph lucra acolo şi s-a oferit să mă ia vara şi pe mine. Vezi, la scurt timp după moartea mamei, tata s-a recăsătorit cu o profitoare. Aveam unsprezece ani când mama mea vitregă a

anunţat că divorţează de tata. L-a luat într-un proces meschin şi ultimul cent pe care îl mai avea.

Scutură din cap ca să mai alunge amintirile. Pe cer pluteau umbre fără nume, roz şi aurii, iar Jill încercă să revină la direcţie.

— Ralph este o persoană atât de săritoare. Nu sunt surprinsă deloc că a fost lângă tine la momentul potrivit. Cred că a fost o adevărată experienţă pentru un băieţel de 11 ani.

Drew râsecu capul pe spate.

— A fost doar începutul. Am descoperit că pe lume există roiuri de Femei înfometate de bani şi multe dintre ele bâzâiau în jurul unchiului meu.

Buzele ei schiţară ceea ce ea ştia că nu poate fi decât zâmbet lamentabil. S-a simţit prost întotdeauna vorbind de bani, dar părerea lui, o făcuse să se simtă încordată. Extrem de încordată.

— Mă refer la experienţa de a trăi într-o ţară străină, la o vârstă atât de fragedă, cu cineva ca

Ralph.

Proptindu-se într-un genunchi, se sprijini într-un umăr pe nisip.

— Jill, era mult mai amuzant decât mătuşica Mame.

— Pariez că era, zise ea, mulţumindu-i fără cuvinte, că nu mai discutau despre bani.

— Cum era el?

— Mi-a dăruit o vacanţă pe care niciun puşti nu ar fi putut-o uita. Am dormit în cinci castele.

— Oh, Drew, zise ea, iar în mintea ei se derulau imagini din fiecare basm pe care îl auzise în copilărie. Ce băieţel norocos ai fost!

— Asta nu este partea cea mai bună. În două dintre castele a aranjat să dormim în închisori subterane, spuse el cu un asemenea

entuziasm că o făcu să râdă în gura mare. Vara aceea am avut până şi un cal şi am învăţat să joc fotbal cu vecinii de pe stradă. Şi într-o lună, prin septembrie, reuşisem să-mi pun la punct spaniola.

Drew se uită în pahar, ezitând un timp îndelungat.

— Unchiul a avut grijă de mine, atunci când eu nu eram în stare. Ştii cum sunt copiii. Aveam coşmaruri din cauza singurătăţii. A spus că nu voi mai fi singur niciodată, atât timp cât el va trăi. Am plâns amândoi la aeroport când a plecat.

Clătină din cap.

— Îl iubesc pe bătrânul ăsta!

Momentul creştea mai măreţ şi mai frumos, ca un balon fragil, până când ea privi în altă parte. Drew menţinu tăcerea tendenţioasă, simţind cum legătura dintre ei devine mai puternică. Nu avusese de gând să dezvăluie atât de multe despre sine, dar nu regreta un cuvânt din tot ce-i spusese. Sorbind din vin îşi dădea seama că dorea să-i spună mai mult.

— Am un frate la şcoala de medicină, spuse ea ţinându-şi părul cu mâna în contra brizei. Suntem foarte apropiaţi. Abia anul trecut a încetat să facă asta. Adică să plângă la despărţire.

În apropiere, un stol de pescăruşi portocalii zburau înainte şi înapoi, purtaţi de vânt. Drew rupse o bucăţică de pâine, aruncându-le firimiturele.

— Şi cu tine cum e? întrebă după un timp. Plângi în aeroporturi?

Uitându-se la degetele lui de la picioare, râse încetişor.

— Da, dar fără sughiţuri.

Îşi atinse din nou semnul de pe gât, continuând:

— De asta eşti aici, nu? Să-i arăţi cât eşti de recunpscător.

— Şi să îi arăt cât ţin la el. Indiferent de ce spun companiile telefonice, acestea nu sunt cel mai bun mod de a arăta, cuiva cât ţii

la el. Mă îngrijorează că locuieşte singur.

— Drew, el este sprijinit de oameni minunaţi aici în Cinnamon Key. Nu ţi-ai dori un grup de vecini mai buni.

— Sunt un grup nemaipomenit, zise el, întinzându-i paharul şi îngenunchind lângă scaunul

— Cine ştie, poate că se va căsători, spuse ea, gândindu-se la atenţia specială pe care i-o acorda Ralph, Barbarei…

— Asta nu se va întâmplă niciodată, o informă Drew.

— De ce eşti atât de sigur?

— Are peste 70 de ani şi dacă până acum nu a făcut pasul hotărâtor, nu cred că îl va face vreodată, zise el cuprinzându-i gâtul cu mâinile.

— Lasă-mă să-ţi masez locul acela.

Înainte de a avea şansa să refuze oferta, el începu să-i maseze gâtul şi umerii. Se încordă la atingerea lui, dar presiunea lui înceată şi sensibilă, îi uşură postura rigidă.

Capitulând se lăsă oftând pe scaun.

— Vorbeşte-mi despre fratele tău, zise el.

Ei.

— N-nu pot să vorbesc, în timp ce-mi faci asta. Mai spune-mi d-despre tine şi Ralph.

— O.K.

Simţind că se adaptează ritmului masajului, începu:

— Aceea nu a fost ultima oară pe care am petrecut-o cu unchiul Ralph. Când aveam paisprezece ani, Departamentul de Stat l-a detaşat la Cairo. Într-o excursie, am traversat Sahara pe cămile. Habar nu ai cât e de frig noaptea în deşert.

— Cred că ştiu. A-am citit mult.

„Citise mult”. Privi cum i se închinau în faţă gâtul şi capul şi simţi o senzaţie ciudată în adâncul inimii. Amintindu-şi de romanul

de dragoste de pe măsuţa ei de cafea, îşi aduse aminte şi de revista despre arhitectură europeană. În ciuda reputaţiei desăvârşite şi veritabile, avea o vulnerabilitate care îl înduioşa până în străfunduri.

— Mai spune-mi, zise ea.

Strânse din ochi, forţându-se împotriva dorinţei de a o strânge în braţe şi a-i promite lumea. Dorea să-i spună că viaţa i se putea schimba şi că ar trebui să i se schimbe. Merita aventurile şi emoţiile despre care doar citise şi visase. Imaginându-şi viziuni cu ei călătorind împreună, îi masa coloana cu degetele, având grijă să nu omită nimic. Erau tentante oasele subţiri, feminine şi pielea ce se zărea deasupra nasturelui de mărimea unui dolar de argint. Ar fi putut să îl desfacă repede, iar breteluţele i-ar fi alunecat pe umeri. Cupele sânilor i-ar fi încăput perfect în palmă şi vedea sfârcurile întărindu-se la sărutările lui. Care apoi ar fi coborât mai jos, lângă aluniţa mătăsoasă.

Cu călcâiele bine înfipte în pământ, răsuflă adânc.

— Te simţi mai bine?

El se simţea, sigur! De zile întregi dorise s-o atingă.

— Da. Nu e mare lucru.

Tuşi pentru a-şi drege glasul. „Pe dracu’, nu e mare lucru”.

— Drew, de ce îţi sunt buricele degetelor aspre?

— De câte ori pot, fac diferite lucruri. Car pietre, sap gropi pentru arbuşti, chestii de genul ăsta. Ridică din umeri.

— Mă ajutăsă mai ies din costumul de trei piese.

Avea privirea fixă. Pe părul deschis la culoare care aproape că nu i se mai zărea dintre omoplaţi în lumina ce scădea în intensitate. Cum spuneau copiii? Păr de înger. Întinse mâna s-o mângâie din nou pe spate, dar după o secundă se răzgândi.

Ea îi acceptase atingerile sub forma unui masaj terapeutic,

dar să o mângâie acum ar fi însemnat o reacţie greşită.

— Destul despre mine, cu tine cum e?

— N-am nimic deosebit de spus. Mama mea era bolnavă, iar tata… nu a fost lângă noi cât am crescut. Am avut grijă de fratele meu încă de când era micuţ. E un copil atât de bun. Acum este la colegiul de medicină. Să nu mă-nţelegi greşit. Au fost timpuri grele atunci. Copiii fac o mulţime de prostii.

— Oh, mie-mi spui. Pe perioada colegiului am fost însurat pentru puţin timp. Şi tatăl şi unchiul meu au încercat să-mi spună că era exact ca mama mea vitregă.

Ea ridică din umeri cu un puternic oftat, iar ceafa îi părea acum, mult mai vulnerabilă. Într-o zi, în curând, o va săruta acolo, în locul acela mic, unde abia îi ajungea lungimea părului şi de unde începea coloana. Din clipa asta nu se va mai uita la ea. Sări în picioare şi îşi scutură nisipul de pe genunchi şi gambe.

— Hai să ne plimbăm, zise, întinzându-i mâna.

Când ea era în picioare, îi dădu drumul. Ar fi fost mult prea ispititor să insiste în a o atinge. Momentul în care o ţinuse de mână, pielea ei mătăsoasă îi provocă o dorinţă pe care o simţea până în… Cu mâinile în buzunare, mergea lângă ea.

— Ziceai că e la colegiul de medicină? Se pare că ai făcut o treabă bună, Jill.

— Cred că da.-

Îşi strânse buzele într-un fel ce părea infatuare.

— Pare lăudăroşenie?

— Pare că eşti o soră mândră.

— Cum ştiai că exact asta voiam să aud? întrebă ea, Dându-i în joacă o palmă peste umăr.

Păşind cu picioarele adânc în nisip, simţi mâinile ei cuprinzându-i umerii şi apoi împingându-l.

— Bine, spuse el alintat. Eu îţi fac un compliment şi tu mă arunci la rechini.

— Dar te-am salvat, replică ea. Am lucrat ca salvamar, într-o vară.

O ajunse din urmă şi mergeau unui lângă celălalt.

Vântul se juca cu buclele ei blonde şi mătăsoase. Nu mai conta că dorea să o ducă pe pajiştea dintre palmieri; decizia lui era de a mai calma inevitabila atracţie sexuală şi de a-i dovedi că între ei există şi altceva. A fi cu ea echivala cu a fi lângă un trandafir deschis către lumina soarelui, şi nu era niciun motiv de a se grăbi. Pe lângă toate acestea, spontaneitatea ei era ca o anticipaţie a vremurilor ce vor veni.

— Cât despre lanternele japoneze ce atârnau în balconul meu, erau de la petrecerea de absolvire de liceu a lui Peter. A fost printre primii absolvenţi.

— Te vizitează des fratele tău?

Ea clătină din cap.

— Este tocmai în Boston. Călătoria îi răpeşte prea mult timp, din timpul de studiu. Pe lângă asta, e mult prea scump. Trebuie să avem grijă de cheltuieli.

Uitându-se peste umăr, se răsuci brusc.

— Drew! Mareea! Ne ia lucrurile!

Amândoi ţâşniră, într-o alergare nebunească. Drew prinse primul scaunul, aruncându-l cât colo în nisip.

— Ce faci? întrebă el, văzând-o că o ia la fugă spre apă. – Geanta ta! ţipă ea, trăgând-o afară. Aruncând o privire înăuntru, i-o întinse, privindu-l sceptică.

El scoase o bucată de pâine şi o făcu firimituri pentru stolurile de păsări.

— Asta şi o bucată de carne, trebuiau să fie cina mea.

— Credeam că ţi-ai pus în geantă bagajul ca să supravieţuieşti în Madrid, şi nu pentru iernile astea „aspre” din Florida. S-a mai stricat ceva? întrebă ea mai serioasă.

Se uită înăuntru şi se strâmbă:

— Asta e, s-audus vremurile cu petreceri nocturne pe plajă, ia spune-mi, ai luat cina?

— Nu, zise ea, fără a se mai deranja să-şi mascheze râsul.

— Mi-a spus unchiul Ralph că pe lângă Highway Forty-one e un local unde se fac nişte grătare nemaipomenite. Ai vrea să mergi cu mine?

Simţi nehotărârea lui.

— Fie-ţi milă de micuţul Andy. Unchiul lui îl ameninţă cu moartea. Asta ar putea fi ultima lui masă. Ultima şansă de a juca mini-golf. Ah,.la dracu’, Jill. Vreau doar să te cunosc mai bine.

Se uită fix în ochii lui şi în acel moment simţi că i se opreşte inima. Apoi, văzu în lumina amurgului, o uşurare în ochii şi buzele ei. Ceva dulce. Ceva cald. Ceva irevocabil. Inima îi bătu mai tare la replica ei:

— Asta era inevitabil, nu?

Decizia ei practică de A fee întâlni cu Drew avea o motivaţie perfectă. Cu cât erau mai mult împreună, cu atât avea mai puţin timp să se joace de-a detectivul particular.

Plimbându-se de-a lungul străzii Nutmeg Court, într-o dimineaţă înmiresmată, se gândi la săptămâna trecută, petrecută cu Drew. Practic? Sensibil? Clătinând din cap, aproape că râse în hohot. Nu era obişnuită cu o bună dispoziţie, degajată şi plină de vervă. Nu mai era necesar să continue să-şi explice în mod raţional timpul petrecut împreună cu el. Drew nu pomenise toată săptărriâna nimic de furturi, şi aproape că uitase şi ea. Fusese mult prea preocupată de a se bucura de atenţia lui. Că era jocul de

mini-golf sau seara în care au cinat, după ce fuseseră la teatru, niciodată nu se distrase mai bine. Râsese mult zilele astea, un râs mai luminos şi pe undeva mai bogat ce îi venea de undeva din interior. Erau atât de multe lucruri pe care le învăţase despre el. Şi atât de multe lucruri pe care le ştiuse! De ce şi-a ales această carieră. Ce făcea de Crăciun. De unde avea cicatricea de pe deget. De ce când îi spunea noapte bună o săruta pe obraz. Această ultimă nerostită întrebare o răvăşise mai mult decât orice. Cu fiecare pas pe care îl făcea, plăcerea avea o nuanţă de vinovăţie. Jill se opri lângă o tufă de hibiş, destul cât să rupă o floare portocalie. Până să-l fi întâlnit pe Drew, îşi rezolvase propriile probleme, axându-şi viaţa în jurul problemelor altor oameni. Acum nu era atât de uşor pe cât ar fi dorit să treacă peste problema personală cu care se confrunta. Întotdeauna fusese mândră de puterea ei de stăpânire, dar Drew era un maestru în aşa ceva! îi promisese că îi va dovedi că între ei era mai mult decât atracţie sexuală.

„Ai reuşit!” îi venea să strige. Dar ce vom face în legătură cu atracţia sexuală? şopti .

Asta făcea ea. Se purta ca o adolescentă fără griji, făcând exact ceea ce nu trebuia. Îşi umpluse golul acela dinăuntrul ei pe nume Drew Webster, şi era în curs de a se îndrăgosti de el. Oprindu-se iarăşi, privi floarea. Ce idee nebunească, prematură şi ilogică, de a-l iubi pe Drew. A-l iubi pe Drew! Acum o săptămân, a îi era teamă că se amestecă în afacerile ei. Acum abia aştepta să-l vadă. Şi în acest timp, nu avea de gând să se mulţumească cu un sărut cast. Dădu ultimul colţ. De data asta, va…

Îl zări în curtea laterala a locuinţei domnului Lockwood, sprijinit de un spalier şi gesticulând. Bob Lockwood se uita înspre grădina vecinului şi aproba din cap. Dezamăgirea o străpunse

dureros. Drew nu renunţase. Ieşise să spioneze prin vecini. Să-l ia naiba. Nici măcar nu se ţinuse de promisiunea de a fi invizibil. Oare cu câţi alţii o fi vorbit?

Cinnamon Key, era responsabilitatea ei. De ce nu-i spusese că îşi va continua originalul plan de a discuta prin vecini? Închizând ochii pentru o secundă, răscoli adânc căutând-o pe Jill Stuart cea dinainte, cea care încă nu începuse să-l iubească pe Drew. Ce căutare inutilă. Nu merita să vină timpurile de dinainte de a-l iubi pe Drew. Îi venea să strige, „nu e drept, Drew!”, în timp ce amestecătura de emoţii o făcea să-şi piardă minţile. Cu fiecare pas pe care îl făcea pe stradă, era şi mai rănită de dezamăgire. Mergând printre petuniile de pe pajiştea lui Bob Lockwood, ştia că trebuia să afle ce se întâmplă.

— Ce s-a întâmplat, întrebă ea cu o seninătate suspectă.

— Avem probleme ajci, Jill, zise Bob Lockwood. Drew mi-a dat nişte veşti proaste.

— Da? întrebă ea, privindu-l urât pe Drew.

Zâmbetul lui binevoitor se transformă într-o expresie nesigură.

— Drew nu locuieşte aici, Bob, zise ea, străduindu-se să aibă un ton normal.

— Ce ştie el despre Cinnamon Key şi eu nu ştiu?

Bob Lockwood îşi scoase şapca, scărpinându-se pe frunte.

— El nu vorbeşte degeaba, Jill. Toţi trebuie să fim mai atenţi. Cred că ar trebui să facem o şedinţă la club.

— Nu e cazul să intrăm în panică. Dacă anumite legi ar fi fost încălcate, sunt sigură că mi s-ar fi spus şi atunci eu aş fi alertat vecinii. Ăsta este rostul nostru aici. Nu eşti de acord?

Bob pufni pe nas, vârându-şi şapca în buzunarul de la spate.

— Nu te autocQndamna, Jill, dar cred că la asta nu te-ai gândit. Şi oricum este o problemă a comunităţii şi o vom rezolva cu toţii.

Se întoarse spre Drew.

— Ei, eu mă duc în casă să cinez.

Strângându-imâna, Bob dădu din cap gânditor.

— Nu am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru că te-ai implicat în aşa ceva.

Când Bob era destul de departe ca să nu mai poată auzi, ea se uită la Drew cu o privire nimicitoare…

— Cum ai putut face asta? Credeam că ai renunţat 1 ideea ta nebunească cu furtul.

— Calmează-te, o îndemnă Drew, luând-o de braţ.

Ştia că nu ar fi trebuit să îi aprobe ideea imediat, dar era surprins de reacţia plină de mânie din ochii ei, înainte de a-i asculta explicaţiile.

Plecă din faţa lui, traversând strada până pe trotuarul celălalt şi evitând cu grijă gardul de petunii albe. El fugi după ea, râzând pe înfundate.

— Aşteaptă, Jill.

Ea se opri, se întoarse pe călcâie, gesticulând cu hibisul sub nasul lui.

— Râzi! Sunt oameni vizavi, al căror respect eu îl preţuiesc şi tu râzi de mine de faţă cu ei. Te joci cu viaţa mea. Să te ia dracu', Drew!

Lovindu-l cu floarea, trecu pe lângă el şi se îndreptă spre Cinnamon Circle. El merse după ea, făcâncLcu mâna trecătorilor ce se opreau să se holbeze mai întâi la Jill şi apoi la el. Dacă s-ar fi luat după privirile a jumătate din oamenii ce treceau, el devenea, „ticălosul din vecinătate". Cealaltă jumătate era amuzată şi un

bărbat strigă:

— N-o lăsa să scape, fiule.

Inima lui de gentleman era la locul ei, dar iritarea „persoanei Drew” în legătură cu Jill, devenea exasperată. Când reuşise s-o ajungă, această exasperare trecu dincolo de orice limită. Oare timpul pe care îl petrecuseră împreună nu însemna nimic pentru ea? Nu schimbase nimic din ea? El era schimbat. Deja începuse să se gândească la varianta de a se muta în Sud şi a-şi conduce de acolo compania. Dumnezeule, era în pragul de a-şi schimba viaţa pentru ea, şi în acest timp nu primea decât lovituri şi înjurături! Se uită la floarea din mâna lui şi înghiţi în sec.

Aşteptând vreo treizeci de secunde bune, urcă

—, Q3TV

pe scări şi puse mâna pe clanţă. Nu era cazul să ezite din politeţe. Deschizând uşa, o trânti tare de perete.

Cu siguranţă că îl auzise urcând scările. Îl aştepta cu mâinile în şolduri şi cu ochii fixaţi pe uşă şi arătând de parcă ar fi fost gata de bătaie. Şi el era gata.

— Ce dracu’ se-ntâmplă?

— Nu ai bătut la uşă, zise, evitând răspunsul cu bărbia ridicată şi cu o politeţe exagerată.

— Nu era încuiată.

Bărbia i se ridică şi mai mult. – Ţi-am spus că de obicei nu încui uşa.

— Şi eu ţi-am spus că dacă cu sunt prin împrejurimi, ar fi bine s-o faci.

Cu degetul arătător îndreptat ameninţător spre el, făcu un pas înainte.

— Lasă uşa! în această ultimă săptămână m-ai făcut să cred că ai lăsat-o baltă cu tâmpenia aia de furt. E vorba de pian, nu-i

aşa? Crezi că Barbara e o femeie bă rână şi uitucă. Te-ai prefăcut că o csrezi, când îţi explica despre pian. Drew, niciun hoţ normal la minte, nu ar fi furat un pian întreg”.

Ajungând lângă el împinse uşa cu putere.

— Nu te-ai gândit că eu ştiu despre ce este vorba? – Deci ce căutai să vorbeşti cu Bob-despre furt?”

— Hai să ne calmăm puţin şi îţi voi…

— Nu vreau! M-ai minţit, lăsându-mă să cred că totul e în regulă şi credeam că nu o să… să…

— Să ce, Jill?

— Să-mi mai creezi complicaţii. Drew, ar fi trebuit să mă anunţi că ai de gând să discuţi cu locuitorii. Cu un gest de pură disperare, îl ameninţă, strângând din pumni.

— N-ar fi trebuit să faci asta niciodată. Credeam, mai ales după săptămâna asta, în care am petrecut atât de mult timp împreună, – că mă pot baza pe tine şi că nu o să mă trădezi în halul ăsta.

Uitându-se într-o parte, el o întrebă de parcă nu-i venea să creadă:

— Într-adevăr asta crezi tu despre mine? Bob

Lockwood şi cu mine discutam despre conservarea mediului…

Ea rămase cu gura căscată.

— Ce?

— Conservarea mediului. Economia de apă. Plante rezistente la secetă. Buna gospodărire a resurselor. Locuitorii tăi consumă apa, de parcă

jă

ar curge din soare.

În ochii ei se vedea acum jena şi izbucni în râs. Aşezându-se pe sofa, îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Oh, Drew, zise în cele din urmă. Credeam că încă te mai joci de-a detectivul.

— Şi ce dacă o făceam? Ce era atât de groaznic? Uite care e adevărul, Jill. Eu mi-am ţinut promisiunea. Afară de tine şi de unchiul Ralph, nu. Am mai discutat cu nimeni despre îndoielile mele faţă de securitatea din Cinnamon Key.

Ridică mâna, văzând că zâmbeşte.

— Dar să nu mă înţelegi greşit. Ochii şi urechile le-am avut întotdeauna deschise. În fiecare seară mă plimb prin vecini.

Figura ei se contorsionă de panică.

— De ce?

— De ce, nu? Sunt îngrijorat în privinţa unchiului meu. Chiar dacă spune că s-a răzgândit în privinţa furturilor, este preocupat de bunăstarea Barbarei Brody, cum a fost de altfel mereu. Când îl întreb despre asta, îmi spune să stau liniştit.

Ea ridică din sprâncene.

— Ceva nu este în regulă aici.

— Poate unchiul tău e interesat de Barbara dintr-un motiv mai personal.

— Asta ce mai e?

Ea ridică din umeri şi se uită într-o parte.

— Poate că vrea să se întâlnească cu ea.

— Să se întâlnească cu ea? De unde ai mai scos-o şi pe asta?

Clătină din cap.

— De ce nu-ţi vine să crezi, Drew? întrebă ea, cu o voce insistentă. Sunt în vârstă, nu sunt morţi.

— Pentru că dacă explicaţia ar fi fost atât de simplă, mi-ar fi spus. Suntem ca o carte deschisă unul pentru celălalt, replică. Doar dacă nu şi-a analizat cele mai adânci sentimente. Clătină capul confuz. Nu e genul lui. Detestă secretele.

Luptându-se cu sine, încercă să revină unde rămăsese.

— Să ştii că am vrut să-ţi spun că supraveghez în tăcere tot ce este suspect. Nu ţi-am spus pentru că ştiam că vei reacţiona aşa. De parcă nu ar fi nimic în regulă. Înţelegi? Nu crezi că ceva puţin ieşit din comun se întâmplă pe aici?

— Dar nu e nimic…

— Spune-mi doar adevărul. Dacă ceva s-ar fi întâmplat, nu ngii-ai fi cerut ajutorul, nu-i aşa?

Ochii ei priveau în altă parte, cu o expresie ce spunea totul.

— Eram sigur, zise el cu regret în voce.

Expresia ei nu se schimbase; cuvintele din ochii ei îşi atinseră ţinta. Aranjându-i o şuviţă de păr, ieşi afară şi închise uşa. Când era la jumătatea scărilor, o auzi luptându-se să deschidă uşa.

— Aşteaptă! strigă ea.

El se opri dar nu se întoarse.

— Eu…

Aşteptă o eternitate şi cum ea nu spunea nimic, mai coborî o treaptă.

— Ajută-mă!

Întorcându-se, urcă înapoi scările. Privirea ei era încă timidă şi nesigură. Habar nu avea ce ajutor o să-i ceară, principalul era că îl chemase înapoi. Coborâtul pe scări îi luase toată măduva din oase, dar s-ar fi târât şi-n patru labe prin cărbuni încinşi ca să se întoarcă la ea.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnişoară Stuart. Ce aţi dori să fac?

Privi şuviţa de păr, ondulată, de lângă ureche. Ea îl privi.

— Eu, ăă… Mâine după amiază va fi o nuntă în foişor.

— Ştiu. Nora Plimpton a provocat o adevărată zarvă în

Nutmeg Court. Continuă. Te descurci bine.

Zâmbi la vorbele lui de încurajare.

— Nu pot să sufăr să cer…

— Păi da, pentru că mai degrabă ai dona sânge unui terorist decât să ceri ajutorul cuiva.

— Am nevoie ca cineva să ridice o comandă de doi îngeri făcuţi din flori de la grădina Orange Blossom, de pe lângă Macomber. Trebuie, să ajungă în foişor la 15 p.m., iar cei de la Orange Blossom nu sunt gata decât la 14 p.m. L-aş lua eu, dar…

— Îngeri florali? întrebă el şi apoi făcu o grimasă.

— Ştiu. Sună oribil, nu-i aşa? Tensiunea îi dispăruse, înlocuită de o privire veselă şi un zâmbet năbădăios.

— Mireasa are fixul ăsta şi când a auzit căja grădina aceea se fac din frunze de lămâi, a zis că vrea şi ea. A zis că asta e a treia şi ultima nuntă şi că trebuie să aibă îngeri.

Jill se opri, uitându-se în jurul ei.

— La ce zâmbeşti aşa?

— Îmi imaginam îngeri florali.

Dar nu era aşa. Se gândea la Jill şi la pasul înainte pe care îl făcuse. Un pas înspre el şi inev vitabilul moment când vor face dragoste. Odată ce se întâmplase, odată ce gustase din cea mai ascunsă esenţă a ei, Jill nu se va mai întoarce la lumea în care trăise înainte. Oricare erau secretele pe care i le ascundea, acestea vor fi şi ale lui. Atunci va avea tot ce şi-a dorit vreodată şi nu-şi dăduse seama ce mult îi lipseşte. Jill. Era Jill. Ochii ei scânteiau, dar privirea era nesigură. Orice ar fi gândit, îi dispăruse tremuratul, se simţea mult mai bine. Ajungând lângă ea, îi mângâie obrazul cu un deget, în timp ce dorinţa ca o flacără îi ardea în interior. Se forţă să-şi ia gândurile de la durerea din vintre. Avea nevoie de ea, dar trebuia să şi plece. La momentul potrivit i se va

deschide ca o floare. Cu o mână în buzunar, se mai uită odată în ochii ei. Îl ardeau cu o mulţime de întrebări cărora le va răspunde cu dragoste. Pasiunea ei era ca o carte de joc sălbatică, şi era sigur că atunci când o va juca, vor câştiga amândoi.

— Nu-ţi face probleme în legătură cu îngerii. Îi vei avea la timp, zise el, coborând pe scări.

Cineva pusese banda cu Marşul Trompetelor, în timp ce Jill îşi verifica listele, iar şi iar. Furnizorii făceau ultimele retuşuri la mesele de pe peluza roz, patruzeci de scaune, frumos împodobite, erau perfect aranjate pe scările foişorului, iar panglica din moar mătăsos, flutura în vânt.

Cu săptămâni în urmă, când Nora Plimpton îşi descrisese nunta visurilor ei, Jill îşi păstrase îndoielile pentru sine. Acum era bucuroasă că făcuse aşa. Ceea ce părea o reproducere de prost gust a capelei de căsătorii din Las Vegas, se dovedise a fi ceva romantic, ca de noapte a Sfântului Valentin. Acum era prinsă la mijloc, sătulă de muzică, aşteptându-l pe Drew cu cei doi îngeri înfloraţi. Lăsându-şi listele pe scaun, se lăsă în voia imaginaţiei, permiţându-şi câteva clipe să se, lase furată de vârtejul fanteziei. Drew luând-o în braţe şi dansând prin foişor cu ea. Purta o rochie albă, iar părul îi era ciufulit de răsuflări de copil. Le zâmbeau îngerilor… şi se sărutau… şi se sărutau… şi

— Domnişoară? Mă scuzaţi…

— Îmi pare rău, zise ea, tresărind, cu degetele lipite de buze, când foile ei aterizară la picioarele unui asistent de furnizare.

— Mă gândeam la altceva. E vreo problemă?

Tânărul ţinea în mână o lebădă de zahăr.

— Şeful vrea aprobarea dumneavoastră. M-a trimis să vă asigur că pe căldura asta rezistă mai bine lebedele din zahăr decât cele de ciocolată albă. V

Simte că este absorbită de mult prea multe sarcini, dar pentru moment nu-i păsa.

— Sunt adorabile. Vreau să spun că viitoarea mireasă va fi foarte mulţumită, zise ea, mângâind o aripioară.

— Sunteţi doar coordonatorul acestei nunţi? întrebă el, luându-i lebăda.

— D-da. Doar coordonatorul, zise ea, bâlbâindu-se de parcă aceste simple cuvinte ar fi fost o mărturisire de crimă.

Se uită ciudat la asistentul ce ridica din umeri şi se întoarse la cort. Lebede. Trompete/Îngeri. Adunându-şi foile de jos se uită din nou către foişor. Să danseze cu Drew. Să se sărute… Drew nu o sărutase, nu o mai sărutase de câteva zile. Chiar ieri când fusese de acord să aducă îngerii, avusesa ocazia să o sărute, dar nu o făcuse. Se înfioră şi-şi scutură capul. Niciodată nu-i fusese uşor să nu se mai gândească la Drew, dar dacă mai rămânea pe tărâmul fanteziilor, era imposibil să mai facă faţă obligaţiilor.

Scrâşni din dinţi. Nimic nu era imposibil. Nu o dovedise chiar faptul că supravieţuise în ultimii ani? Că îl trimisese pe Peter la colegiul de medicină? Că îşi respectase cuvântul dat faţă de Barbara? Că nu şi-a permis să fie o femeie nepractică, iresponsabilă şi cu capul în nori? în tâmple îi pulsa o durere ascuţită. Şi le masă cu degetele.

— Să oprească cineva muzica aia! ţipă ea.

Se uită la ceas. Trei şi un sfert. De ce nu era Drew aici? De ce oare l-o fi rugat să aducă îngerii ăia? Şi de ce o agitase remarca nevinovată a asistentului? Un scrâşnet dubiu de frâne îi întrerupse gândurile. Asta ce mai era?

Drew şi viitoarea mireasă, luaseră spectaculos curba, în maşini separate, din care tocmai se dădeau jos. Drew abia ajunsese în spatele maşinii lui, când Nora Plimpton se grăbea pe pajişte

către Jill.

— Jill, e un dezastru. Domnişoara şi cavalerul de Onoare tocmai mi-au telefonat. Avionul lor a fost returnat către Chatanoga.

Îi aruncă lui Jill o privire jenantă, şi cu mâinile în capul plin de bigudiuri, zise:

— Trebuie să-mi fac părul, şi…

— Îngerii suntem noi, anunţă Drew, ajungând lângă ele cu cei doi îngeri în braţe. Îi făcu cu ochiul lui Jill şi se întoarse la Nora.

— O machetă din paradis, saudacă vrei, de lângă Macomber.

— Oh, Andy, zise Nora, cu mâinile pe piept.

Arată exact la fel ca cei din revistă. Luând unui de

F la Drew, făcu câţiva paşi prin foişor, fremătând de fericire.

— Oare măcar unul din cincizeci cunoaşte faptul că numele meu nu este Andy? întrebă Drew, şoptind disperat.

Şapca lui de baseball era pusă invers, iar tricoul rupt în câteva locuri, şi totuşi energia şi spiritul lui îi reţineau atenţia. Era plin de entuziasm. Privindu-l ciudat, ea începu să râdă din nou…

— Arăţi mai mult ca Andy decât ca Drew, zise ea, atingându-i umărul prieteneşte.

Dumnezeule, n-ar fi trebuit să facă asta, pentru că voia să o facă din nou. Şi o făcu. Muşchii braţelor lui erau fermi la atingere şi destul de puternici ca s-o ia în braţe şi… într-adevăr trebuia să înceteze.

— Ce-ai făcut până acum? întrebă ea, ascunzându-şi mâna prin hârtii, de unde nu i se vedea murdăria de pe degete.

— Ai jucat fotbal prin noroi?

Privirea i se mută leneşă de pe braţe, până în ochii ei. Ridică din sprâncene, până când acestea atinseră banda de plastic a şepcii de pe frunte şi le ţinu acolo într-o tăcere provocatoare.

— Deci, într-adevăr, ai participat la un meci de fotbal în noroi,

nu?

RicJicându-şi. Braţele, îşi privi hainele pline de murdărie şi rânji răutăcios.

— Nu. M-am dus să discut cu proprietarii şi i-am ajutat să sădească nişte arbuşti. Orange Blosson se retrage din mai multe afaceri şi… mă. Rog, nu contează asta acum. Vorbim mai târziu despre asta. Cum merge nunta?

— Bine.

— Ba nu e bine, zise Nora, întorcându-se la Drew. Mitch şi cu mine avem nevoie de o domnişoară de onoare şi de un cavaler. Luând al doilea înger, se uită la Drew şi apoi la Jill.

— N-aţi Vrea voi să-mi faceţi o mică favoare? Să ne susţineţi, pe mine şi pe Mitch?

Cu mâna pe piept, Drew se uită surprins la hainele lui.

— Oh, nu ai nevoie de smoking, explică Nora. Doar ceva să meargă la o cravată. Te rog, spune că vrei.

Râzând bine dispus, se apucă de tricou.

— De o cravată şi un duş, zise el. Ce zici, Jill?

— Da, ce zici Jill? Ştiu deja cu ce voiai să te îmbraci. Vei arăta minunat în dantela aceea roz. Nora îi şopti lui Drew. Are o rochie simplă din dantelă roz, fără bretele, lungă până la genunchi, arătând o lu, ngime care mai avea câţiva centimetri buni până ia genunchi.

Jill se uita mirată la amândoi, surprinsă de faptul că luase cererea ca fiind normală. Nora nu chemase încă oamenii. N-o fi chiar aşa de rău să stai lângă scările din foişor, lângă Drew, să asculţi jurămintele de căsătorie. Îşi simţi inima în stomac, la următorul gând. Cât de rău putea fi, pretinzând că nu se va preface că asta ar fi nunta lor? Oare era nebună să creadă că va putea trece prin aşa ceva, plus recepţia?

Înainte să se poată decide, Drew hotărâse pentru amândoi. Cu două degete în sus, acceptă, înainte ca Jill să poată spune nu.

— 45 de minute, declară Drew, luând-o la fugă către maşină. N-o să mă recunoaşteţi.

Ea îl recunoscu. Era cel mai bine bărbat de la nuntă. Purta un sacou bleumarin, un trandafir roşu la butonieră şi o figură serioasă, potrivită unei ceremonii. Privirea lui se intersectă cu a ei, exact în timpul când ea îl căuta din ochi. Ea se uita la buchetul de flori din mână, furată de cuvintele lui Kahlil Gibran, şi cu o greutate zdrobitoare în piept. Dragostea. Încă un cuvânt despre iubirea

Pare să fie dragoste fără sfârşit şi credea că va exploda. Când îi dădu buchetul Norei, ochii îi erau holbaji, iar plămânii nu mai funcţionau la capacitatea normală.

După ceremonie, cântară trompetele într-un continuu crescendo, iar vibraţiile acestora o răscoleau până la lacrimi. Trebuia să şi-l scoată pe Drew din minte şi să se gândească la altceva. Abordând un zâmbet stupid, se uită în jurul ei. Ieşise o nuntă elegantă; toată lumea spunea asta, chiar şi Max, de zgarda căruia atârna o cravată neagră, care stătea tăcut în braţele Barbarei, iar cineva arunca cu petale roz de trandafir… Când Drew sărută mireasa şi îl felicită pe mire, lui Jill îi dădură lacrimile, dar şi le şterse repede, înainte ca cineva să o vadă.

Furat de evenimente, o sărută şi pe ea, şi deodată, totul părea prea desăvârşit, prea prostesc, şi prea minunat ca să mai rărviână încă vreun minut.

Cerându-şi scuze, plecă, strecurându-se tăcută de pe pajişte. „Fă ceva”, şopti ea, privind împrejur. Trebuia să fie ceva de care să se ocupe.

Ceva să o ţină departe de Drew. Aranjă scaunul, se agită pe

lângă flori şi începu un război cu furnizorul care se ocupa de platourile de prăjituri.

— Încurcă-lume.

Trebuia să facă ceva, ceva important şi necesar.

Nu trebuia să se întoarcă; nu trebuia să se uite. După sunetul vocii, după picăturile de sudoare pe care le simţea pe şira spinării şi după faptul că uitase să respire, îşi dădu seama că era Drew.

— Voiam doar să ajut, explică ea cu jumătate de gură.

Când auzi că se apropie, se arcui, încercând să ajungă la tava cu şampanie. Furnizorul se evaporase. Dacă Drew o va atinge, nu mai era cale de întoarcere.

— Sunt sigură că sunt necesară aici.

— Nu eşti. E nevoie de tine acolo, zise el, luând-o de mână şi scoţând-o din cort. Cum ea opunea rezistenţă, el îi şopti la ureche:

— Eu am nevoie de tine acolo.

În următoarea oră, nu se mai mişcă de lângă ea. Odată, încercă s-o şteargă, dar el a ajuns-o discret, strângând-o lângă el, ferm şi hotărât. O aduse înapoi, ciupind-o de coapsă ca să fie sigur. Şi pentru că-i plăcea, chiar prea mult. Apoi, mâna îi rămase pe mijlocul ei. Nu mâi încercase să scape toată după-arYiiaza, dar nu putea fi sigur. Atenţia îi era fixată pe gesturile ei, fiecare fiind sincer şi feminin, lăsându-l fără grai. Felul în care îşi atingea urechea, atunci când voia să-şi aducă aminte de ceva. Cum se sprijinea de braţul lui, când îşi aranja pantoful. Cum se uita pe furiş la el pe deasupra paharului, când credea că n-o vede. Ştia. Fiecare detaliu fizic i se fixase în conştiinţă pentru totdeauna. După ceva timp, se sătură de şarada socială, şi se ocupă numai de ea. Trecu o oră, încet şi hipnotic, precum o ceaţă de vară.

Tresări; Jill zicea ceva de o prăjitură.

— Liliac din îngheţată albă. E cea mai drăguţă prăjitură pe

care am văzut-o vreodată, Nora.

Se-ntinse după un platou, dar Drew fu mai rapid.

— Una e de ajuns, explică el, împingând-o uşurel peste pajişte, până urcară „pe scări spre foişorul gol.

— Nu vom dansa, nu? zise ea, cu o umbră de panică în întrebarea repezită. Vreau să zic că nu dansez prea bine mambo.

— Ai noroc, spuse Drew, hrănind-o cu o bucată de prăjitură. Nici eu. Mâncă şi el o bucată, şi puse platoul pe balustrada albă. Când se uită la ea, deja petrecerea era undeva, departe. Până şi panglicile de mătase, ce fluturau în vânt, păreau că vin de undeva, din Univers. Cu o atingere delicată de deget, îşi şterse o bucăţică de îngheţată de la gură, apoi arătă spre a lui.

— Ai nişte… Nu. Mai putea scoate un cuvânt; se uita la el, cu un nou fel de intensitate. Lumea se oprise în loc, şi pentru un moment, singurul lucru existent era căldura degetului ei. Luând-ode mână, îi luă degetul, i-l trecu peste buze şi i-l linse. Ea micşoră spaţiul care era numai al lor acum, venind mai aproape, iar ochii ei îl priveau sugestiv.

— Jill. Luând-o în braţe, o sărută şi o tot sărută până îl duru gâtul.

— N-o să ne simtă lipsa, şopti ea lângă obrazul lui.

El aşteptă până când se simţiră în siguranţă.

— Ia-o înainte. Vin imediat după tine.

Cinci minute mai târziu uşa apartamentului ei se deschise şi Drew apăru în prag cu o sticlă de şampanie în mână. Închise uşa cu piciorul şi zise, sprijinindu-se de ea:

— Bună.

— Bună, zise ea, ridicând din umeri.

Neştiind ce să facă, îşi frecă palmele, stingherită şi-şi trecu mâinile prin păr. Un cercel îi căzu, ea îl prinse şi încercă repede să

pună la loc în ureche perla aurie.

— Ia uite-mă sunt o neîndemânatică, zise ea râzând nervos. El o luă de mână, o conduse în dormitor, unde puse sticla de şampanie pe măsuţa de toaletă. Privind în oglindă, ochii lor se întâlniră, iar el zise:

— Înainte de a stabili care dintre noi e mai nervos, vreau să-mi cunoşti perfect intenţiile. Scoase din buzunar un prezervativ şi îl puse lângă sticlă. Cum ea nu schiţa niciun gest, el mai scoase două, punându-le lângă celălalt. Trecuseră câteva secunde.

Întorcându-se de la oglindă, Jill se apropie de măsuţă. Se descălţă de pantofi şi zâmbi.

— Şi eu aş vrea să-mi fac cunoscute intenţiile, dar nu am aşa ceva.

În aer plutea o tensiune plină de electricitate.

— E-n regulă, zise el, scoţându-şi cravata, în timp ce venea înspre ea. Luând prezervativele, le puse lângă el şi zâmbi.

— Poţi să le foloseşti pe ale mele.

Dezbrăcaţi de haine, se rostogoliră pe perne într-un hohot de râs.

El veni spre ea şi o privi adânc, pierzându-se în ochii verzui-albaştri.

— Trebuie s-o facem în cearceafurile astea, nu?

Aceste cearceafuri, acestea pe care el o ajutase să le împăturească. Aceste cearceafuri, care-i aduceau aminte de felul în care el le ţinea în braţe, atingându-le şi pipăindu-le, ducând-o în pragul leşinului.

— Da, zise ea jucându-se cu o şuviţă de păr şi ocolindu-i privirea.

Am dormit în ele în fiecare noapte din ziua aceea… ştii tu… cu spălătoria… când le-ai atins…

O sărută pe nas.

— Ai dreptate, zise el.

— Le-am pus acum două săptămâni. De atunci le tot spăl şi le tot folosesc, spuse ea, ascunzându-şi faţa în mâini şi chicotind.

Era ca şampania, o combinaţie de spumă şi subtilitate, şi deodată îşi dădu seama cât de însetat era. Îndepărtându-i mâna, îi mângâie cu degetele buzele, apoi coborî pe gât, până la sâni acoperindu-i cu palma.

— Mi te-am imaginat în aceste cearceafuri, aşteptându-mă cu braţele deschise şi cu părul răsfirat pe pernă. La asta te gândeai şi tu?

— Cam aşa ceva, o îngână el.

Ea încercă să-şi ascundă faţa în pernă, dar el îi opri gestul cu un sărut.

— Ceva în genul ăsta? începu să-i guste gura cu sărutări umede şi ample, apoi coborî pe gât îngropându-şi faţa între sânii ei.

Pielea ei ardea şi mirosea a femeie, a trandafir şi a zmeură.

— Sau ceva în genul ăsta?

La muşcăturile lui respiraţia ei se acceleră, încetând să mai râdă.

— Oh, Drew şopti ea, îngropându-şi degetele în părul lui…

Ţinându-i faţa lipită de sâni, ea îl grăbea cu mişcări nerăbdătoare. El îi alinta sfârcul cu degetul mare, ştiind exact cât de tare să le răsucească şi să i le ciupească încetişor. O simţea împingându-l, trăgându-l şi chemându-l pe nume iar şi iar. Buzele îi cuprinseră celălalt sfârc, trăgând uşor cu gura, apoi cu limba, iar mâna îi mângâia coapsele, apăsând-o pe sexul excitat. Era fierbinte şi umedă şi i se deschidea cu un geamăt înnebunitor.

Când ea îi striga numele printre gemete de plăcere, el se

simţi atât de excitat încât erecţia devenise insuportabilă. Dacă ea nu mai putea rezista, nu ştia, dar de el era sigur. Îşi retrase degetele din sexul ei, iar el îl căuta cu trupul în îmbrăţişare.

— Lubit-o, şopti el între două sărutări, nu putem continua aşa, dar va trebui să mă ajuţi. Nu poţi… ahhh. Degetele ei îl strângeau ca într-un cleşte, şi îl zgârie pe spate, lăsându-i două urme de foc. El îşi ţinu respiraţia până ce ea i-o fură cu un sărut.

— Data viitoare, zise ea, uitându-se în ochii lui pe jumătate închişi. Drew, ajută-mă. Te vreau acum.

— Daaa, Jill, daaa, şi întinse mâna după unui din prezervative. Dacă vom mai trăi până atunci. Rămase surprins de propria-i reacţie, grăbită şi sigură, şi o luă din nou în braţe.

— Acum?

— Acum, şopti ea, arătându-i cum să intre în ea, cu o superbă şi caldă capitulare. Cu fiecare mişcare, tandreţea lui îi luă respiraţia şi pasiunea îi izbucnea prin fiecare por al pielii. Drew o umpluse cu sexul lui, iar plăcerea creştea din ce în ce. Mai multă plăcere decât cunoscuse vreodată. Plăcere până la limita experienţei şi mai departe. Plăcere atât de intensa încât pumnii ei strânşi îi loveau umerii şi apoi cădeau deschişi pe pernă.

Îl privi cu ochii dilataţi de plăcere şi de dorinţă, îi dăduse atât de mult.

— Acum! ţipă ea, oferindu-i-se într-un strigăt fără răsuflare.

„Acum şi întotdeauna”, se jura el în gând, în timp ce-i privea ochii cuprinşi de sfârşeală. Spasmele ei îl duseră dincolo de limite şi în final o umplu cu esenţa lui, provocându-i cel de-al doilea orgasm.

Când totul se terminase, amândoi stăteau întinşi, gâfâind unui în braţele celuilalt.

El vorbi primul:

— Eşti bine?

— Mai mult decât bine!

— Da, sigur că eşti, fu el de acord ieşind, din ea. Vin înapoi imediat.

Când se întoarse din baie, o găsi înfăşurată în cearceaf, încercând să deschidă şampania.

— Ai grijă încotro îndrepţi sticla aia, zise el, înainte ca dopul să ricoşeze din perete tocmai în partea cealaltă a camerei.

Şampania se revărsă pe cearceaf.

Clătinând din cap, disperat, traversă camera, încercând să-i ia sticla.

— Taittinger din optzeci şi trei. Ştii cât de mult costă chestia asta?

Ea îşi muşcă limba, încercând să oprească revărsarea şampaniei.

— Enorm, zise ea, când era convinsă că nu va izbucni în râs. El luă sticla şi o puse pe măsuţa de toaletă.

Cum ai reuşit să şterpeleşti sticla de-sub ochii vigilenţi ai-furnizorului?

Îngenunchind la picioarele ei îi dădu la o parte cearceaful de pe sâni şi pântece.

Mâinile îi alunecară pe fese, iar ea simţi că o apucă din nou tremuratul. Limba lui coborî mai jos. Ea apucă un colţ de cearceaf şi gemu.

— Jill?

Ea gemu din nou, iar el şopti:

— De data asta o facem pe îndelete?

— Voi încerca zise ea, lăsându-l în voia plăcerii, înfigându-i mâinile în păr, data viitoare.

De mult timp aştepta să se trezească cu coapsele lipite de

fundul ei. Atât de mult, pentru a o cunoaşte în ipostaza asta. Plimbându-şi mâna pe curbele mijlocului ei, îi adulmecă mirosul şi o strânse lângă el.

— Miroşi minunat, şopti el, sărutându-i ceafa.

— Drew?

— Mmmm.

— Drew, ştii ce s-a întâmplat ultima oară când ai făcut asta. Şi am făcut-o de trei ori... ca să lămurim acele „intenţii clare” ale tale.

O roti uşurel până stătu faţă-n faţă cu ea.

— Acum e timpul să le punem în practică, zise el, sărutându-i buzele-i netede şi adormite.

— Nu ne-am lămurit cu „intenţiile clare” ale mele, pentru că tu ai spus că a face duş împreună, nu va fi o aventură carnală.

— Mi-ai dovedit că mă înşel, zise ea, mişcându-i-se provocator în braţe. Sânii se frecară de pieptul lui, până când în ochii-i se citea dorinţa.

— Şi ai dovedit-o atât de bine, şopti ea.

El se dezlipi cu greu, se dădu într-o parte şi se ridică în fund.

— Cred că ar fi bine să discutăm despre altceva. Cel puţin, până nu ajung la urgenţe.

— Da, şi eu cred la fel.

Se ridică şi ea în aceeaşi poziţie şi îşi acoperii sânii cu cearceaful.

— Modelul ăsta, de culoarea piersicii, nu prea se potriveşte, spuse ea, referindu-se la cearceaful pe care îl scosese din dulapul de lenjerii, ca să-l înlocuiască pe cel pătat de şampanie. La acela pe care el i-l dădu jos de pe sâni şi pântece. Se uită la Drew, simţind că pulsează din nou. Clătinând ferm din cap, cu braţele încrucişate pe piept, el se luptă să nu zâmbească.

— Cred că nu ar trebui să vorbim nici de lenjerii de pat. Având în vedere istoria lor umedă şi sălbatică.

Privirea i se încrucişă cu a ei. Îi separau doar câţiva centimetri. Izbucniră în râs. Aranjându-şi câteva fire rebele de păr, Jill îşi ţuguie buzele.

— Ia să vedem. Să vorbim despre nuntă. Ţi-a plăcut cravata lui Max? Nu pot să-mi dau seama cum i-a venit Barbarei o asemenea idee.

Pocnind din degete, el spuse:

— Drace, am uitat. Imediat după ceremonie, te căuta Barbara. Mi-a ieşit din minte, pentru că ea plecase, când te-am găsit eu la cort.

Jill se uită fix, îngheţând nemişcată la propriile ei gânduri.

— Ţi-a zis Barbara ce voia?

— Nu. Sunt sigur c-o să te sune dacă va avea nevoie de tine, zise el întorcându-se pe-o parte ca să se sprijine într-un umăr.

Tensiunea dintre ei era mai mică.

— Jill, voiam să discutăm despre grădina de lângă Macomber. Ţii minte că-ţi spuneam…

— Ce? Oh, să nu uiţi, zise ea, dându-se jos din pat. Cât mă duc să fac o cafea.

Lumina dimineţii ce pătrundea printre jaluzele, îi făcea desene exotice pe piele. Era o nouă experienţă plăcută, să o privească. Urmărindu-i goliciunea prin cameră, uitase despre ce vorbea înainte. Tocmai se decisese să se aşeze mai bine şi să se bucure de privelişte, când ea dispăru la toaletă.

— Nu-u-u-u, se văicări el.

— Nu, ce? întrebă ea, răsucindu-se de după uşă.

— Nu… îţi acoperi sânii. Nu te mişca. Nu mă lăsa aşa, spuse el, gemând dramatic. În condiţiile astea poate muri un om.

— Nu şi dacă îşi va bea cafeaua. Strecurându-se într-o rochie bleu din mătase, se îndreptă spre uşă. Vin imediat înapoi.

Se grăbi să iasă din cameră, lăsându-l în plin colaps, şi închise uşa. În cap nu avea. Decât un singur gând, în timp ce ridica receptorul. Barbara o căutase. Ba mai rău! O căutase Barbara, cea care era în legătură cu un cămătar. Formă numărul. Aşteptând să sune, îşi imagina tot felul de dezastre eminente. Toate erau din vina ei. Dacă n-ar fi ales să petreacă atât de mult timp cu Drew, să se gândească numai la el şi să-şi cheltuiască toată energia cu el, ar fi putut fi mai mult cu ochii pe Barbara. N-a mai discutat pe-ndelete cu ea de câteva zile.

Jucându-se cu şuviţele de păr ciufulite, începu să se agite în faţa telefonului. Întotdeauna fusese de găsit pentru Barbara şi pentru oricine din locuitori. Acum lumea ei se-ntoarse cu susul în jos şi cu josul în sus, din cauza lui Drew. Îşi rezemă fruntea de perete. Drew. Magnificul, spiritualul, pasionalul; minunatul Drew. O durea inima de cât de multă dragoste îi purta. Cum oare viaţa ei devenise atât de complicată?

Şi de ce nu răspundea Barbara la telefon?

— Jill?

Puse repede telefonul în furcă, de parcă ar fi fost prinsă asupra faptului.

— Drew.

Se apucă cu o mână de stomac şi se holbă l-ai el, rezemată de tocul uşii.

— M-ai speriat. D de când eşti aici?

Era desculţ şi cu pieptul gol, iar pantalonii, neînchişi la curea, îi atârnau pe coapse. Împinse uşa cu piciorul…

— De destul de mult timp; cât să-mi dau seama că nu voiai să fiu aici. Ce se întâmplă, Jill?

— Nimic, îi telefonam… fratelui meu. Asta-i tot.

Fixând-o din priviri, zise:

— Credeam că azi-noapte am dărâmat toate barierele dintre noi. Hai, spune-mi. Vocea îi era caldăi iar zâmbetul plăcut i-l simţea în tot trupul. Continuă:

— Lasă-mă să te ajut. Ai putea să greşeşti. Ştii că pot fi un bărbat hotărât.

S-ar fi simţit mai bine dacă ar fi fost supărat. Putea face faţă nervilor. Jucându-se cu cordonul rochiei, se uită într-o parte.

— Totul a evoluat atât de repede între noi!

— Asta pentru că aşa trebuia să se întâmple. Pentru că a fost prea din scurt, e din cauza ta.

Zâmbetul ei sfios şi privirea fără speranţă, îl făcură să trântească uşa şi mai tare.

— Dumnezeule, Jill, de ce nu mă laşi să te cunosc mai bine?

Intră în panică.

— Te rog, Drew. De ce vrei să te implici, când ştii că viaţa ta adevărată este în New Jersey? Las-o baltă, ştii că nu-i problema ta.

— Deci este ceva! Ai păţit ceva?

Negă din cap, puţin cam prea tare, apoi vorbi calm:

— Ţi-am spus că dacă e vreo problemă prin Cinnamon Key, pot s-o rezolv.

Se gândi bine înainte să vorbească. Când o făcu, ea simţi cum începe să se prăbuşească lumea ei cea nouă şi însorită. Se scărpină în ceafă.

— Spune-mi un singur lucru. În legătură cu noaptea trecută.

Ea îşi muşcă buzele.

— Ce este în legătură cu asta?

— Regreţi ceva?

— Nimic. Nu regret nimic din tot ce s-a întâmplat. Se uită în

ochii lui, până îi dădură lacrimile. Trebuia să schimbe subiectul sau o să izbucnească în plâns. Făcu câţiva paşi înspre masă şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Voiai să-mi povesteşti ceva. Despre ce era vorba?

Ar fi vrut să vină la ea, dar se abţinu.

— Mai bine plec, zise. El, frecându-şi bărbia cu mâna.

— Poţi să-mi spui mai târziu, zise ea repede.

Luăm diseară cina aici.

O privi îndelung.

— Se pare că încerc de unul singur să dărâm barierele. Poate ar trebui să mă opresc pentru un timp. Tăcerea dureroasă plutea în jurul lui.

— Aşa să fac?

Ea îl privi neputincioasă.

— Noaptea trecută… a fost… minunat.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Ar fi vrut să spună ceva, dar în loc de asta, clătină din cap şi oftă. Drew se aşeză pe scaunul opus ei. Prinzându-i mâna în palmă, aşteptă până când ea îl privi în ochi…

— În după-amiaza asta plec cu avionul înspre NewJersey.

Nu se mişcă, nu respiră, până când înţelese sensul cuvintelor.

— Înţfeleg.

Se aşeză lângă măsuţă, simţind cum i se scurge tot sângele din trup. Înţepenise pe scaun şi înghiţea în sec, aşteptând să îi treacă durerea şi să o apuce furia.

— Mă întorc, Jill. O vom rezolva noi.

— Nu trebuie să spui asta. O lacrimă de trădare îi curgea pe obraz.

N-o să se mai întoarcă. Nu la ea, în niciun caz. Mai ales după cum stăteau lucrurile. Gândul acesta nu o lăsa în pace, în timp ce o

aştepta pe Barbara să-i deschidă uşa. Drew nu se va mai întoarce decât dacă îi va povesti de „mitul furtului.11 Azi. Înainte să plece. Dar nu îi putea spune nimic, până n-o elibera pe Barbara de promisiunea făcută.

Tot ce trebuia Barbara să facă, era să-i asculte planul. Mai întâi îl va pune pe Drew să jure că va păstra secretul, apoi îi va spune totul. Sau măcar părţile cu care va fi Barbara de acord.

— Jill, draga mea, zise bătrâna, deschizând uşa. Intră!

Jill intră în casă şi închise uşa, pe când Max, fericit, lătra de zor.

— Trebuie să discutăm, Barbara…

Barbara îl luă pe Max în braţe ca să-l liniştească şi se aşeză pe canapea.

— Oh, draga mea, spuse ea, jucându-se cu Max. Probabil că te întrebi ce voiam să discut cu tine la recepţia de ieri. Ştii, Jill, nu arăţi prea bine. Ce s-a întâmplat?

Se întâmplase că de o oră şi jumătate, fusese atât de preocupată de plecarea lui Drew, încât uitase de Barbara. Uitase că ea era motivul care o grăbea să se dea jos din pat şi cu care o prinsese Drew vorbind la telefon.

— De ce doreai să mă vezi, Barbara? Ce s-a întâmplat?

Femeia privea când într-o parte când în alta. Îl strânse pe Max în braţe, înainte ca acesta s-o ia la fugă.

— E o prostie, într-adevăr. M-a lăsat maşina şi

Susan Connell voiam să te întreb dacă crezi că service-ul de vizavi de autostradă este bun. Ştii cum unii de prin anumite locuri prpfită de o femeie singură.

Jill se uită pătrunzător la ea.

— Eşti sigură că numai din cauza asta voiai să mă vezi? Te-a su. Nat cămătarul acela, nu?

— Nu, Hector nu a mai sunat… de mult. Apoi zise repede:

— Şi în ceea ce priveşte maşina mea, l-am întrebat pe Ralph unde crede că ar fi mai bine să o duc. Spunea că la staţia Welchs Service sunt oameni cinstiţi.

Zâmbetul Barbarei era puţin şmecher, iar ochii luminoşi, dar deocamdată Jill era hotărâtă să accepte ce auzise. Se mută pe marginea scaunului ei.

— Barbara, în ultimul timp, eu şi Drew ne-am întâlnit de mai multe ori.

— Ştiu dragă. Mi-a spus Ralph, zise ea zâmbind complice. Şi noi am petrecut mult timp împreună.

— Barbara, suntem două femei în toată firea. Barbara aprobă din cap. Şi putem vorbi sincer. Bătrâna o aproba în continuare, dar zâmbetul îi pierea din ce în ce. Drew este îngrijorat de unchiul său. Dacă-mi dai voie să vorbesc cu Drew, sunt sigură că el va înţelege; şi…

— Jill, nu aş vrea să fiu nepoliticoasă, dar ce îl interesează pe Drew cu cine se întâlneşte unchiul lui? Barbara se ridică în picioare. Sau unde şi-a petrecut noaptea trecută?

— Noaptea trecută? Apăsându-şi pieptul cu mâna, Jill veni lângă ea. Aţi fost împreună noaptea trecută?

— E chiar atât de şocant?

— Barbara, nu, zise ea cu blândeţe, nu este şocant. Pur şi simplu nu mi-am dat seama că voi sunteţi aşa de apropiaţi.

— Suntem, spuse ea. Şi este cel mai romantic şi înţelegător bărbat. Nu mi-am imaginat vreodată că voi mai avea o a doua şansă a unei asemenea fericiri.

„Eu mi-am imaginat că am avut-o pe prima”.

— Barbara, nu i-ai povestit lui Ralph cum stai cu finanţele?

Râsul femeii avea mai multe nuanţe.

— Am vorbit despre multe noaptea trecută. Mi-a spus că mă admiră cât de Bine îmi conduc afacerile, de când a murit Raymond. Îşi mângâie clavicula şi, pentru câteva minute, se uită în altă parte. Când vorbi din nou, vocea îi era visătoare.

— Totul a fost atât de frumoşi Nu am vrut să stric totul. Cum puteam să îi spun, după ce îmi zisese aşa ceva?

Jill îşi apropie palmele, iar apoi le deschise către Barbara.

— Lucrurile ar fi mult mai uşoare, dacă i-aş putea spune lui Drew.

— Nu. Nu-i poţi spune, zise ea, iar ochii i se umplură de Lacrimi. Drew şi Ralph îşi spun totul. Drew îi va spune unchiului său. Îi va spune sigur, pentru că ştii care este părerea lui în privinţa „femeilor înfometate după bani”. – Ai de gând să-i spui vreodată lui Ralph că

ţi-ai amanetat acele lucruri?

Barbara îşi aplecă capul.

— Drew crede că îi ascunzi ceva, nu?

Jill ridică din umeri.

— Nu am fost cinstită cu tine, cerându-ţi să ţii secretul, spuse ea, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmelor. Nu se mai putea opri din plâns.

— Barbara, Ralph va înţelege că impasul financiar în care te afli a fost cauzat de slăbiciunea lui Raymond, nu de a ta.

Smiorcăindu-se, Barbara scoase o batistă din mânecă şi îşi suflă nasul. Pe figură îi apăru o urmă de zâmbet.

— Poate că nu am avut prea multă încredere în

Ralph. Este atât de înţelegător!

Inima lui Jill bătea mai tare, însufleţită de speranţe noi.

— Şi-acum, că sunteţi mai apropiaţi, Ralph îţi va aprecia onestitatea.

— Nu m-am gândit la asta până acum, Jill. Barbara se ridică în picioare, bătând-o pe umăr. Mă bucur că am avut această discuţie. Jill, îi voi spune lui Ralph. Şi odată ce îi voi spune, vei avea permisiunea să-i spui şi tu lui Drew.

— Da? Se uită la ceas şi apoi la Barbara. Drew era probabil în drum spre aeroport. Dacă pleca în următoarele cinci, minute, îl va putea ajunge din urmă.

— Când, Barbara? Când îi vei spune lui Ralph?

Ochii bătrânei străluciră de uşurare şi de satisfacţie.

— Imediat după ce încasez cecul pentru acţiuni.

Opt

Jill privea cu părere de rău la ce rămăsese din buchetul vechi de două săptămâni. Chiar dacă îl împrospătase cu apă şi cu granule nutritive, era imposibil să mai creadă că trandafirii roz ar mai putea rezista. În liniştea biroului, se uită pe cartea de vizită. Numai văzându-i scrisul şi o apucau transpiraţiile. Citi mesajul pentru a suta oară.

„Încuie-ţi uşile. Mă întorc”.

Drew.

Luă vaza mai aproape şi mirosi trandafirii, poate se mai simţea vreo miasmă. Nimic. Nici urmă de mirost Cuprinse o floare în palme şi văzu, neajutorată, cum se scuturau petalele. Fixă din ochi floarea, apoi cartea de vizită şi buzele începură să-i tremure. O mână de petale şi un mesaj de un rând erau tot ce îi rămăsese. Clătină din cap. Nu era adevărat întrutotul.

O lăsase îndurerată.

O lăsase să înnebunească în tăcere.

„Proastă”, murmură, aruncând florile şi cartonaşul la gunoi. O lăsase pradă unui adevăr de necontestat. Nu se va mai întoarce.

Închise ochii, lovind din pumni şi bombăni. Fusese o viaţă şi

înainte de drew şi avea de gând să o aibă şi după el. Adună şi restul de petale de pe masă, aranjă sertarele, puse telefonul pe diagonală… De la început fusese o nesăbuită, pentru că se încurcase cu el. Ce o fi avut în cap când şi-a permis să se îndrăgostească nebuneşte de un bărbat ca Drew Webster, iar apoi să creadă că îl poate lăsa să plece, fără ca organul principal – inima – să-i fie afectat? Era destul de matură şi de înţeleaptă. Ar fi putut să-şi dea seama. Luă suportul de creioane, aranjându-le şi pe acestea.

Ar fi putut s-o creadă!

Ar fi putut avea puţină încredere în faptul că ştia ce făcea.

Putea măcar răspunde la telefon.

— Te putem deranja o secundă?

Jill îşi duse mâinile la piept.

— Barbara, de când eşti aici? Max o luă la fugă pe lângă Barbara, lătrând fericit.

Cu privirea fixată pe coşul de hârtii, Barbara luă lesa lui Max, lăsându-l să alerge liber de la sofa la fereastră şi înapoi…

— De destul timp ca să-mi dau seama că eşti supărată. Sper că nu sunt şi eu implicată.

— De ce să crezi asta?

— Florile alea erau de la Drew, nu? Pot să-mi dau seama că v-aţi certat, spuse ea, aranjându-şi părul cu mâna, îmi pare rău, Jill, dar în ultimul timp, toate mi-au ieşit de-a-ndoaselea.

Jill era tentată să-i spună Barbarei că ele două au în comun mult mai multe decât îşi putea imagina ea. O privi cu ochii îngustaţi. Barbara avea ceva în minte şi asta nu era Drew Webster.

— Da, Drew mi le-a trimis, dar asta acum două săptămâni, iar acum, pur şi simplu, nu fac decât să lase mizerie pe aici. Oricum, el s-a întors de unde a venit, iar eu sunt aici. Arătă spre birou cu

mâna şi zise: Vezi? Totul e normal. Acum spune-mi, ce pot face pentru tine?

Barbara ezită câteva secunde înainte de a vorbi.

Mi-am adus aminte că azi e ziua în care te duci în Macomber, pentru aprovizionarea biroului cu birotică. Mă întrebam dacă pot să merg şi eu cu tine. Vezi tu, trebuie să mă duc la magazinul lui Dilby.

Jill ţâşni de pe scaun, surprinsă.

— Vrei să spui că ţi-ai încasat cecul? Să te ajut să-ţi iei lucrurile înapoi de la Dilby?

— Nu, draga mea. Mi s-a stricat maşina. Am nevoie de bani ca să-mi iau una nouă. Şi dacă serviciul meu de ceai din argint tot stă degeaba pe servantă…

Vedea stele verzi. Era cât pe ce să creadă că se întrezărise o cale de ieşire, o speranţă. Puterea propriei reacţii o speriase, lăsând-o pentru o clipă, fără grai. Aranjând sertarul biroului, o văzu pe Barbara jenată, cum îi punea lesa lui Max.

— Iartă-mă că te-am deranjat din nou. O să iau un taxi…

— Nu, te duc eu. Mă gândeam… când să mergem în Macomber.

Îşi luă poşeta, o puse pe birou, şi închise interfonul.

— Pe lângă asta, am nevoie de o pauză. Ce-ai zice dacă am mferge acum?

— Da. Oh, ştiam eu că mă pot baza pe tine. Îl duc pe Max acasă şi împachetez serviciul de ceai, zise Barbara, cu mâna pe clanţă.

Jill dădu ocol biroului şi rămase pironită cu ochii la florile aruncate în coş. Florile păreau patetice şi dezgustătoare fără frunze şi petale. Spuse încet:

— Barbara, vin să te iau în câteva minute. Am uitat ceva.

Aşteptă până plecă Barbara şi se opri lângă coş. Ignorând celelalte gunoaie, căută prin el. Când găsi cartea de vizită, o strânse la piept, de parcă găsise o parte din Drew. O privi şi râse. Degetefe îi mângâiau marginile şi scrisul, iar inima i se umplea de amintiri pline de tandreţe. Orice s-ar fi întâmplat sau s-ar întâmpla, ştia un singur lucru. Un adevăr mare şi minunat. Că nu voia să-l uite nici pe el şi nici ce fusese între ei.

— Niciun regret, Drew, şopti ea. Niciodată.

Era miezul nopţii. Deasupra oraşului Cinnamon Key, cerul se despica de tunete şi fulgere. În tăcerea înconjurătoare, lui Jill i se părea că nu este singură. Scoţându-şi mâinile din buzunarele rochiei se opri să privească în urmă. Nu era nimeni. Scuturându-şi capul, îşi reaminti că se află în Cinnamon Key şi că îşi face plimbarea de la miezul nopţii cu care se obişnuise de vreo trei săptămâni. Hotărâtă să nu se sperie, mări pasul cândincepu ploaia.

Traversă trotuarul şi o luă grăbită pe iarbă. Era sigură că dacă se plimba cineva în spatele ei, acesta nu va merge spre foişor. Se opri şi se întoarse. Era cineva acolo, rezemat de un palmier. Drace! Dorea să fie singură, să se gândească cum să-l uite pe Drew. Se lăsă pe vine, punându-şi rochia între genunchi. Poate că dacă stătea liniştită, lumina de pe stradă nu ar fi ajuns la ea, iar persoana, oricare ar fi fost, ar fi plecat.

Acolo. Dinţii îi clănţăneau, iar respiraţia i se oprise. Persoana se mişcă şi simţi panica pentru o secundă, întrebându-se dacă într-adevăr o fi vreun hoţ în Cinnamon Key. Încercă să scape de gândul ridicol, dar pulsul i se accelerase oricum, în timp ce se chinuia să vadă ceva. Dar cine o fi oare? Stând în ploaie, trase aer adânc în piept, când văzu că persoana vine spre ea.

Nu, nu se poate. Căscă ochii. Întunericul îi joacă feste. Sau i se pare? Se sprijini, neîndrăznind să respire.

— Drew? şopti ea. Tu eşti?

Pardesiul lui bej flutura în vânt. Îi bătea inima în urechi, dar nu atât de tare, încât să nu-l audă:

— Ţi-am spus că mă întorc.

Încercă să vorbească, dar nu putea. El se apropie în întuneric, până ajunse în capul scărilor din foişor. În lumina obscură, vedea cum apa îi şiroia din păr pe faţă.

Înainte să articuleze un cuvânt, Drew se repezi şi o luă în braţe. Se simţea atât de bine strângând-o şi apăsând-o cu trupul. Toată frica de a-l pierde dispăruse şi prinţ e sărutări şi sunete guturale, îl auzi spunând:

— Nu puteam să mai rezist nicio zi, fără să te văd.

— Mi-e frică să clipesc, să nu dispari, spuse ea.

— Nu plec nicăieri. Coborând pe scară, o aşteptă să se aşeze şi îngenunche lângă ea.

— Lasă-mă să te privesc. Apucând-o cu mâinile de genunchi, o mângâie până spre coapse.

— Şi lasă-mă să te ating. Dumnezeule cât mi-a lipsit atingerea ta, Jill.

Nu se putea opri din tremurat. Dorinţa de el izbucnise dintr-odată, vibrantă şi plină de emoţie, şi în tăcerea ce îi înconjura, ştia că şi el simte la fel.

— Drew, murmură ea. Nu-mi vine să cred că eşti aici.

IVlângâind-o cu degetele între coapse, o întinse pe spate şi o sărută. Un sărut somptuos şi pătrunzător.

— Acum crezi sau nu?

Trecându-şi degetele prin părul lui, până la gât, dădu din cap, râzând:

— Da. Dar de unde ştiai că sunt aici?

— Vii mereu pe aici, nu-i aşa?

Părea sigur. Sigur numai în felul în care pot fi îndrăgostiţii, iar această revelaţie o răscoli adânc. Se uită în ochii lui, ştiind că nu are nimic de pierdut sau de câştigat spunându-i adevărul.

— În fiecare noapte… de când ai plecat.

Se întinse lângă ea, acoperindu-i buzele cu gura şi cu limba.

— De ce?

— Pentru că atunci când sunt aici, mă gândesc la tine.

Îi mângâie pieptul cu degetele, coborându-le până la pantaloni. Nu voia să vorbească… dorea să-i simtă buzele presându-le pe ale ei.

El o îndepărtă uşurel.

— Despre mine cu tine, şopti el, ca scuturat de tunet.

— Da, zâse ea, desfăcându-şi picioarele, pentru a-l simţi mai aproape.

— Mai spune-mi. Spune-mi totul.

— Despre… cum ar fi dacă aş face dragoste cu tine aici?

— Aici? El se uită primprejur. Chiar aici pe scări?

Ea îşi coborî mâna mai jos, în timp ce Drew simţea că îi cade cerul în creştet. Să se culce cu Drew aici o făcea curajoasă, dar să îl dorească atât de mult o înnebunea.

— Da, aici, şopti. Fă dragoste cu mine aici. Când el negă din cap, simţi un moment de panică.

Apoi el zâmbi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat…

— Nici nu ştii cât de mult mi-am dorit să aud că îmi spui asta, zise el, scoţându-şi pardesiul şi punându-l lângă ea. Se priveau încontinuu în ochi, pe când mâinile lui îi ridicaseră rochia.

— Cât de mult te-am dorit aşa… înconjuraţi de atmosfera fierbinte din foişor, el îi sărută coapsele iar şi iar…

Găsind peticul de material dintre pricioarele ei, fu copleşit de senzaţii şi, înnebunit, voia mai mult.

— Drew, scânci ea, cu degetele în părul lui. M-am gândit la asta în fiecare noapte, şopti, observând în treacăt că se stinseseră şi luminile de pe străzi.

Întreaga ei fiinţă pulsa la atingerea lui. Timpul şi locul nu mai existau. Trăgându-l mai aproape, simţi căldura gurii lui pe piept.

Îndepărtă materialul rochiei ude. Respiraţia îi era scurtă şi plină de dorinţă. Devenise de nesuportat. Îşi desfăcu nasturii de la bluză, desfăcu bretelele sutienului şi îndepărtă cupele de şaten ce o incomodau. Îi găsi sfârcul cu gura şi începu să i-l sugă şi să i-l lingă, în timp ce degetele lui îi mângâiau, cuprindeau şi apăsau sexul umed. Jill nu mai cunoscuse o asemenea disperare erotică. Când îi dădu jos chiloţii şi îi introduse degetele în sex, nu mai avu răbdare.

— Lamăl

El scoase sunete neinteligibile, iar ea ştia după fervoarea lui, că erau din cauză că o dorea atât de mult. Înţelesese totul. Cu mâinile pe podea, îşi ridică coapsele.

Căutând în buzunar, el găsi prezervativul. Când să rupă hârtia, ea spuse:

— Lasă-mă pe mine.

Luă prezervativul cu degete tremurătoare şi i-l puse pe sex, apoi se uită la el:

— Este cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Încă nu, zise el. Ştiu ceva şi mai înnebunitor.

Ţi-aduci aminte?

Desfăcându-şi picioarele complet, îl ghidă, până când sexul lui o umplu. Îşi amintea. Duritatea şi căldura lui, mişcările repezi şi încete şi mai ales plăcerea intensă. Şi mai era ceva ce nu ştia. Aroma lui de bărbat, amestecată cu ploaia, sentimentul erotic, şi picioarele încolăcite pe după pantalonii lui. Şi, trecută de marginile

conştientului, un sentiment delicios de a fi descoperită.

El vorbea din nou fără şir, şi dacă nu ar fi fost atât de aproape de extaz, ştia că ar fi râs. Dar acum nu putea, pentru că puterea ce îi unea, îi conducea cu frenezie spre un loc unde toate emoţiile se întâlnesc cu forţa flăcărilor de foc. Când totul se terminase, el îi dădu drumul tăcut, iar ea rămase răsuflând greu.

El se mişcă primul, căutând o batistă. După un moment, se ridică în picioare, privind-o:

— Aşa salutări mai zic şi eu. Ea îşi încheia nasturii, Neîndrăznind să-l privească.

— Jill?

Pentru că ea nu spunea nimic, îi ridică bărbia.

— De ce eşti aşa de tăcută? Te doare ceva?

— Nu. Este atât de… Am fost nebuni. Nu sunt obişnuită să…

— Să-ţi asumi riscul de a cere ceea ce-ţi doreşti? Să explodezi în braţele unui bărbat? Să mă faci atât de fericit? întrebă el îmbrăţişând-o.

— Ceva în genul ăsta, zise ea, cu bărbia în piept şi chicotind. După cum tresălta şi pieptul lui, ştia că şi el râde. Răsuflă adânc, cuibărindu-se şi mai confortabil în braţele lui. Era acolo. De ce să se teamă?

— Cât timp rămâi de data asta? întrebă ea. Regretă imediat. Nu voia să ştie sau să se gândească la plecare, dar nu se putu abţine să-l privească întrebător. Ploaia se oprise, iar luna, ieşită dintre nori, strălucea pe cer, luminând expresia serioasă a chipului lui. Poate că nu voia să ştie, dar trebuia să ştie.

— Cât timp avem?

O privi cercetător, ca şicum ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea. Intimitatea lor fusese evaporată de o situaţie forţată şi jenantă. Trăgându-şi rochia peste picioare, ea încercă să-şi

corecteze tonul într-unul mai impasibil:

— Te rog, uită întrebarea.

— De ce? Nu te interesează răspunsul? Cum el nu răspunse imediat, ea simţi o durere pătrunzătoare în interior.

— Te-am sunat de patru ori, izbucni ea. Şi nu erai niciodată acasă.

— Am fost ocupat. Am avut o groază de întruniri. Dar m-am întors şi asta este cel mai important.

— Atât de ocupat, încât nu puteai da un telefon? Se uită la locul de pe podea unde tocmai făcuseră dragoste. Dumnezeule ce făcuse?

— Crezi că mă poţi introduce în orarul tău aglomerat şi în timp ce vii pe aici, să-ţi vezi unchiul, să mă vezi şi pe mine, iar apoi să te întorci la viaţa ta din New Jersey? încercă să se ridice, dar el o luă de umeri, aşezând-o cu forţa pe genunchi.

— Jill, te rog. Dacă crezi că gândesc aşa, te înşeli. O mai scutură o dată, destul de tare ca să nu se mai zbată. Când se potoli, slăbi strânsoarea, dar nu desfăcu braţele.

— Ascultă-mă.

Nu voia să-l asculte, dar nu avea nicio şansă. Uitându-se fix la bărbia lui, se lupta să fie calmă. Dar curiozitatea o birui până la urmă şi se uită în ochii lui. Atunci el vorbi:

— Ţii minte dimineaţa când am plecat? Te-am găsit în bucătărie, încercând să dai un telefon. Când te-am întrebat ce. Se întâmplă, mi-ai spus: „De ce insişti să te implici, când ştii că ai viaţa ta în New Jersey”?

— Nu-mi aduc aminte, minţi ea.

El zâmbi, apoi continuă intrigat, dar calm. – Nu contează. Eu mi-aduc aminte. Şi am înţeles mesajul tău, Jill.

Ea ridică sprâncenele.

— Ce mesaj?

— Chiar după noaptea aceea incredibilă pe care am petrecut-o împreună, încă nu erai sigură dacă să ai încredere în mine. Sau să te bazezi pe mine. Coborî cu mâinile pe braţe. Ai renunţat de mult să depinzi de cineva. E adevărat? Nu încerca să negi.

Ea aprobă din cap, amintindu-şi de timpurile grele, când se descurcase singură. Când avea nevoie într-adevăr, nu o ajutase nimeni. Nici măcar rudele îndepărtate, care se mulţumiseră să rămână aşa, când plecase tatăl ei, nici acei bancheri snobi, care nu ascultau decât de calculator, când fratele ei avea nevoie de bani, nici măcar proprietarii aceia nepăsători şi-nedrepţi, care voiau să-i dea afară, când mama ei se îmbolnăvise. Şi, în sfârşit, acei câţiva bărbaţi, care în final, nu erau decât nişte copii. Îi dăduseră lacrimile. La naiba! N-a mai plâns de atâta timp.

— Te-ai obişnuit ca în viaţă să nu depinzi decât de tine şi de nimeni altcineva.

— Ai dreptate, zise ea, sfidătoare. N-am avut încotro.

— Jill, şopti el, acum este cineva de care să poţi depinde. Eu sunt acela.

Ea clătină din cap, încercând să nu lase speranţa să-şi facă loc în inima ei.

— Nu pot face asta, Drew. Nu pot trăi cu tine doar 2 – 3 ore furate pe an.

— Nici eu nu pot…

— Eu… eu… Ce-ai spus? întrebă ea.

— De trei săptămâni mă pregătesc să mă mut aici, unde să încep alte afaceri. Jill, am cumpărat grădina Orrange Blossom.

Inima îi tresări de durere şi de plăcere, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. Tensiunea i se eliberă deodată din trup şi începu să râdă.

— E-adevărat? îi dădu o palmă în joacă peste umăr. Dar de ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai sunat?

— Pentru că m-am jurat că atunci când voi vorbi cu tine data viitoare, totul va fi aranjat sau măcar în curs de aranjare, zise el, împungând-o cu degetul. Voiam să fii convinsă, fără nicio îndoială, că ţin la tine. De aceea sunt aici. Ca să te poţi baza pe mine.

Ultimele lui cuvinte îi trezeau spiritul de consefvare. Să depindă de el? Niciodată nu se bazase pe nimeni în viaţa ei. Chiar dacă asta o spunea Drew, ideea o făcea să tremure. Şi dacă depindea de el? Şi dacă se întâmplă ceva şi el nu era acolo? Nu-şi mai putea controla gândurile. Ce se întâmplă cu ea? Nu asta era răscrucea pe care şi-o dorise? Când fiecare semn din inima şi sufletul ei spuneau da, de ce nu putea să fie încrezătoare şi să accepte?

Luând-o de umeri, Drew o readuse lângă inima sa.

— Iubito, tremuri, zise el, luând-o de mână. Întinse gâtul să o vadă mai bine şi zise pe jumătate filosofic:

— Nu am de gând să te zoresc cu nimic. Ştiu că e un şoc şi că trebuie să te obişnuieşti cu ideea că vorbesc serios. Şi, ascultă, dacă este ceva ce nu-mi poţi spune acum, ei bine, /oi aştepta până crezi tu că e momentul. Vezi, deja am încredere în tine. Se strâmbă comic. Şi-apoi, cât de rău poate fi?

— Drew, spuse ea, clătinând din cap, nu e nimic rău, e doar ceva complicat. Mi-am dat cuvântul cuiva.

— Înţeleg. De aceea ţin eu atât de mult la tine. Ai mai multă integritate în degetul mic, decât au unii oameni în tot trupul. N-am mai cunoscut nicio femeie cu asemenea simţ al loialităţii. Dacă tu spui că nu e nimic rău, înseamnă că într-adevăr nu este, zise el, între două pupicuri. Abia aştept să te observ şi să te protejez.

— Nimeni nu a făcut asta pentru mine, de când mă ştiu. Simţi

cum mâinile lui, ferme şi sigure, le strâng pe ale ei.

— Mai gândeşte-te şi în curând îţi. Vei da seama că nu spun decât adevărul. El adună lucrurile şi coborâră împreună scările, în noaptea plină de stele.

— Drew? Unchiul tău e plecat la pescuit şi. Nu vine până mâine.

— Ştiu.

Figura eideveni veselă; nu mai făcu efortul să-şi ascundă zâmbetul.

— Poate că ai vrea să-mi arăţi cum se închide pe dinăuntru uşa apartamentului meu.

Se opri în loc.

— Asta e o invitaţie să facem dragoste toată noaptea.

— Da…

— Bine, pentru Că oricum asta aveam de gând să fac, spuse Drew, sărutând-o zgomotos.

Îl alergă pe iarbă, până ajunseră pe trotuar.

Aerul era proaspăt, greierii cântau, iar becurile de pe stradă se aprinseseră din nou, luminându-le drumul.

— Dacă vom mai fi până mâine dimineaţă, te invit la micul dejun.

— Mâine e ziua mea liberă.

— Ştiu.

— Ţi-ai adus aminte şi asta.

Înconjurându-i mijlocul cu braţele, zise încetişor:

— Mi-amintesc totul despre tine.

Pentru o secundă, pământul se oprise în loc şi tot ce îi promisese el părea realitate.

El dădu din cap.

— Doar micul dejun, nu ajunge. Vreau să fiu cu tine toată

ziua. Şi apropo, să porţi fusta aia, adăugă el, pretinzând că cererea nu este de natură intimă.

— Mai ai şi alte preferinţe de modă? întrebă ea.

— O să te anunţ.

— Te rog s-o faci.

Îşi drese glasul.

— Vom închiria o barcă, de lângă Breeze Palms, şi vom merge pe râu.

— Breeze Palms? Abia aştept să văd locul. Ştii, este al companiei Merriweather Development.

— Ştiu, zise el gânditor, zâmbind misterios.

Trezindu-se dimineaţa cu ea cuibărită în braţele sale, Drew era cât pe ce să anuleze planurile de excursie la Breeze Palms. Ar fi putut să-şi petreacă toată ziua în pat, dar nu-şi petrecu decât jumătate de dimineaţă.

— Oprim la un magazin să ne pregătească şi nouă un coş de picnic, zise el, uitându-se prin interiorul maşinii închiriate, în timp ce rulau pe şosea. Ea se uita în oglinda retrovizoare, dându-şi cu ruj pe buze. Avea gura întredeschisă şi ceea ce făcea era atât de feminin, încât simţi că îl apucă iar. Se aşeză mai bine pe scaun. Trebuia să existe un subiect de conversaţie, care să nu îl facă s-o dorească din nou. Îşi drese glasul, fixându-şi ochii la drum. Şi va trebui să-l găsească repede, sau vor deraia cu maşina.

— Ce veşti mai ai de la fratele tău?

— M-a sunat săptămâna trecută. Punând capacul la ruj, Jill îi dădu drumul în poşetă, şi se întoarse spre el. Ridică din sprâncene. Mi-a adus aminte că şi-a terminat cursurile.

— Colegiul medical este destul de scump. Cum te descurci?

— Nu ştiu, dar întotdeauna fac rost la timp de bani…

— Uite, dacă ai nevoie de bani…

— Ce? Oh, nu. Asta nu înseamnă că am nevoie.

— Afacerile îmi merg nemaipomenit. Am mai mult decât îmi trebuie.

Refuză, agitându-şi mâinile.

— Nu, absolut. Apreciez oferta, dar acum câştig destul de bine.

L-ar fi satisfăcut orgoliul masculin, dacă ar fi acceptat oferta.

Cunoscând-o mai bine, îşi dădu seama că vrea să rămână independentă din punctul ăsta de vedere. Că era prea mândră sau prea încăpăţânată, motivul nu Conta. Următoarea pistă de acţiune era iubirea. Înţelesese asta acum. În colţul ochilor lui apărură lacrimi. Niciodată nu crezuse că va găsi o femeie ca Jill, şi acum o avea, bogată sau săracă, nu o va lăsa să plece. Trecură câteva minute până vorbi:

— Dacă te răzgândeşti, să-mi spui.

Pentru un moment, privi în gol.

— Ce? Oh, n-o să mă răzgândesc, zise ea, refuzând. Oferta cu o fluturare de mână. Apropo, ştiu o scurtătură către Breezze Palms. Dacă o iei pe drumul spre Macomber, întorci pe drumul de ţară la capătul căruia este casa de amanet Dilbys. Şi în cinci minute ajungem la drumul dinspre râu.

— Casa de amanet Dilbys? N-am mai fost într-o casă de amanet de când eram la colegiu.

— Adevărat? Ei, păi să-ţi spun atunci că la Dilby ai ce vedea. Au multă… marfă acolo… Vocea îi tremura. Adică, este situat în aşa fel, încât mi-a sărit în ochi, când am trecut cu maşina pe acolo. Tăcu brusc şi se sprijini cu umărul de geam, plimbându-şi degetul pe bărbie.

Deci încerca să-i ascundă faptul că fusese la un cămătar. Imaginaţia i-o luă razna, închipuindu-şi că Jill şi situaţia ei

financiară sunt implicate în tot felul de situaţii neplăcute. Poate că avea probleme mai mari decât îşi închipuise el. Îi aruncă o privire cu coada ochiului, dar ea privea înainte. Se simţi frustrat. Cea mai grea parte era aşteptarea. Trebuia să aştepte, cu mâinile în sân, până când ea avea de gând să-i spună ce se întâmplă. Se gândi că nu ar strica să o înghiontească puţin.

— Arăţi de parcă ai avea povara lumii întregi pe umeri. Vrei să vorbim despre asta?

— Nu vreau să te deranjez. Pe lângă asta, cred că ai atât de multe pe cap, de când vrei să-ncepi o nouă afacere şi să te muţi aici.

— Ştii cum se spune. Când vorbeşti despre necazuri, să le împărţi, şi când vorbeşti despre bucurii, să le multiplici? îi luă mâna de pe scaun şi i-o sărută.

— Sunt aici acum şi cât voi fi iubitul tău, îţi voi fi şi prieten. Să nu uiţi. Putu vedea cu coada ochiului că se gândea la ce-i spusese. Continuă exagerat de serios. Hei, doar nu ţi-am stricat nunta din foişor când m-ai lăsat să te ajut, nu?

Îi prinse privirea, făcând-o să râdă.

— Nu, nu mi-ai stricat-o. O.K., îţi voi spune la ce mă gândesc. De când mi-ai spus de Breeze Palms, mă gândesc la domnul Merriweather, şeful meu. În curând se va crea un post nou acolo. Mă gândeam să discut despre asta cu domnul Merriweather, dacă trece cumva prin Cinnamon Key. Tăcu, cu ochii la genunchi, până dădură colţul după casa de amanet Dilby.

Conduse tăcut pentru câteva minute, lăsându-i timp să-şi clarifice gândurile şi să-i vorbească. Figura ei era atât de preocupată, încât începu să se îngrijoreze…

— Eşti într-adevăr afectată de asta, nu?

— Nu pot să-mi imaginez plecarea din Cinnamon Key.

Comunitatea aceea a fost casa mea pentru mai mult de trei ani. Ridică nedecisă din umeri.

— Nu pot ignora banii. Nu ştiu ce să fac.

— Nu este niciodată uşor să pleci, dar nu poţi face un pas înainte, fără să laşi în urmă o parte din trecut. Jill, nu poţi rămâne pentru totdeauna în Cinnamon Key.

— Nu ştiu de ce mi se taie răsuflarea, când te aud vorbind aşa, dar aşa este.

— De asta sunt eu aici, ca să te las fără răsuflare, zise el, parcând maşina. Zâmbea din nou.

— Vorbeşte cu domnul Merriweather, Jill. Nu se poate întâmpla nimic.

Douăzeci de minute mai târziu, Drew, manevra barca roşie-albstră, închiriată de la Lazy Days Boat, printr-o perdea de sălcii încurcate una într-alta.

— Putem să facem picnicul aici, zise el, arătând cu bărbia spre mal.

— E ca şi cum ai picta un tablou fără ramă.

— Ba e şi mai şi, zise el, lăsând vâslele în barcă. Este intim.

Extrem de intim. Cortina de sălcii plângătoare şi câteva tufişuri îi apărau de traficul de bărci. De câteva ori, în timpul prânzului, auziră fragmente de conversaţie din celelalte bărci ce treceau pe lângă ei. Jill se surprinse privind la peisajul romantic şi apoi la Drew…

Era întins pe pătură, în spatele ei, supraveghindu-i fiecare mişcare. Chiar dacă nu petrecuseră mult timp împreună, ştia sigur la ce se gândea. Afirmaţia lui i-o confirmă.

— Am putea face dragoste aici şi nimeni nu ar şti.

Îşi coborî bărbia, privindu-l sceptică…

— Totuşi cred că doi oameni goi puşcă şi zgomotoşi ar atrage

atenţia.

— Iar eu cred că am un spirit extrem de aventuros, zise el, clătinând din cap, cu plăcută dezaprobare.

— Am spirit aventuros, insistă ea, întinzându-se lângă el să-l sărute… Nu sunt doar nebună, zise ea, ţuguindu-şi buzele, dezamăgită.

— Ce mi-ai făcut tu mie, Drew Webster!

Zâmbetul lui era o invitaţie către ceva de vis. Se strâmbă.

— Nu. Nu te mai uita aşa. Trebuie să discutăm despre altceva… Se uită din nou în jur. Nu am fost niciodată în Franţa, dar pariez că aşa trebuie să fie pe acolo.

— Franţa? Ne putem preface că suntem în Franţa. Putem ciripi în franţuzeşte.

Ochii ei străluceau.

— Drew, îl avertiză, văzându-l că se ridică şi vine spre ea.

Îi şopti la ureche:

— Ţi-am spus vreodată cât de mult îmi place când porţi fustă?

— Se pare că de ieri-seară este favorita ta.

— Da, mai ales asta lungă, cu metri şi metri de material, şopti el, ridicându-i-o până peste genunchi.

— Doamne, un bărbat se poate pierde o întreagă după-amiază în fusta asta.

— Da? Adică, nu putem… protestă ea, când o luă în braţe.

— Nu vorbesc franceza.

— Asta este prima lecţie, şopti el, sărutând-o.

9\ouă

Uşa din faţă a casei unchiului său, era închisă. Intră înăuntru şi fluieră:

— E cineva acasă? întrebă el, observând uneltele de pescuit, radioul portabil puse în apropiere, pe podea.

— Drew? Credeam că ai venit aseară târziu, spuse unchiul său, ieşind din bucătărie.

Avea un peşte într-o mână şi un cuţit ascuţit în alta.

Itisii

— Am venit.

— Nu ai avut cheia de la intrare?

Drew ridică mâna, scuturând cheile.

— Ba le am aici. M-am hotărât să petrec noaptea acasă, la Jill…

— Unchiul îl privi de sus în jos, apoi holbă ochii. Comunicară în tăcere câteva secunde. Figura bătrânului se luminase dintr-odată.

— Pari fericit.

— Sunt fericit, zise Drew, clătinând din cap de bucurie. Am de gând s-o rog să se căsătorească cu mine.

— Remarcabil. Felicitări, zise Ralph, gesticulând cu cuţitul în mână, pe când se îndrepta spre bucătărie. Vino încoace cât termin eu astea, şi o să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat.

Drew îl urmă în bucătărie, luă două beri din frigider, aşezându-se pe bufet, lângă unchiul său.

— Am semnat actele pentru grădina Orrange Blossom, explică el, desfăcând cu zgomot cutia de bere.

Îi întinse şi unchiului o cutie, continuând:

— Jill nu ştie, dar am şi negociat cu compania Merriweather Development contractul pentru arhitecta peisagistică din Breeze Palms. Tipii de la Orrange Blossom mi-au spus că cei de la

Merriweather Development nu erau mulţumiţi de oferta iniţială, pentru că nu aveau materiale rezistente la apă.

Ralph îşi şterse mâinile pe hârtia de bucătărie şi-şi luă berea, toastând.

— Pentru viitor.

— Pentru viitor, zise Drew, înainte de a lua prima înghiţitură. Ciudat, cum au început toate de la nişte probleme de furt.

Se întoarse spre unchiul său, care îl privea cu coada ochiului. Siguranţa lui Drew începuse să se clatine.

— Nu este adevărat, nu-i aşa?

Cum unchiul nu spuse nimic, Drew puse cana pe bufet.

— Hai, spune-mi. Ce se întâmplă?

— Acum câteva dimineţi, am luat micul dejun la Barbara. În locul serviciului de ceai din argint, avea o vază cu câteva ferigi.

— Ai întrebat-o ce a făcut cu argintăria?

— Spunea că i-a trimis-o lui Mary Kozlowski.

Drew simţi cum muşchii cefei i se relaxară.

— Aşa. Aproape că m-ai dus.

Bătrânul continuă, privindu-l fix:

— Mary Kozlowski este într-o croazieră pentru două săptămâni şi nu se va întoarcepână joia viitoare. Am văzut argintăria la Barbara şi după ce Mary plecase, deci am ştiut că nu i-a împrumutat-o ei. Pentru un moment, niciunul din ei, nu spuse nimic. Apoi, Drew vorbi cu un ton ezitant, alegându-şi cuvintele cu atenţie.

— Se poate ca Barbara să sufere de pierdere de memorie?

Luând geanta, Ralph mai scoase un peşte mare şi răspunse sigur de el:

— Nu. Acum este cu ve grup la o discuţie despre cărţi, la casa lui Hemingway, din Key West. Iar dacă următoarea întrebare sună cam: „Dacă este sărită de pe fix”, răspunsul este din nou, nu.

Drew se ridică în picioare, scărpinându-se la ceafă şi plimbându-se încolo şi-ncoace prin bucătărie.

— O fi posibil să-şi vândă lucrurile, pentru că are nevoie de

bani?

— Nu se poate, Drew. Doctorul Brody a fost un fizician de succes. Pe lângă toate astea, Barbara nu a dat niciun semn că nu s-ar descurca ca văduvă.

Ralph trânti peştele pe ziar.

— Doare atunci când ţii la cineva, iar acesta nu are destulă încredere în tine, ca să ţi se destăinuie.

Gândindu-se la Jill, Drew îl bătu prieteneşte pe umăr, pe unchiul său.

— Înţeleg, zise, dar, de obicei, lucrurile astea se rezolvă de la sine.

— Mulţumesc pentru sfat, domnule Vocea Experienţei, zise Ralph, fără niciun pic de entuziasm.

Drew oftă.

— Dă-mi voie să te asigur, unchiule, că titlul ăsta mi se potriveşte de minune:

Jill puse la loc, într-un sertar din bucătărie, carnetul de cheltuieli, iar într-un dulap racheta şi geanta cu mingiile de tenis. De obicei, după o asemenea şedinţă, i se strângea stomacul, dar acum nu avea decât senzaţia de uşurare. După ce-şi făcu toate calculele, se declară satisfăcută în final, pentru că putea plăti cursurile lui Peter. Zâmbi de parcă i se atrătase o viziune. Ea şi cu Drew legaţi unul de altul cu panglici puternice şi frumoase, ce fluturau în vânt. Lucrurile încercau să se rezolve. Drew avea dreptate când spunea că pentru a face un pas înainte, trebuie să laşi o parte din trecut în urmă. Mergea înainte şi scăpa de tot felul de subterfugii financiare. Cât de binecuvântată era pentru că Drew avea încredere în ea şi o respecta destul cât să mai aibă puţină răbdare. Lăsându-se furată de posibilităţile oferite de viitor, luă geanta la subraţ, se rezemă de perete şi ridică receptorul

telefonului.

— Alo?

— Alo, Jill? Sunt Barbara Brody. Te sun din Key West.

Jill deveni brusc atentă. Ceva nu era în regulă. Ştiu din momentul când auzi vocea Barbarei.

— Eşti în regulă? întrebă, gândindu-se la tot ce putea fi mai rău.

— Da, dar autobuzul a, rămas în pană şi nu mai circulă niciunul, aşa că trebuie să rămân la noapte în Key West.

— Ei, nu este un loc chiar aşa de rău, zise ea, rezemându-se de perete cu restul de puteri care îi mai rămăseseră. Mai trecură câteva secunde, fără ca Barbara să mai scoată un cuvânt. Mai vrei să-mi spui ceva?

— Mă tem că da, Jill. Nu mai am timpul necesar ca să-mi rezolv o mică problemă de afaceri.

— Problemă de afaceri? zise Jill, cu mâna la frunte.

— M-a sunat Hector.

Jill închise ochii.

— Hector cămătarul?

— Da. Mi-a spus să plătesc datoriile doctorului Brody până mâine seară. Vezi tu Hector pleacă într-o excursie şi... oricum aveam de gând să duc la Dilby mâine dimineaţă un colier de diamante. Jill am nevoie de ajutorul tău. Vocea Barbarei era grăbită şi disperată. Jur că este pentru ultima oară. Nu mă poţi ajuta decât tu.

Jill îşi trecu degetele prin păr. „Ultima oară. Definitiv”. Situaţia era inevitabilă aşa că îşi căuţă un ton normal în definitiv ce mai era o ultimă favoare.

— O.K. Barbara. Spune-mi exact ce trebuie să fac.

— Deci Jill este în vizită la o prietenă din Foii Myers diseară zise Ralph terminând de curăţat peştii.

— Merge bine. Aşa că vom mânca peşte prăjit şi voi mai sta câteva ore cu tine. Sper să-ţi mai rămână loc în stomac pentru cina de mâine la Barbara zise Drew râzând cu unchiul său în timp ce se juca cu binoclul.

— Ăsta l-am cumpărat amândoi din Elveţia nu-i aşa?

— Ăla este şi e la fel de bun de parcă ar fi nou zise Ralph îndreptându-se către spatele casei cu uneltele de pescuit în mână.

— Eu o s-o sun pe Barbara să văd dacă s-a întors. De ce nu te duci tu să-ncerci squlele astea la dig?

Drew merse spre poartă. Îndreptând binoclul înspre Cinnamon Circle reglă claritatea imaginii. Ce văzu îl încântă mai întâi apoi nu-i veni să creadă.

În lumina serii o văzu pe Jill uitându-se peste umăr iar apoi urcând treptele din faţa casei Barbarei Brody. „Nu-mi vine să cred” murmură pentru sine. Trebuia să fie în Fort Myers să joace tenis cu o prietenă. Reglând mai bine binoclul văzu că nu este îmbrăcată pentru tenis. Apoi o văzu deschizând uşa Barbarei şi intrând înăuntru. Explicaţii multiple îi veneau în minte dar nu îl satisfăcea niciuna. Apoi o idee de necrezut îi veni în cap. Râse tare şi încercă să scape de urâta idee. Nu-i venea să creadă.

— Unchiule ies pentru câteva minute zise el lăsând binoclul în casă înainte de a închide uşa.

Păşi în stradă şi o luă către casa doamnei

Brody fără a aştepta răspunsul unchiului. O mie de emoţii îi răscoleau sufletul dar până să ajungă la casa Brody curiozitatea câştigă. Jill nu aprinsese luminile; oare. Ce făcea în întuneric? Aşteptă pe jumătate ascuns după o tufă de hibişi aproape de capătul drumului.

Jill ieşi în mai puţin de un minut nederanjându-se să se uite peste umăr în timp ce încuia uşa. Privind un obiect pe care îl avea în mână îl strecură în poşetă şi plecă cu pas grăbit. Inima lui Drew bătea nebuneşte. Nu dorea să creadă ce vedea dar nu se putea abţine.

— Bună Jill…

— Drew?

Duse mâinile la gură şi la stomac instantaneu. Trecură câteva secunde până când să reuşească un zâmbet chinuit.

— Dumnezeule ce m-ai speriat.

— Chiar aşa? întrebă el încetişor.

— Chiar aşa zise ea trecându-şi degetele prin păr în felul în care făcea când era nervoasă.

— Să nu-mi spui că ai ieşit afară să prinzi un hoţ zise ea încercând să râdă din inimă dar nereuşind.

Făcu un pas către ea.

— Oare am prins unul?

Nu ştia dacă să fie supărată sau speriată. Mai rău nu ştia ce are el în Cap. Lămpile de pe stradă îi umbreau chipul iar vocea îi era neutră. Oare unde era privirea lui înţelegătoare şi vocea răbdătoare când avea nevoie de ele? Oare nu-şi dădea seama că era terorizatăde panică?

Studiind-o îşi muşcă interiorul obrazului. Nările i se umflară o secundă înainte de a vorbi.

— Cred că este timpul să-mi dai explicaţia pe care mi-ai promis-o.

Ea făcu ochii mari simţind tonul lui insistent. Nu-i făcuse nicio plăcere să umble în vârful picioarelor în întuneric prin casa Barbarei. Şi de asemenea nu-i plăcea să fie tratată ca un criminal de către omul pe care îl iubea. Îşi muşca obrazul încercând să se

controleze fixându-şi privirea pe unul din degetele lui. Prin felul în care el strângea din pumni ştia că încerca din greu să se stăpânească. La dracu'! Amândoi simţeau acelaşi lucru. Vorbi adcentuând fiecare cuvânt:

— Ai spus că ai încredere îm mine să-ţi spun totul când voi fi gata. Ştiu că pare altceva decât este. Probabil că eşti. Curios…

O întrerupse.

— Curios?

— Drew complici lucrurile când nu e cazul.

Ţi-am spus că am grijă de…

De data asta fu întreruptă de o maşină ce dădea colţul către strada unde se aflau ei. „Nu-mi vine să cred ce se întâmplă" îşi spuse Jill în gând.

Harold gardianul zonei sări din maşină.

— Nu mişcă nimeni zbieră el.

— Harold?

— Ochii lui Jill se îngustară din cauza farurilor orbitoare.

— Harold ce faci aici?

— Domnişoară Stuart sunteţi în regulă? Bărbatul ăsta vă face vreun rău?

— Ceea? Oh în numele cerului! Nu. Este nepotul lui Ralph Webster Drew…

Gardianul veni către locul unde stăteau ea şi cu Drew. Se uită cercetător la Drew apoi făcu. Un pas înapoi şi îşi scoase cascheta.

— Este totul în regulă? Nu se întâmplă nimic suspect pe aici?

— Bineînţeles că nu Harold. Ce te-a făcut să vii aici?

— A sunat cineva la secţia de poliţie şi a spus că la casa doamnei Brody are loc un furt.

Jill îşi strânse buzele aruncând o privire letargică către Drew.

— Cine te-a sunat Harold?

— Eu l-am sunat zise Ralph venind către ei. Ce se întâmplă? S-a întors Barbara?

— Nu nu s-a întors zise Jill. M-a sunat şi mi-a spus că grupul ei nu vine până mâine. Autobuzul a rămas în pană.

Ralph dădu din cap apoi se opri plimbându-se cu privirea de la Drew la Jill şi înapoi.

— Deci ce se întâmplă?

Trei perechi de ochi masculini se întoarseră către ea.

— Uh e simplu. Barbara credea… că a uitat… gazele deschise. M-a rugat să trec pe aici şi să verific. Nu era cea mai originală scuză ştia dar era măcar una acceptabilă. Se uită la cei trei bărbaţi aşteptându-le reacţiile.

Harold vorbi primul.

— Se mai întâmplă.

— Bună seara Ralph. Jill. Totul e în regulă? întrebă o voce de vizavi de locul unde erau ei.

— Totul e în regulă răspunse Jill.

Ba nu era nimic în regulă. Mai mulţi oameni treceau către locuinţele lor pe lângă curtea din faţă a Barbarei Brody şi toţi puneau întrebări cărora Jill nu le mai putea face faţă.

— Ce se întâmplă?

— Barbara e bine? N-am mai văzutâo de câteva

Pare să fie dragoste zile.

— Iarăşi s-a pierdut Max? Credeam că este mai bine păzit.

Preferând să vorbească mai întâi cu locuitorii Jill nu observă a doua maşină ce lua curba către ei.

— Vă rog calmaţi-vă Barbara e bine. Nu este niciun accident doar o neînţelegere creată de câţiva oameni ce nu doreau decât binele. Din rea

flex privirea ei aştepta aprobarea lui Drew. În timpul ăsta

soseau şi alţi oameni. „Spune-le că e adevărat Drew. Acoperă-mă”. Strângându-şi buzele îşi dădu seama că este acuzatul principal. Când îl privi pe unchiul lui Drew se simţi de parcă cineva i-ar fi tras un pumn în stomac. Nu nu putea fi adevărat ce se întâmplă. Dar era. Îl simţea pe Drew îndepărtându-se. „Spuneai că ai încredere în mine” îi venea să ţipe.

„Spuneai că vei fi lângă mine când voi avea nevoie de tine”.

Mâinile îi tremurau când văzu că Drew vorbeşte între patru ochi cu unchiul său. Continua să îl fixeze din ochi pe Drew într-o încercare disperată de a-i comunica să fie răbdător. Răspunsul lui fu o privire de gheaţă care cerea lămuriri.

— Domnişoară Stuart ce se întâmplă aici?

Întrebă o voce insistentă din spatele mulţimii.

Vocea se apropie.

— Domnişoară Stuart mă auziţi?

Vocea îi era vag familiară dar pentru moment nu o interesa persoana. În schimb Harold o făcu în locul ei…

Acesta îşi puse cascheta pe cap şi salută.

— Domnule Merriweather. Bună seara.

Câţiva oameni îi făcură loc iar domnul Merriweather păşi către centrul micului grup şi întrebă:

— Îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă?

Drew era departe de a fi satisfăcut de felul în care ea îl tratase dar un lucru rămânea constant. O iubea pe Jill. Încercă să nu se lase înduioşat dar nu rezistă privirii ei vulnerabile. Trebuia să aibă încredere în ea şi să lase la o parte orice suspiciune.

— Domnule Merriweather zise el întinzând mâna. Sunt Drew Webster de la Serviciile de arhitectură peisagistică. Am luat legătura cu dumneavoastră la biroul din Nashville în ceea ce priveşte locul din Breeze Palms.

Observă în treacăt cum Jill rămase cu gura deschisă la auzul veştii. Domnul Merriweather dădu mâna cu el.

— Oh da.

Făcu un pas înainte în timp ce mulţimea începuse să se împrăştie.

— Webster.

— Poate că domnişoara Stuart îmi va primi scuzele pentru această mică petrecere al cărui iniţiator am fost. Drew se întoarse către Jill. N-ar fi fost surprins dacă în privirea ei ar fi regăsit panică sau chiar amuzament dar se înşela în ambele supoziţii. Ce văzu într-adevăr în ochii ei era indiferenţă. Nu putea fi adevărat. Ea îşi pierduse controlul iar lumea din jur o lăsase uimită şi fără grai.

— Proprietarul acestei case este plecat din oraş. Acesta a sunat-o pe domnişoara Stuart şi a rugat-o să vadă dacă nu cumva a lăsat gazele deschise. Am văzut-o în întuneric din casa unchiului meu şi mi s-a părut că este un hoţ. A fost greşeala mea. Şi de asemenea a mulţimii pentru că niciodată nu am văzut un sistem de securitate mai bun decât în Cinnamon Key. Domnişoara Stuart are un fel deosebit de a ţine la locuitori şi de a se implica în problemele comunităţii. Domnule Merriweather aveţi un angajat nemaipomenit.

Buza de sus a lui Jill tremura într-un început de surâs. El privi într-o parte. A-i salva fundul era o treabă dar a pretinde că între ei n-ar fi o problemă serioasă era alta.

— Starea comunităţii este cel mai important lucru pentru ea.

Domnul Merriweather era lămurit de explicaţia lui Drew iar Ralph şi vecinii începură să se întoarcă la casele lor.

— Ei domnişoară Stuart erau deschise?

— Deschise domnule Merriweather?

— Gazele din casa doamnei.

— Nu domnule. Doamna Broy s-a înşelat se scuză politicoasă. Scuzaţi-mă că par înmărmurită dar dumneavoastră ne vizitaţi de obicei în timpul orelor de program.

— V-am trimis un mesaj prin fax azi de dimineaţă. S-o fi stricat?

Simţea iarăşi tensiune în trup. Chiar când credea că totul se terminase apăruse altă problemă.

— Nu domnule. Astăzi a fost ziua mea liberă îmi pare rău de obicei verific dacă mi s-a transmis vreun mesaj la birou.

Privi spre Drew.

— Azi nu am trecut pe acolo.

Domnul Merriweather se uită când la Jill când la Drew.

— Nu e nicio problemă. Munca dumitale constă în vânzări şi în ceea ce priveşte nivelul ridicat al satisfacţiei locuitorilor aceste tranzacţii au fost destul de multe şi de reuşite. Îţi meriţi zilele libere.

Zâmbi atotştiutor.

— Sunt sigur că domnul Webster este de acord cu mine.

— Da sunt.

— Mâine trec pe la dumneata domnişoară Stuart ca să văd nişte dosare. În cazul că fax-ul nu funcţionează vă spun de pe acum că am nevoie de tot ce este în legătură cu posesiunile de terenuri ale companiei. Factori de apă contracte de întreţinere treburi de genul ăsta.

— Le voiavea gata.

Drew întinse mâna.

— Abia aştept întâlnirea noastră de poimâine.

— Şi eu la fel zise domnul Merriweather strângând mârra lui Drew. La ora trei în clădirea principală din Breeze Palms.

Jill încă se mai uita la Drew în timp ce domnul Merriweather

se îndrepta către maşină. Niciodată nu s-a simţit mai tentată să-i explice despre promisiunea făcută Barbarei deşi înăuntrul ei ştia că nu se poate. De-a lungul anilor îşi formase un cod moral bazat pe integritate. De-a lungul vieţii i s-a întâmplat de multe ori să treacă prin diferite crize datorită acestui cod. Chiar acum când era disperată ştia că dacă îşi abandonează cel mai înalt principiu caracterul ei nu va mai fi acelaşi indiferent de ce ar fi crezut Drew. Trebuia să creadă că ţinea destul de mult la ea încât să înţeleagă că acest oribil episod îi făcea mai puternici. Trebuia să creadă asta. Îşi împreună palmele şi-i şopti încetişor:

— Îţi mulţumesc.

Privind-o neputincios Drew se lovi cu pumnii în coapse întorcându-şi privirea în altă parte. Ea se uita în continuare la el. Măcar dacă i s-ar îndulci linia rigidă a umerilor şi ar fi venit să o ja în braţe. Oftă adânc şi murmură o rugăciune. Silueta îi rămânea nemişcată iar tensiunea de oţel dintre ei continua mai grea decât o izbucnire nervoasă. Nu-şi aducea aminte să se fi simţit vreodată mai nerăbdătoare. Cu degetele împletite şi cu mâinile pe piept îl întrebă:

— De ce nu mi-ai spus că negociezi cu el contractul pentru arhitectura peisagistică din Breeze Palms?

Cum el nu răspundea îşi pierdu controlul ironizându-l cu un râs nervos.

— Aveai de gând să-mi faci o surpriză?

Drew îşi masă tâmplele.

— Uite care e treaba nu vreau să discutăm despre asta acum.

Lacrimile îi inundară ochii.

— De ce nu?

„De ce să nu vorbim despre lucruri care ne privesc în legătură cu viitorul nostru? De ce nu mă laşi să înţeleg că am un motiv de

speranţă? 11

— De ce nu?! repetă el nevenindu-i să creadă. Ai vrea să trecem peste tot ce s-a întâmplat în ultimele cincisprezece minute nu-i aşa?

Ea încercă slăbită să-l înduioşeze:

— Da.

— Ei bine eu nu pot trece peste asta spuse el arătând către intrarea principală a casei Barbarei Brody. Când aici se petrece ceva îndoielnic iar tu nu poţi sau nu vrei să-mi spui eu nu pot… nu voi pretinde că nu înseamnă nimic pentru mine.

Privirea lui ascuţită penetra întunericul dintre ei atingându-i cea mai sensibilă coardă a sufletului. Apoi spuse din toată inima:

— Şi zici că verificai gazele pentru numele lui Dumnezeu? La dracu’ drept cine mă iei?

O apucă de umeri şi o scutură bine.

— Spune-mi odată!

Atingerea lui o readuse cu picioarele pe pământ. Îi transmitea în trup puterea şi pasiunea. Apoi îşi asumă riscul plonjând în necunoscut.

— Te iau drept ceea ce eşti şopti ea printre dinţi. Un om pasional şi devotat care a fost rugat să creadă în mine. Marele judecător.

Luându-i faţa şi-o apropie de a ei.

— Lasă-mă să termin ce am început. Doar…

Cu un sunet gutural buzele lui le căutară pe ale ei făcând-o să tacă cu un sărut răvăşitor. Sărutările veneau şi veneau cuplare haotică de limbi suspine şi gâfâieli. Îi cuprinse fesele trăgând-o viguros către el. Era udă de dorinţă îngreunată de nevoia atingerilor intime. Se frecă cu coapsele de el.

— Vei înţelege. Ştiu că vei înţelege.

Deodată el se rupse din sărutare îndepărtându-şi faţa de a ei. Îi simţi braţele tremurând până când îi dădu drumul. El ridică mâna în momentul în care ea voia să continue.

— Nu zise el încercând să-şi recapete răsuflarea. Să mă cauţi când toată dementa asta se va sfârşi.

Se întoarse şi plecă luându-i jumătate din suflet.

Ece

Credea că reamenajarea staţiunii Breeze Palms îi va distrage gândurile de la Jill. Stând în mijlocul construcţiilor luxuriante îşi dădu seama că se înşelase. Dorea neapărat să ştie ce se întâmplase în noaptea aceea şi din cauza asta nu se putea concentra. Aruncându-şi servieta în spatele maşinii se aşeză la volan şi plecă pe drumul râului către centrul de închirieri Lazy Days Boat. Intră în parcare opri motorul şi privi apa mângâiată de razele de soare. Gândindu-se la ziua de ieri îl copleşeau întrebările fără răspuns teama şi dorul de Jill. Nimic nu îi deranjase afară de cântecul păsărelelor şi murmurul apei. Departe de realitatea nesigură înconjurat de braţele şi picioarele ei plăcerea se împletea cu rugăminţi şoptite şi răspunsuri leneşe. Lumea întreagă fusese un loc al dăruirii şi iertării cu 24 de ore mai înainte. Oare aveau să se mai întoarcă aceste momente? Lovi nervos cu picioarele în cauciucuri. De ce dracu’ nu-i ceruse să se căsătorească cu el? Poate că atunci i-ar fi spus că are nevoie de bani. L-ar fi dat din toată inima l-ar fi dat orice numai să nu fure de la bătrâna aceea văduvă cu părul alb. „Nu!” Lovi din nou în cauciucuri. Nu putea fi adevărat. Cum se putea ca o fiinţă atât de grijulie şi iubitoare să fure de la unul dintre locuitorii la care ţinea atât de mult? Cum putea o femeie cu care împărtăşise pasiunea dulce şi puternică să aibă o latură atât de ascunsă? Cu bărbia rezemată de mâini privea sălciile. Iarăşi revenea întrebarea aceea chinuitoare. Întrebarea

care nu-l lăsase să se odihnească toată noaptea să discute civilizat cu unchiul la micul dejun şi să se concentreze asupra treburilor. Ce a strecurat Jill în buzunar după ce. A părăsit locuinţa Barbarei? Ori cheia de la casă? Oare propriul portofel? Ori... ceva care să nu îi aparţină Barbarei Brody?

Oare ochii îi jucaseră feste şi nu şi-o fi pus decât mâna în buzunar?

Se lăsă cu capul pe spate; De ce nu l-a lăsat să vadă ce are în buzunar? De ce se tortura atâta? Nici măcar Barbara Brody nu părea îngrijorată de propriile-i pierderi. Poate că era subjugată de farmecul lui Jill? Sau poate el era? Nimic nu avea sens. Iarăşi ajunsese într-un punct mort. Numai că de data asta gândurile lui se fixară pe imaginea râului când deodată apărură ochii verzialbaştri ai lui Jill privind adânc într-ai lui. Amintirea acestor ochi sinceri şi plini de dragoste îl lovi cu forţa unui pumn.

Deodată ştiu că făcuse o greşeală teribilă. Acei ochi nu erau ai unui hoţ. Începu să râdă de propria-i persoană. Unchiul lui avusese întotdeauna dreptate. Drew fusese îndrăgostit de mistere şi deşi acesta nu era rezolvat ştia în subconştient că Jill nu era o hoaţă. Se lăsase prins ca un tâmpit de imaginaţie care până la urmă era cât pe ce să le strice amtndurora vieţile.

„Ce prostie11 zise pentru sine urcând în maşină şi ieşind din parcare. Se simţea groaznic la gândul de a da ochii cu ea şi era curios de ce va spune. Avea motive serioase să-i dea. Un şut în fund şi să-i facă scandal. Maşina rula către Cinnamon Key. Nu mai voia să piardă niciun minut departe de Jill.

Primul lucru pe care avea de gând să-l facă după ce-şi va cere scuze era să o ceară de soţie. Deschise radioul şi apăsă pe acceleraţie. În apropiere de intersecţia din Macomber se decise să-i cumpere un diamant de mai multe carate care ar fi arătat

nemaipomenit pe degetul ei. Avea o mulţime de întrebări să-i pună. Oare s-a gândit vreodată să locuiască în Breeze Palms? Ştia o casă dincolo de lac şi voia să i-o arate.

Se distra de minune pe drumul liber fericit că prinsese verde când lua curba către Macomber. Privind pe stradă puse brusc frână de parcă un pumn într-o mănuşă l-ar fi lovit în plex. Ochii măriţi priveau la casa de amanet Dilby şi la Jill. Era afară încercând să deschidă o cutiuţă mică rectangulară. Soarele de dimineaţă făcea ca pietrele dinăuntrul cutiei să strălucească puternic iar el simţi cum inima îi cade în stomac.

Jill se simţea ca o actriţă dintr-un muzical vechi care începea să cânte fără motiv. Domnul

Dilby îi dăduse mai mulţi bani decât prevăzuse Barbara. Ăsta era un motiv îndeajuns de bun ca să sărbătorească. Pe lângă toate astea îi livrase domnului Merriweather dosarele cerute iar acesta o întrebase dacă este interesată să conducă noul birou din Breeze Palms. Jill acceptase oferta imediat mai ales că erau mai puţine ore de lucru şi salariul era mai mare. Pentru a-şi rezolva toate problemele din ziua respectivă Jill trimise Barbarei banii obţinuţi de pe colier. Privirea recunoscătoare a Barbarei o făcuse să uite toate relele din ultimele săptămâni. Rămase gândindu-se la Drew. Cel puţin acesta era în Florida iar acum că în sfârşit o văzuse pe Barbara achitându-şi ultima afacere de camătă simţea un optimism agresiv la gândul că în sfârşit îi putea spune adevărul lui Drew. Râse puternic la gândul propriilor ei cuvinte. Optimism agresiv! De ce nu?

Parcă maşina în spatele locuinţei ei ieşi afară cu poşeta sub braţ şi se îndreptă spre apartament. Coşul cu flori roşii ce atârna în verandă era bătut de briză. Luă o floare şi plecă jucându-se cu ea. Azi va fi o zi excepţională gândi ea în timp ce dădea colţul. Se opri

înmărmurită de ceea ce vedea în faţa ochilor. Drew stătea în capul scărilor cu coatele pe genunchi şi cu degetele încruci şate. Când o văzu ridică ochii. Expresia feţei era lipsită de viaţă.

— Drew? Ce s-a întâmplat? Floarea îi căzu din mână în timp ce venea spre el.

— Arăţi de parcă ţi-ai pierdut cei mai bun prieten zise ea temându-se de tot ce putea fi mai rău…

Cum el nu răspundea ea îngenunche şi-i luă mâinile într-ale ei.

— Spune-mi. E vorba de unchiul tău?

— Nu.

Studiindu-l cu atenţie îi observă figura extrem de serioasă. Orice ar fi avut în minte era secătuit de energie. Inima i se încălzi la gândul că după noaptea trecută îi era greu să revină la ea. Îi luă mâna şi i-o sărută. Nu mai conta nimic dacă el era acolo. Nu mai aşteptase ca ea să-l contacteze venise el la ea şi ăsta era cei mai important lucru.

— Unde ai fost? întrebă el încetişor luându-şi mâna înapoi.

— Am avut nişte treburi urgente zise ea aranjându-şi poşeta pe umăr şi acum că le-am rezolvat mă simt nemaipomenit. Ciudat cum aşa ceva te poate binedispune pe toată ziua.

El nu era amuzat. Ochii îi priveau în gol. Jill se aşează pe vine şi-l sărută pe obraz. Buzele îi rămaseră în aer pentru că el se dădu la o parte. Îl forţa deşi nu ar fi trebuit. Mai ales că îşi călcase orgoliul masculin în picioare.

— Ştiu că n-ai venit aici ca să mă auzi vorbind de afaceri. Cred că vrei să discutăm despre noaptea trecută. Intră în casă.

El rămase tăcut un timp îndelungat încât ea îi rosti din nou numele.

— Drew sunt al naibii de bucuroasă că tu…

— Te-am auzit.

Se sculă în picioare privind-o în sfârşit în ochi.

— Nu pot să vin. Am nişte treburi în după-amiaza asta. O privi peste umăr şi spuse:

— N-ai vrea să vii diseară acasă la unchiul Ralph? La ora opt.

— Da. Eşti sigur că totul e în regulă?

Voia să-l ia de braţ dar el deja plecase.

— Ne vedem diseară.

Îl privi cum pleacă îndepărtându-se numai în câteva secunde. Nu o speria distanţa la propriu cât era îngrijorată de distanţa emoţională cu care o tratase cu câteva clipe înainte. O cuprinse frica. Oare avea de gând să-i spună că a făcut o greşeală şi că până la urmă nu se va mai muta în Florida? Oare avea o iubită în New Jersey şi realizase dintr-odată că o vrea mai mult decât pe ea? Desigur că nu avea de gând s-o întrebe iarăşi de Barbara pentru că i-ar fi spus. Nu trebuia. Să fie ceva mai rău. Trebuia să fie ceva în legătură cu relaţia lor.

Acest ultim gând îi înmuie genunchii aşa că se aşeză pe o treaptă. Strânse la piept poşeta cuprinsă de gânduri negre. Îl va pierde.

La ora opt fix se afla la intrarea principală a casei lui Ralph Webster. Luptând împotriva de Rinjei de a se întoarce şi a o lua la fugă îşi aranjă fusta înfloratăşi vesta cu desene roz. Dacă ar pleca acum ar prelungi agonia… oricare ar fi fost. Întotdeauna a fost un supravieţuitor. Poate doar poate nu avea de-a face cu sfârşitul lumii. Ridică pumnul pentru a ciocăni la uşă când auzi un râs înăuntru. Uşa se deschise.

— Jill. Ce surpriză zise Ralph făcându-i loc să poftească. Barbara şi cu mine tocmai plecam la club la un concert de jazz. Nu vii şi tu cu noi?

— Nu mulţumesc zise ea păşind în casă şi sărutând-o pe Barbara pe obraz.

— Aceasta era zâmbitoare iar ochii îi străluceau de fericire.

— Jill pari supărată. Ce s-a întâmplat?

Se scuză faţă de ei.

— Drew m-a invitat să trec pe aici.

— Te-a invitat Drew? Ce ciudat.

Îngândurat Ralph îşi muşcă obrazul.

— Nu mi-a spus nimic. Şi apropo de asta nu l-am văzut toată ziua.

Jill simţea cum i se strânge stomacul. Oare agonia acestei seri era mai puternică decât crezuse?

— A plecat înapoi la New Jersey? întrebă ea cu jumătate de gură.

Ralph o privi curios.

— De ce ar face asta? zise el închizând uşa.

— A fost o întrebare fără sens nu? aprobă ea nervoasă.

— Da a fost zise Drew intrând pe uşă.

Energia din ochii lui de topaz îi luă răsuflarea.

— Tocmai m-am mutat aici. Ce motiv aş fi avut să plec atât de repede?

Se întreba dacă după bătăile inimii va avea un preinfarct.

— Ei binezise Ralph conducând-o pe Barbara spre uşă pe noi ne scuzaţi nu am vrea să întârziem.

Drew închise uşa înainte ca Ralph s-o des-

chidă.

— Unchiule e vorba de ceva important. Trebuie să avem o discuţie.

— Despre ce? întrebă Jill.

Tonul lui Drew nu-i dădea cale de întors iar asta o făcea să se simtă încolţită. Drew îi privi amănunţit pe toţi trei.

— Poate că ar fi mai bine să mergem în salon şi să luăm loc.

— O să dureze mult? Barbara şi cu mine voiam să-l ascultăm pe cântăreţul acela ce vine tocmai din Fort Lauderdale. Aşteptăm seara asta de câteva săptămâni.

— Credeţi-mă doresc la fel de mult ca şi voi să se termine cât mai repede zise Drew conducându-i în şalon.

Barbara tresări.

— Oh dragă. Ne-a auzit Max.

În uşa de la bucătărie se auziră scrijelituri de gheare.

— Sper să nu lase semne pe uşă.

— Luaţi voi loc eu mai am o vorbă cu Jill înainte de discuţie.

Drew o luă pe Jill deoparte şi-i spuse:

— Nu aşa am vrut să se termine dar din dimineaţa asta mi-am dat seama că n-am de ales.

„Dimineaţa asta? Ce se întâmplase azi-dimineaţă?” Cu mâna lui înconjurându-i talia părea atât de hotărât pe cât era de provocator. Îi venise să se sprijine de el şi să bocească iar în următoarea secundă voia s-o ia la fugă undeva unde să n-o găsească nici amintirile măcar.

El clătină din cap resemnat apoi spuse cu gura aproape de urechea ei:

— Drace deci n-ai de gând să spui nimic nu?

— De ce trebuie să fie de faţă Barbara şi Ralph când faci asta? şopti ea cu ochii disperaţi.

— Pentru că vreau să se termine în seara asta şi nu ştiu cum să fac decât discutând sincer. Ăsta este stilul meu pe care trebuie deja să începi să-l cunoşti.

Diferite imagini se derulau în conştiinţa ei. Imagini ale lui

Drew: când a venit prima dată la ea în birou s-o anunţe că era la curent cu faptul că încerca să scape de el… Întrebând-o cine a mai sărutat-o în asemenea fel… Ţopăind printre boscheţi… Încercând s-o lămurească de „intenţiile sale extrem de clare”… Făcând dragoste în foişor şi pe malul râului. Lista putea continua dar mesajul era unui singur. Când Drew era decis să facă ceva nimic nu îl putea opri.

— Ce ai de gând să faci?

El slăbi strânsoarea.

— Fii liniştită nu sunt genul teatral. Deşi urăsc toate astea nu văd ce altceva aş putea face zise el lăsându-şi servieta pe măsuţă.

Jill se uită la Ralph şi la Barbara cum stăteau pe canapea. Ralph era nerăbdător. Figura Barbarei arăta o stare de panică.

— Drew insist să-mi spui ce ai de gând să faci zise Jill.

— Ce trebuie să fac pentru a pune capăt la toate astea şi pentru a ne vedea în continuare de vieţile noastre. Sunt aici atât pentru tine cât şi pentru mine.

Clătinând din cap îi şopti la ureche:

— Nu înţeleg de ce n-ai putut veni la mine dacă aveai nevoie de bani.

Jill rămase înmărmurită. Deci în această întâlnire nu va discuta despre mutarea înapoi la New Jersey sau de reluarea unei mai vechi legături. Problema era cea dintotdeauna. Investigaţiile lui nesăbuite asupra furtului de la Barbara.

Ralph strigă din cameră:

— Andy sper că e o treabă serioasă pentru că concertul de jazz începe peste cinci minute.

Max începu iar să zgârie uşa. Barbara se ridică de pe canapea.

— Poate că ar trebui să-l iau pe Max la o plimbare în timp ce

voi lămuriţi ce aveţi de lămurit.

— Nu Barbara te rog zise Drew. Avem nevoie de tine aici. Asta ne priveşte pe toţi.

Jill îl trase puternic de cot.

— Nu face asta te rog. Tot ce ţi-am cerut sunt câteva zile.

— Ţi-aş fi acordat acest timp dar m-am răzgândit azi-dimineaţă la ora zece când te-am văzut intrând la Dilbys spuse el luând o hârtie din servietă şi întinzându-i-o lui Jill.

O mângâie pe umăr încercând s-o încurajeze.

— Fii tare. Te salvez eu din asta chiar dacă ar fi să-mi cheltuiesc şi ultimul cent. Dar spune-mi adevărul. Spune-le de ce ai făcut-o. Poate ajungi la o înţelegere cu Barbara.

Aruncând o privire hârtiei simţi cum se învârteşte pământul cu ea.

— De unde ai asta? întrebă supărată.

— Să ai ce? întrebă Ralph. Ce se întâmplă?

Ignorându-l pe unchiul său Drew răspunse în locul lui Jill.

— L-am lămurit pe domnul Dilby spunându-i că eşti soţia mea şi că asta spuse el arătând spre caseta de bijuterii aparţine mamei tale. Mi-a dat voie s-o cumpăr înapoi de la el.

Drew bombăni:

— Mi-a spus că deseori face afaceri cu doamne aflate în încurcături financiare.

— Andy spuse Barbara râzând nervos uită-te la Jill s-a albit ca o stafie. De ce o superi în halul ăsta?

Max auzi voceea stăpânei şi începu să zgârie uşa distrăgând atenţia tuturor.

— Acum ai supărat şi căţelul spuse Ralph sculându-se şi traversând camera. Barbara îl urmă.

— Ce se întâmplă? Ce ai în cutia asta? Ralph luă colierul de diamante din mâna nepotului său.

— Ia uită-te-Barbara. Nu cumva purtai şi tu unui la fel la dineul dansant de luna trecută?

Când Barbara văzu pandantivul se sperie ducându-şi mâna la gură. În acelaşi moment Max reuşi să intre pe uşă. Când căţeluşul alb pătrunse în cameră Barbara începu să plângă. Căţelul se duse glonţ la Drew apucându-l de pantaloni…

— Oh Jill nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

Cu ochii în jos Drew murmură:

— Nici mie.

— Ce nu-ţi vine să crezi? întrebă Ralph. Îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă?

Drew respiră adânc făcând semn cu capul spre Jill şi lăsând-o să vorbească.

— Cum poţi să fii atât de lipsit de sensibilitate? Nu vezi că ai supărat-o pe Barbara?

Ralph gesticula din mâini.

— Ce se întâmplă?

Drew se uită la Jill.

— Am descoperit hoţul.

— Hoţul? Credeam că am lămurit asta cu câteva săptămâni în urmă zise Ralph.

— N-nu… nu… am făcut-o zise Barbara tremurătoare. O îmbrăţişă pe Jill. Jill îmi p-pare a-atât d de rău că te-am amestecat în aşa ceva.

— Îţi pare rău? întrebă Drew. Dar de ce îţi pare rău Barbara?

Jill îi aruncă o privire sfârşită.

— Eşti cel mai nerăbdător bărbat pe care l-am văzut vreodată. Lasă-l încolo Barbara. Nu trebuie să îi răspunzi.

Barbara clătină din câp smiorcăindu-se.

— Îi voi spune Jill. Deja v-am făcut atâtea probleme din cauza mândriei mele prosteşti. Andy? Ralph? Trebuie să vă mărturisesc ceva.

— Să mărturiseşti ceva? întrebă Drew. Blocat privi spre Jill.

Susan Connell

— Accidental Jill m-a descoperit când duceam câteva lucruri de ale mele la casa de amanet iar eu am făcut-o să-mi promită că va ţine secretul. Vedeţi voi doctorului Brody îi cam plăceau jocurile de noroc şi din cauza asta tot ce mi-a mai rămas erau câteva acţiuni. Ştiu că puteam să încasez banii pe ele mai devreme dar banca unde am conturile de mulţi ani m-a amânat un timp. Sunt o femeie mândră şi nu puteam suporta ideea că cineva şi-ar putea da seama în ce mizerie m-a lăsat Raymond. Nu pot să-mi imaginez ceva mai umilitor decât mila cuiva faţă de mine. Şi mai ales bârfa oamenilor. Era o problemă de timp ca vecinii mei din Cinnamon Key să afle.

Privi la Max care se desprinsese de pantalonii lui Drew iar acum se odihnea pe piciorul ei.

— Aproape că am reuşit Jill. Nu-i aşa?

— Aproape.

— Oare mă vei putea ierta vreodată că ţi-am făcut atâtea probleme?

— Nu trebuie să mă rogi să te iert Barbara. Am decis să păstrez secretul pentru că înţeleg perfect cât de înfiorător este să fii ia în rginea sărăciei. Am trăit eu însămi majoritate vieţii în felul ăsta. Şi oricum cum aş fi putut să te refuz? Tu ai fost aceea care l-ai rugat pe doctorul Brody să scrie scrisoarea aceea minunată de recomandare pentru ca Peter să poată intra la Colegiul de medicină. Altfel nu ar fi reuşit.

— Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă tu mi-ai fi spus că ai greutăţi. Şi eu sunt prietenul tău de asemenea. De ce n-ai vorbit cu mine Barbara? întrebă Ralph.

Bătrâna se întoarse către Ralph ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinilor. El îi întinse batista.

— În special pentru că eram jenată şi ruşinată. Deşi trebuie să admit că după ce am început să mă duc la Dilby mă simţeam foarte mândră de mine.

Făcu ochii mari gesticulând cu batista.

— Adică mă refer la faptul că până acum niciodată nu am avut ocazia să mă îngrijesc singură şi era ca un fel de mică aventură.

— Îmi pare foarte rău că te-am supărat

Barbara. Te rog să-mi accepţi scuzele spuse Drew. – Bineînţeles că da Andy. Îi făcu cu degetul. Ai cam alertat puţin lucrurile şi am putut înţelege că deşi pot să fac toate astea de una singură nu este nevoie zise privind-o pe Jill.

Ralph o înconjură pe Barbara cu braţul şi dădu din cap plin de admiraţie.

— O casă de amanet! A fost o… alegere înţeleaptă.

Barbara schiţă un zâmbet.

— Crezi?

— Absolut.

Se întoarse către Drew şi Jill.

— Nu sunteţi de aceeaşi părere?

Ei dădură din cap amândoi ameţiţi de întorsătura evenimentelor.

— Jill a fost deosebit de drăguţă cu mine în tot acest timp. Avea îndoieli serioase când i-am povestit despre Hector.

Ochii celor doi bărbaţi se întâlnirăm privind apoi la bătrână.

— Hector? întrebară în cor amândoi.

— Cămătarul doctorului Brody spuse Jill.

— V am plătit restul de bani acum câteva ore adăugă Barbara. Acum nu mai e cazul să-mi fie frică de nimic.

— Să-ţi fie frică? întrebară Drew şi Ralph în acelaşi moment.

— Sunt bine nu am păţit nimic după cum vedeţi.

Ralph o luă cu braţele pe după umeri.

— Dumnezeule Barbara eşti una dintre cele mai curajoase femei pe care am văzut-o vreo dată.

Jill simţi un nod în gât văzând cum Barbara îl priveşte pe bătrân.

— Într-adevăr? şopti Barbara.

Zâmbetul lui larg era cel mai bun răspuns.

— Te superi dacă renunţăm la concertul de jazz? Cred că mi-ar face plăcere să ne plimbăm pe plajă spuse el conducând-o pe Barbara către uşă.

— Mi-ar plăcea foarte mult Ralph.

— Sunteţi drăguţi să-l supravegheaţi pe Max? îi întrebară pe Jill şi pe Drew. – înainte ca ei să poată răspunde Ralph închisese uşa după el. O secundă mai târziu o deschise din nou pentru a spune:

— Să nu mă aştepţi Drew.

În cameră era linişte cu excepţia mârâitului lui Max. Jill merse în hol şi luă căţelul în braţe. Mângâindu-l se întoarse către Drew. Nu-l putea privi în ochi.

— M-ai urmărit la Dilby?

— Nu mă întorceam de la lucru din Breeze Palms. Ai de gând să-mi accepţi seu…

— Ai chemat şi poliţia?

— Jill nu aş fi ajuns niciodată chiar aici.

Îl auzi foşnind prin hârtiile din servietă.

— Poţi să vezi că am adus cu mine carnetul de cecuri. Eram pregătit să plătesc tot ceea ce furaseşi. Îşi drese glasul. Adică ce credeam eu că ai furat. N-am vrut să-l oblig pe Dilby să-mi dea lista cu obiecte pentru că ar fi putut deveni suspicios. Chicoti.

N-avea de gâncI să-l lase să scape prea uşor.

— Şi dacă Barbara se hotăra să depună plângere? La asta nu te-ai gândit?

— Ba da zise el cotrobăind din nou prin servietă. De asta am şi cumpărat două bilete pentru Paris. Pentru noi. Credeam că ea va rămâne mută la auzul veştii. În loc să se întoarcă spre el deschise calmă uşa bucătăriei unde-l duse pe Max.

— Ai auzit ce-am spus? Aveam de gând să te scot din ţară dacă era nevoie spuse el urmărind-o şi fluturând biletele.

— Te-am auzit. Mai am doar o întrebare Drew. Ce motiv crezi că aveam ca să ajung să fur?

— Păi ce altceva decât să plăteşti cursurile fratelui tău spuse el strecurându-şi biletele în buzunar.

Era unicul răspuns pe care îl aştepta. Unicul răspuns pe care l-ar fi putut aştepta de la el.

Ar fi vrut să vină la ea dar se opri înainte de a o atinge. Pentru prima oară-n viaţă îi era frică de urmări. Frică de faptul că sentimentele ei fragile s-ar fi putut dezintegra. Alegându-şi cuvintele cu grijă vorbi încetişor:

— Jill încearcă să-nţelegi. Te-am suspectat noaptea trecută când te-am văzut în casa Barbarei cu cutia de bijuterii în mână şi apoi când te-am zărit intrând la Dilby în dimineaţa aceea… Nu-ţi dai seama ce era în capul meu?

Jill deschise uşa iar el o urmă înăuntru. Trebuia să spună ceva. Să ţipe măcar sau să plângă.

— Eram supărat pe tine Jill. Credeam că între noi este ceva

deosebit. Nu puteam înţelege de ce nu mi-ai cerut ajutorul. La dracu’ doar am venit şi ţi-am oferit bani. Vocea lui era din Nou indignată.

De ce nu mi-ai spus despre situaţia Barbarei?

Se-ntoarse cu o figură ameninţătoare spre el.

— Am câteva motive bune. În primul rând că i-am promis să nu spun nimănui. În al doilea rând ai spus că tu şi cu Ralph aţi avut în trecut necazuri cu femei înfometate de bani. Şi în al treilea rând doream să ştiu dacă ai încredere în – mine.

— Şi eu am vrut acelaşi lucru.

— Dar eu nu ţi-am cerut decât timp pentru a-mi putea rezolva problemele.

— Iar eu nu am vrut decât să am grijă de tine.

Vocea i se topi într-o şoaptă. Jill îmi pare rău că te-am făcut să suferi.

— Iar mie îmi pare rău că te-am amestecat în toate astea.

Vocile li se împletiră într-o unică rugăminte:

— Mă ierţi?

— Te iubesc Jill.

Buzele îi tremurară la auzul vorbelor lui. Inima îi tremura.

— Şi eu te iubesc. Zâmbi.

— Mărită-te cu mine.

Îi ţâşniră lacrimile din ochi şi nu putu decât să dea din cap. Veniră unul spre celălalt strângându-se în braţe şi sărutându-se. Legănându-i-se în braţe îşi lipi faţa de gâtul lui.

— Vreau să te aud zise el mângâindu-i curbele ameţitoare ale trupului.

Înainte de a putea vorbi el îi acoperi gura cu un sărut. Apoi altul şi altul.

— Da reuşi ea să-i răspundă până la urmă printr-o avalanşă de

sărutări.

Când în sfârşit îşi ridică privirea răsuflă uşurat.

Părul îi cădea pe frunte accentuându-i lumina din ochi. Ea îi îndepărtă părul de pe frunte şi îl sărută.

— Oh Drew într-adevăr ai de gând să mă iei cu tine la Paris?

Scoase din nou biletele din buzunar şi i le arătă de aproape pentru a le putea citi. Le prinse din zbor înainte de a cădea pe jos.

— Încă tot mai doresc să mergem la Paris. În luna de miere spuse el bucuros de încântarea din ochii ei. Magia momentului se evaporă în momentul în care îşi aduse aminte de inel. Îl lăsase în servietă.

— Vin imediat zise el întorcându-se către uşă.

Punând biletele pe masă îl prinse de mână şi îl trase înapoi.

— Orice ar fi poate aştepta. Încă nu am terminat cu tine.

O privi din cap până în picioare. Zâmbetul lui surprins deveni brusc interesat când ea îl împinse pe marginea patului.

— Ar fi trebuit să bănui asta din momentul în care m-ai condus către proprrOI meu dormitor spuse el luând-o de fese şi trăgând-o mai aproape. O mângâie pe buric iar apoi începu să-i desfacă nasturii de la bluză.

— Care e problema ta minunat-o?

— Nimic să nu pot face faţă spuse ea trecându-şi degetele prin părul lui. Nu-ţi aduci aminte? Eu rezolv orice problemă din Cinnamon Key.

Îl sărută din nou şi plină de fericire începu să râdă… nu se mai putea opri.

— Tot… ce… aş… dori să ştiu… este… cum vei putea avea grijă de mine… purtând… toate aceste haine pe tine.

Sărutările ei se sfârşiră cu un geamăt prelung şi un oftat sugestiv.

— Asta e pentru că port fustă nu-i aşa? spuse ea înainte de a se rostogoli în pat alături de el.

— Da porţi dar în noaptea asta vreau să te simt toată lângă mine. În timp ce o întorcea pe o parte ceva din zâmbetul ei îi încălzi inima aducându-şi aminte prin câte a făcut-o să treacă. Voia să trăiască din plin acest moment dar avea remuşcări. Clătinând din cap mormăi:

— Oh Jill.

— Spune-mi iubitule. Îi luă capul şi-l lipi de obrazul ei. Ce este?

Aşteptă să i se dreagă glasul înainte de a vorbi:

— Te-am făcut să treci prin atâtea.

— Nici eu nu am făcut nimic ca ţie să-ţi fie mai uşor spuse ea cu emoţie în glas. Am făcut amândoi tot ce se putea face.

— Te-am iubit întotdeauna Jill. Indiferent de ce s-a întâmplat. Zâmbetul ei era plin de intenţii dulci:

— Atunci fă-o şi acum şopti ea topindu-se în îmbrăţişare.

SFÂRŞIT

Era un Făt-Frumos cu zâmbet seducător. Era tentaţia în persoană o blondă aure a cărei trup armonios îi încălzea sângele.

Ea încerca să îl asigure că în micul orăşel nu se întâmplă nimic rău…

Putea el să creadă acest lucru putea să o protejeze pe femeia iubită – şi mai ales – putea avea el încredere în îngerul care-i furase inimă?